BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

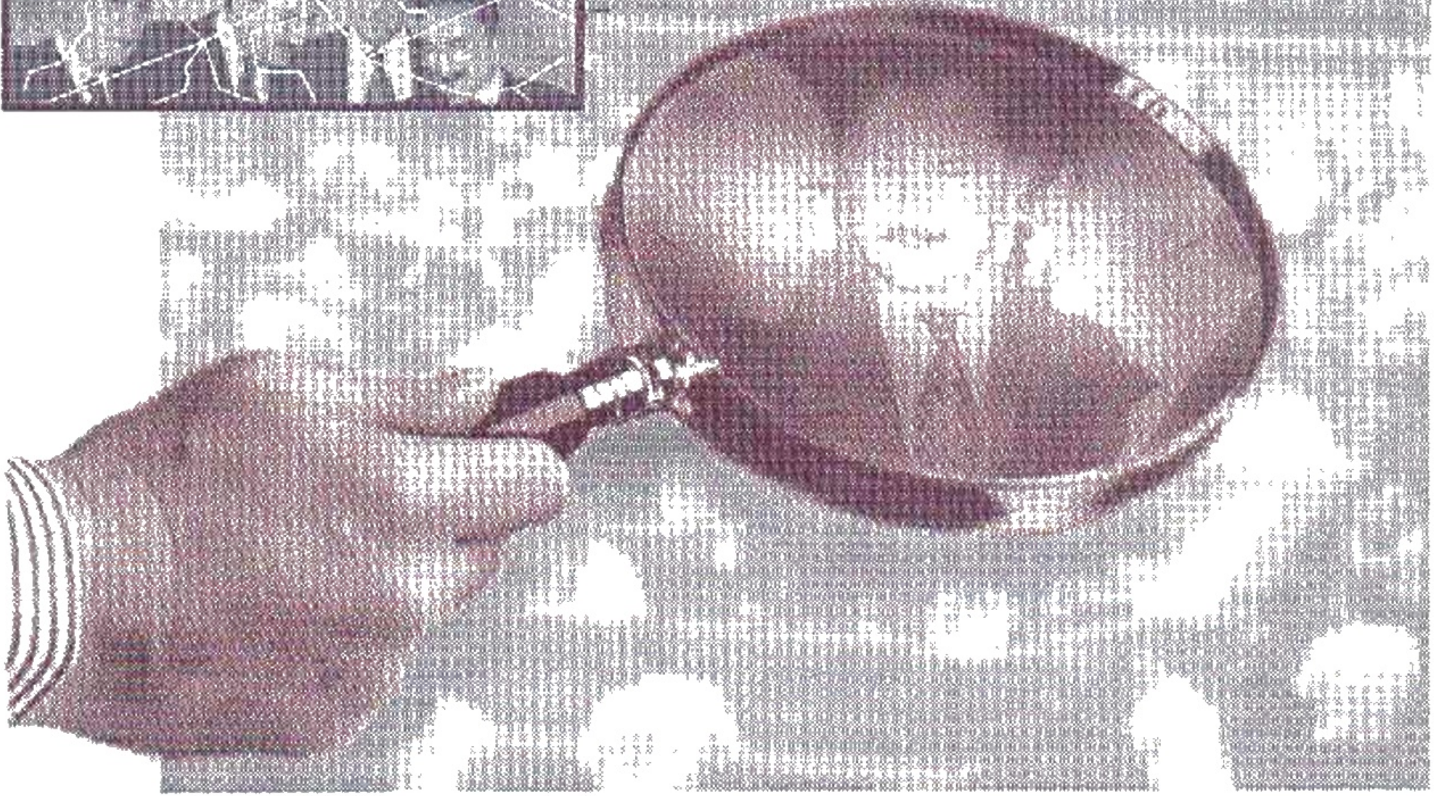
BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 142 ► Temmuz / Tîrmeh 2002 ► 750.000 TL

Egemenler yeni hükümet arıyor…
Erken seçim gündemde!
Ne yeni hükümet, ne de erken seçim
emekçiler için çözüm değil!

ÇÖZÜM BOLŞEVİK DEVRİMDE!

içindekiler

Değerli okurlar:
Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a Internet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı Internet üzerinden de okuyabilirsiniz.
Internet adresimiz:

Bolşevik Partizan'dan açıklama...

Değerli okuyucularımız, dostlarımız, yoldaşlarımız...

Elinizde olan 142. sayı Bolşevik Partizan, andaki içerik ve biçimi ile yayınlanan son Bolşevik Partizan'dır.

Bolşevik Partizan, 15 Temmuz 1982'den bu yana, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin merkezi yayın organı olarak başlangıçta altı haftalık daha sonra da iki aylık periyodlarla yayınlanmıştır.

Başlangıçta Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Turkiye)'nın merkezi yayın organı olarak, hem merkezi partinin hem de bölgesel partilerin merkezi yayın görevlerini üzerlenen bir organ olarak yayınlanmış ve Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de Bolşevik Partilerin inşasında belirleyici önemde bir rol oynamıştır. Parti inşasının gelişmesine ve derinleşmesine bağlı olarak, partinin bölgesel örgütlerinin ayrıştırılması planının uygulanma aşamasında, önce Roja Bolşevik'in (Aralık 1993) daha sonra da Stêrka Bolşewîk'in (Eylül 1997) yayınlanmaya başlanmasından itibaren, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi kendi merkezi yayın organına kavuşmuştur. Stêrka Bolşewîk'ın yayınlamaya başlanmasından itibaren Bolşevik Partizan, merkezi partinin merkez yayın organı olması yanında Türkiye partisinin yayın organı işlevini birlikte yürütmeye başlamıştır. Bu durum imkânlar yaratıldığında aşılması gereken geçici bir durumdu. Nasıl ki bolgesel faaliyet yürüten Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) kendi yayın organına sahipse, bölgesel faaliyet yürüten Bolşevik Parti (Türkiye) de kendi yayın organına sahip olmalı, merkezi partinin merkez yayın organı uzerinden onun aynı zamanda Türkiye partisinin yayın organı olması işlevi alınmalıydı.

stêrka bolşewîk

7. Kongremizin seçtiği Merkez Komitemiz 3. toplantısında gelinen yerde artık Bolşevik Parti (Türkiye)'nın de kendi merkezi yayın organını çıkarmasının zamanının geldiği tespitini yaptı.

Merkez Komitemizin 3. toplantısında aldığı karar gereği Eylül 2002'den itibaren Bolşevik Parti (Turkiye)'nin kendi merkezi yayın organı olan BOLŞEVİK DEVRİM yayınlanmaya başlanacaktır.

BOLŞEVİK **devrim**

Bolşevik Devrim'ın yayınlanmaya başlandığı andan itibaren, iki bölgesel partimizın [Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye)] bölgesel faaliyetleri için çıkardıkları iki ayrı merkezi organ olacak, (Bolşevik Devrim ve Stêrka Bolşewîk) bunlar periyodik yayınlar olarak çıkacak;

Bolşevik Partizan ise Merkezi Partinin Merkez Yayın Organı olarak, esasta partiye yön veren, yol gösteren bir organ olarak ihtiyaca göre yayınlanacaktır.

BOLŞEVİK PARTİZAN

Biçimde de, şimdiye kadar Kuzey Kürdistan-Türkiye ile yurtdışı baskıları arasında var olan farklılıklar mümkun olduğunca ortadan kaldırılacak, yurtdışı baskıları da dergilerin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yayınlandığı boyutta basılacaktır.

Bolşevik Partiza'nın yeni biçimi ve içeriğiyle çıkacak yeni sayılarında buluşmak üzere...

Bolşevik selamlarla. .

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu
25 Haziran 2002

EGEMENLER YENİ HÜKÜMET ARIYOR...
ERKEN SEÇİM GÜNDEMDE...

Ne yeni hükümet, ne de erken seçim emekçiler için çözüm değil!

Siyasi gelişmeler olağanüstü hızlandı. Bundan bir hafta önceye kadar oldukça sağlam görünen 57. hükümet çatırdıyor. Ecevit başkanlığındaki DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti bilindiği gibi 2004 yılına dek iktidarda kalma iddiasıyla işbaşına gelen bir hükümetti. Bu hükümet dışta IMF/Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar, içte de Milli Güvenlik Kurulu (MGK) tarafından çizilen programın uygulanmasını görev edinmiş bir hükümet olarak, emekçilere karşı ancak açık askeri diktatörlük dönemlerinde görülen yoğunlukta saldırıların hükümeti oldu.

Fakat hükümet süreç içinde kendi arasındaki uyumu yitirdi. Özellikle Avrupa Birliği'ne (AB) tam üyelik görüşmeleri için AB'nin bu hükümetin önüne koyduğu "ev ödevlerinin" nasıl yerine getirileceği konusu hükümet içindeki uyumun bozulmasında başrolü oynadı. AB'ye tam üyelik görüşmelerinin takvime bağlanmasının şartları içinde Türk devletinin önüne konulan idamın kaldırılması, Kürtçe eğitim ve yayının serbest bırakılması ve Kıbrıs sorununun AB'nin isteği doğrultusunda çözülmesi talepleri hükümet ortaklarından MHP'nin direnişi ile karşılaştı. Türkçü / şoven, sivil faşist kulvarda yarışan MHP için bu konularda AB'nin isteklerinin kayıtsız koşulsuz yerine getirilmesi, MHP'nin tabanında kabul edilemezdi. Bu MHP'nin önemli oy kaybına uğraması anlamına gelirdi. TÜSİAD gibi, TOBB gibi patron kuruluşlarının açık taleplerine rağmen, MHP'nin bu konularda tavrından vazgeçmeyeceği görüldüğü noktada, burjuvazinin önemli bir bölümü bu hükümet yerine açık AB yanlılarından oluşacak yeni bir hükümet modeli veya bu hükümet bozulmadan mecliste oluşturulacak hükümet dışı AB'ci çoğunluklar, ya da erken seçim alternatiflerini dayatmaya başladı. AB yanlısı burjuva kesimleri –ki bu büyük burjuvazinin hemen tümünü kapsıyor– AB'nin Türkiye'nin "çağdaş uygarlığı yakalama" projesi, bunun için "son fırsatı" olduğu vb. yönlü bir kampanya başlattılar. Bu kampanyanın hükümet içindeki sözcülüğünü devlet partisi imajından kurtularak ayakta kalmaya çalışan ANAP üzerlendi.

Büyük burjuvazinin kendi çıkarları için yürüttüğü bu AB'ci kampanyaya bir çok siyasi güç kendi özel çı-

AB'ciler için AB'ye giriş nasıl "kurtuluş" için, "demokrasi" için ve aklınıza gelebilecek her türlü iyi güzel şey için tek yol olarak görülüp gösteriliyorsa; AB karşıtı takım için de AB'ye giriş her kötülüğün, felaketin başı olarak görülüp, gösteriliyor. Hem AB'ci, hem anti AB'ci cephe yalan söylüyor! AB'ye tam üyelik Türkiyeli emekçiler açısından ne "kurtuluş" ne de "felaket"tir.

karları nedeniyle destek verdi, kampanyanın parçası oldu. Bu bağlamda siyası İslamın iki legal partisi AKP ve SP, ANAP ile merkez sağın esas partisi olma konusunda yarışan DYP, bu kulvarda diğerlerine rakıp olan DP gibi partıler de AB'cı kampanyaya katıldılar.

"Sol"da yeniden siyaset sahnesine çıkan SHP dışında "sosyalıst" iddialı bir dizi sol parti, en başta KADEK'leşen PKK, HADEP, bölünen ÖDP, yeni "sosyalist" parti girişimlerı de demokrasi ufukları ancak AB tipi demokrasiyle sınırlı oldukları ve halktan da umudu kestiklerı ıçin, demokrası bekledikleri AB trenine binip, burjuvazinin AB kampanyasına "soldan" ve demokrasiyı kazanma adına destek verdıler.

DSP'nin öncelikli derdi hükümeti her halde surdürmek olduğu için, AB trenini hükümeti bozmadan kaçırmama yolu olarak, AB'nin MHP'ye takılan taleplerini mecliste MHP dışı çoğunluklarla çözme yolunu tercih etti, bunun için girişimlerde bulundu.

CHP çok açık AB'ci tavırlardan kaçınmayı olası bir erken seçimde AB'ye karşı olan "solun" oylarını da alabilmek amacıyla tercih etti. Kuşkusuz bunda, AB'nin TC istediği şartları yerine getirse bile, TC'nin eşıt haklarla, tam üyeliğini çıkmaz ayın son çarşambasına erteleyeceği değerlendrirmesi de –ki bu doğru bır değerlendirmedır– rol oynamaktaydı

AB'ci cephenin karşısında gerçekte TC'nın emperyalist tekellere satışında şampiyonluk yapan 57. hükümetın ortağı olduğu halde, kendıni "bağımsızlıkçı" gösteren MHP'nin başını çektiği bir cephe var. Bu cephede "solun" temsilciliğini bağımsızlıkçılık, Atatürkçülük vb. adına Doğu Perinçek'ın başını çektiği kötü ünlu İşçi Partisi yapıyor. MGK'nın asker kesiminin sivil sözcülüğü konumundakı bu parti antiemperyalıst-bağımsızlıkçı tavır adına MHP ile şovenizmi kışkırtma konusunda yarışıyor.

AB'ciler için AB'ye giriş nasıl "kurtuluş" için, "demokrasi" için ve aklınıza gelebilecek her türlü ıyı güzel şey için tek yol olarak görülüp gösteriliyorsa; AB karşıtı takım için de AB'ye giriş her kötülüğün, felaketin başı olarak görülüp, gösteriliyor. Emperyalızme her hücresiyle bağımlı olan faşist TC'nin olmayan bağımsızlığını koruma adına ortaya çıkıyor anti AB'ci cephe.

Hem AB'ci, hem anti AB'ci cephe yalan söylüyor!

AB'ye tam üyelik Türkiyeli emekçiler açısından ne "kurtuluş" ne de "felaket"tir.

AB'ciler yalan soylüyor: Türkiye'ye demokrasının gelmesi için tek yol, tek şans AB'ye tam üyelik değildir. AB'nin Türkiye'ye tam üyelık ıçın dayattığı "Kopenhag kriterleri"nin öngördüğü demokrasi en iyi haliyle, burjuvazinin egemenliğini garanti altına almanın bir aracı olan, emperyalizm çağında iyice gericileşmiş olan, burjuvazinin ihtiyaç duyduğu şartlarda sürekli faşist tedbirlerle içiçe yürüyen burjuva demokrasisidir. Bu tıp demokrasının kurtuluş olarak gösterilmesi büyük bir sahtekârlıktır. Kaldı ki Türkiye'de, AB'ye gırış pazarlıkları için bu yönde yapılan düzenlemeler de göstermelik olarak yapılmakta, pratikte faşizm hükmünü sürmektedir. Örneğin basın/yayın konusunda TC yasalarını Kopenhag kriterlerine "uyumlu" hale getirmiştir. Fakat uygulamada her gün devrimci yayın organlarına toplatma kararları çıkmakta, her gün sorumlu yazı işleri müdürlerine yıllarca hapis cezası ve ağır para cezaları kesilmektedir. Yasalara göre "işkence" yasaktır. Pratikte ışkence yaptıkları ispatlanan polisler mahkemelerde beraat etmekte; devlet Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde verilen para cezalarını ödemektedir vb.

AB'ciler yalan söylüyor: Türkıye'nin geleceği, ınsanların refahı vb. AB'ye tam üyeliğe bağlı değildır. AB emekçilere refah sunan, zenginliğin yoksullara dağıtıldığı bir hayır kurumu değil, Alman emperyalizminın önderliğinde batı Avrupa'daki emperyalıst buyük güçlerın, rakipleri olan emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası dalaşında ittifakının aracı olan emperyalıst bir kulüptür. Emperyalıst tekeller için maksimum kâr bu kulübun temelıdir. Emekçiler için bu kulüp, kendi aralarındakı rekabetın artması, var olan ekonomik ve demokratık haklarıп tırpanlanması, yaşama ve çalışma şartlarının ağırlaşması demektir. İşçiler için sendikasızlaştırma, esnek üretim, ışsızliğin artması, gerçek ücretlerin düşmesı, işın hızlanması vb. demektir. Köylüler için küçük ve orta köylülüğün yok edilmesi; tarımda üç-beş büyük emperyalist tarım tekelinın mutlak egemenlığinın kurulması demektır. Küçük esnaf için tasfiye edilmek, yoksulların saflarına ıtilmek demektir vb. vb.

Fakat yalan söyleyenler yalnızca AB'ciler değil. AB'ye üyeliğı adeta ölüm-kalım sorunu imiş gibi gösteren anti AB'cıler de yalan söylüyor. AB'ye üyelik veya değil, Türkiye'deki emekçı sınıflar açısından ölüm-kalım sorunu değildir. Turkıye AB'ye tam üye olmadan da en küçük hücrelerine kadar emperyalızme bağımlı bir ülkedir. AB'ye tam üye olmaksızın da, TC'de ekonomik, siyasi, kultürel tum kararlar emperyalist efendiler tarafından alınıp Türkiye'deki işbirlıkçılerine dayatılmaktadır. Ekonomının ne olacağına karar verenler yalnızca görünürde TC hükümetleridir, gerçekte bu kararlar IMF / Dünya Bankası gibı kurumlar tarafından alınmaktadır. Turkıye'de siyasetin ne olacağı konusunda yönlendırmeler Washıngton'dan, Berlin'den vs. gelmektedir AB üyelığı bu durumda köklü bir değişikliği beraberınde getirmeyecektır, getirmez. Kim bağımsızlık savunuculuğu adına –andakı bağımlılık durumunu gözlerden gizleyerek– AB'ye karşı çıkıyor, AB üyeliğini bağımsızlığın kaybedilmesı olarak gösteriyorsa, yalan soylemektedır Kim andaki bağımlılık durumunu gozlerden gizleyerek, ve tekelleşmenin kapitalızm şartlarında normal gelişme olduğunu gozlerden gizleyerek, kapitalizme karşı çıkmaksızın AB'ye karşı çıkar gibi yapıyorsa yalan söylemektedır. AB'nin emekçilere getirdiği felâketler, salt AB'nin değil, tüm emperyalizmin felâketleridir. Ve emekçılerin bir bölümü için felâket olan, emper-

yalist sistem açısından normal gelişmenin normal sonucudur ve kimilerinin maksimum kârının artırılması, emperyalist sistemin tümü açısından "kalkınma" anlamına gelmektedir.

İşte Türkiye'de egemenler için mücadele bu çerçeve içinde yürüdü, yürüyor.

57. hükümetin başkanı Ecevit'in Mayıs ayı başlarında sağlık durumunun –artık aslında ne dediğini bile bilemeyecek duruma geldiği bir noktaya kadar– kötüleştiğinin ortaya çıkmasıyla egemenler içindeki AB'ci – anti AB'ci dalaşı iyice sertleşti.

Hükümetin artık bu biçimde gidemeyeceği, gitse bile AB için gerekli yasal düzenlemeleri yapamayacağının ortaya çıktığı noktada, AB'ciler Ecevit'in hastalığını da öne sürerek yeni bir hükümet veya erken seçim konusunda bastırdılar. Ecevit'siz, MHP'nin dışlandığı, görevi en kısa zaman içinde uyum yasalarını çıkarmak ve ülkeyi erken seçime götürmek olan bir hükümet için baskılar arttırıldı.

MHP, MHP'nin dışlandığı bir hukumet modelinin kotarılmakta olduğunu gördüğünde, Ecevit'in vekâlet vereceği güvenilir biriyle hükümeti sürdürme tavır takındı. O zamana kadar Ecevit'in en yakın insanı olarak bilinen devlet Bakanı Hüsamettin Özkan'ın ismi, siyasi kulislerde "vekâlet verilebilecek" isim olarak dolaşmaya başladı. Ecevit (ler), bu gelişmeleri kendilerine ve adeta kişisel mülkleri gibi gördükleri "partilerine" bir ihanet, bir komplo olarak kavradılar. Özkan'a karşı bir saldırı kampanyası başlatıldı. Düne kadar övülen, artık burjuvazi açısından işlevini tamamlamış eski bir siyasetçi olarak emekliye ayrılmaya çağrılan Ecevit'in bu çağrılara uymaya hiç niyetinin olmadığı çıktı ortaya. Gerçeklerle ilişkisinin önemli ölçüde kesildiği, kendi dünyasında yaşadığı belli olan Ecevit'in bu çağrılara uymayacağının görüldüğü, bu halde erken seçimin artık kaçınılmaz olacağının görüldüğü noktada, MHP Başkanı Bahçeli en azından erken seçim konusunda inisiyatifi elde tutmak ve erken seçime hukumet olarak gidebilmek amacıyla, 3 Kasım 2002'de erken seçime gidilmesini önerdi. Artık ok yaydan çıkmış, hukumetin ömrünün 2004'e dek olacağı iddiası bizzat hükümet partilerinden biri tarafından geri çekilmiş, hükumete maksimum 4 aylık bir ömür biçilmişti.

Bahçeli'nin erken seçim açıklamasının ertesi günü DSP'de Özkan'ın hem devlet bakanlığından hem de DSP üyeliğinden istifasıyla yaprak dökümü başladı: 12 Temmuz Cuma gününe gelindiğinde hukümet içindeki DSP'li 12 bakanın 6'sı istifa etmiş durumdaydı. DSP'nin 128 milletvekilinden 41'i partiden istifa etmiş, DSP'nin meclisteki parlamenter üye sayısı 87'ye düşmuş durumdaydı.

Yeni istifalarla, DSP-MHP-ANAP hukumetinin meclisteki çoğunluğuna son verecek bir gelişme mümkün görünüyordu.

Fakat bu yönde bir gelişme olsun veya olmasın, şu artık kesindi:

İcraat hükümeti olarak 57. hükumetin sonu gelmişti. Hukumetin önündeki tek soru artık erken seçime bu hukumetle gidilip gidilmeyeceği ve gidilecekse hangi tarihte gidileceği sorusuydu.

Egemenlerin önünde birden fazla alternatif var.

Ya AB'ciler hemen bir gensoru ile hukumeti devirip yeni bir hükümet kurarak uyum yasalarını çıkarıp ülkeyi erken seçime götürecekler;

Ya da bugünkü hükümetle veya yalnızca seçim için kurulacak bir hükümetle en kısa zamanda bir seçim yapılıp yeni seçilecek parlamento üzerinden uyum yasaları çıkarılmaya çalışılacak. Tabii burda seçmenin ne yapacağı belirleyici olacak.

Öyle ya da böyle erken seçim, emekçilerin önüne yine çözüm olarak sunulacak.

Ve siyaset sahnesinde bize kendilerini çözümun mimarı olarak sunan, oy isteyen onlarca parti olacak.

Bunlardan iki tanesi yeni...

Biri DSP'den ayrılanların "yeni" ve "yenilikçi" olduğu iddiasındaki parti olacak. Bu partinin vitrindeki liderleri, Ecevit'in sağ kolu ve 57.

Kemal Derviş, İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan.

Beyinlerimize başka bir dünyanın, sömürüsüz bir dünyanın, sosyalizmin mümkün olmadığını kazımaya çalışıyorlar. Yalan söylüyorlar! Sömürüsüz, kapitalistsiz bir dünya, sosyalist bir dünya mümkündür. Bu eskimiş, çürümüş kapitalist dünyanın tek alternatifi de odur. Söylenmesi gereken yeni söz odur! Sade söylenmesi yetmez. Onun için mücadele gereklidir!

hükümetin baş sorumlularından biri olan Özkan; 57. hükümetin Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve IMF ve Dünya Bankası tarafından Türkiye'ye, IMF / Dünya Bankası'nın dayattığı ekonomik programlarının uygulanmasından sorumlu olarak gönderdiği, 57. hükümetin süper ekonomi bakanı, yani bu hükümetin işçiler ve emekçilere karşı tüm ekonomik saldırılarının baş sorumlusu Derviş... Bu triumvira şimdi bize "yeni" bir siyaset adına sunulacak. İsmail Cem, bugün (12 Temmuz, Cuma) yaptığı –ve istifasının nedenini açıkladığı basın toplantısında, Mevlana'dan alıntıyla: "Dün söylenenler dünle birlikte eskidi, dünde kaldı, şimdi yeni şeyler söylemek gerek," diyor. Kendilerinin yenilikçi olduklarını, yeni bir siyaset için yeni bir parti kuracaklarını açıklıyor. Sonra da demokrasi için, eşitlik için, özgürlük için, refah için, kalkınma için, üretimin arttırılması için... ve aklınıza gelebilecek her iyilik ve güzellik için en temel programlarını açıklıyor: AB'ye tam üyelik için gerekenlerin hemen yapılması! Bizden bunun için oy isteyecekler. Bunlara verilecek cevabımız "Hayır!" olmalıdır Bunlarda yeni olan hiç bir şey yoktur. Yeni maskeli eskidirler!

İkinci 'yeni' parti, Cem Uzan'ın kurulduğunu 10 Temmuz Çarşamba akşamı açıkladığı "Genç Parti"dir. Türkiye'de medya alanında, Doğan Medya Grubu ile savaş içinde bulunan Uzan Grubu, böylece Cem Uzan'ın şahsında elindeki medya gücü ile doğrudan siyasete atılarak, medya iktidarını siyasi iktidara dönüştürmek, egemenler içindeki dalaşta rakiplerini siyasi iktidarı ele geçirerek boğmak istiyor. Cem Uzan Türkiye'nin Berlusconi'liğine soyunuyor. Aynı onun gibi, elindeki "sanatçı"ların stadyumlara topladığı onbinlere nutuk atıp, siyasetin nasıl kötü gittiğini, kurtarıcı gerektiğini, kurtarıcının da kendisi olduğunu anlatıyor. Tatlısesleri, Ferdi Tayfurları, Müslüm Babaları dinlemeye gelenler, Cem Uzan'la tanışıyor. Partinin amblemi iki aylı bir yıldız. Söylemi şoven milliyetçi. Futbolla kışkırtılmış, şimdi basketbolla da devam ettirilecek şoven milliyetçi dalgayı kendine oya dönüştürmeye çalışacak. Vaad etmediği bir şey yok. Bu "yeni"nin yeniliği de gerçekte kendinden menkul: Siyaseti; bilinen şoven milliyetçi, faşist siyaset. Bu "yeni" ye de söylenecek şey: "Bizi kendi iktidar dalaşının aleti yapamazsın!" olmalıdır.

Diğerleri bilinen partiler... Dinci kesimde Tayyip Erdoğan'ın AKP'si de "yeni" olarak ortaya çıkıyor... Bunların yeniliği de gerçekte tabanlarını merkez sağa açarak genişletmek amacıyla yapılan söylem yeniliğidir. Yoksa bildiğimiz siyasi İslamcılardır bunlar da. Emekçilere verecekleri hiç bir olumlu şey yoktur.

Solda İP'ye oy vermekle, faşist MHP'ye oy vermek arasında özde bir fark yoktur. İkisinin de bu seçimlerdeki temel sorunu AB'ci cepheye karşı olmaktır.

HADEP, ÖDP ve ODP'den ayrılanların önemli bir bölümü ise, gerçekte demokrasiyi AB üzerinden kazanma programına oy istemektedirler. Böyle bir programa da emekçilerin verecek oyu yoktur.

Önümüze çözüm olarak sunulacak bu seçimlerde de, bu seçimlere katılıp da Kuzey Kürdistan Türkiye için gerçekten demokrasi programını savunan bir parti olmayacaktır.

Böyle bir program, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasinin ancak **devrimle** kazanılabileceğini savunan bir programdır. Ve faşist TC'de bugün böyle bir programla seçimlere katılacak bir parti mümkün değildir.

O halde bu seçimlerde de önümüze sunulan seçim alternatifleri, en iyi halde "kötüler içinde en az kötü olanı seçme", "ehven-i şer"i seçme alternatifi olacaktır.

Biz kötüler arasında seçim yapmak zorunda değiliz.

Seçimlerde, "Bizi seçin!" diyenlere cevabımız, **"Hepinize, topunuza hayır! Hepiniz işçilerin-köylülerin-emekçilerin düşmanısınız. Hepiniz bu düzenin bekçileri, savunucularısınız! Hiç birinizi seçmiyoruz!"** olmalıdır.

Biz kendi alternatifimizi yaratmak için çalışmaya hız vermeli, devrimci mücadele için örgütlenmeyi derinleştirmeli, kendi partimizi Bolşevik Partimizi güçlendirmeliyiz.

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ BOLŞEVİK DEVRİMDE!

Evet, şimdi yeni şeyler söylemek ve yapmak gerek.

Kapitalizmin / emperyalizmin yaptıklarını gördük, yaşadık, görüyoruz.

Lenin / Stalin döneminde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde yaşanan kısa sosyalist inşa döneminde emekçiler için ne kazanımlar elde edildiğini; daha sonra sosyalizmden uzaklaşıldığında bu kazanımların nasıl yitirildiğini de gördük, yaşadık.

Bize sosyalizmin / komünizmin yıkıldığı masallarını anlattılar, anlatıyorlar... Sıkılmadan, üşenmeden, yorulmadan temcit pilavı gibi hep yeniden kapitalizmin yendiğini anlatıyorlar.

Beyinlerimize başka bir dünyanın, sömürüsüz bir dünyanın, sosyalizmin mümkün olmadığını kazımaya çalışıyorlar.

Yalan söylüyorlar!

Sömürüsüz, kapitalistsiz bir dünya, sosyalist bir dünya mümkündur.

Bu eskimiş, çürümüş kapitalist dünyanın tek alternatifi de odur.

Söylenmesi gereken yeni söz odur!

Sade söylenmesi yetmez. Onun için mücadele gereklidir. Onun için örgütlenmek gereklidir. Bu yeni dünyayı kazanacak tek güç işçi sınıfıdır, dünyanın ezilenleri, emekçileridir.

Bu bilinçle, **Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de bolşevizmin bayrağını kaldıran Bolşevik Parti saflarında ve onun önderliğinde birleşelim!**

Egemen sınıfların sahte alternatiflerinin karşısına işçi sınıfının gerçek alternatifini dikelim. Haykıralım:

Çözüm "yeni" hükümetlerinizde, seçiminizde değil... **Çözüm bolşevik devrimde...**

12 Temmuz 2002 ▲

"Aldanıp aldanmamak,

Diyor Nâzım Hikmet 1951'de yazdığı "En Mühim Mesele" adlı şiirinde. Gerçekten de en mühim mesele bu. Bunu şimdi 2002 dünya futbol şampiyonası sırasında bir kez daha gördük yaşadık

Bütün dünya bir ay boyunca futbola kilitlendi. Dünyanın her yanında emekçi yığınlar sankı dünyanın en mühim meselesi futbolmuş gibi merakla, heyecanla televizyonların, büyük meydanlara kurulan buyuk ekranların, radyoların esiri oldu. Futbol, emekçi yığınların kendilerini egemen sınıflarının kuyruğunda "ulusal birlik" içinde bulduğu araç oldu. Kupada takımı olan ülkelerde (finallerin başında 32 takım vardı; fakat oraya gelene dek de elemelerde tüm devletler milli takımları düzeyinde temsil edilmişti) futbol, şoven milliyetçiliği azdırmanın aracı olarak kullanıldı. Yığınlar "kendi milli takımlarının" golleriyle sevinç yumağı oldular; kendi "milli takımlarının" "zaferlerini" kendi zaferleri olarak kutladılar; takımları yenildiğinde veya elendiğinde, büyük bir felaket yaşamış gibi üzuldüler, yıkıldılar.

Bir ay boyunca futbol birinci sıraya geldi oturdu.

ABD Latin Amerika'da yeni darbelere mi hazırlanıyormuş... Boşverin, esas onemli olan ABD milli takımının kupa finallerinde nereye kadar ilerleyeceğidir.

Arjantin'de insanlar bankalardaki mevduatlarını bile çekemiyor muymuş... Boşverin şımdi, onemli olan kupaya favori olarak gelen Arjantin milli takımının nasıl olup da dörtlü gruptan çıkamayıp elenmiş olmasının analizidir. Bu Arjantin'deki emekçileri, en azından açlıkları kadar ilgilendiren bir konudur!

Fransa'da, İtalya'da legal sol çöküntü içindeymiş, her iki ülkede de aşırı sağ önemli ölçüde ilerleme durumundaymış... Boşverin bunu canım... Zidane'li Fransa'nın neden bu kadar erken eve dönmek zorunda kaldığı; Senegal'in nasıl olup da Fransa'yı yenmiş olduğu; İtalya'ya karşı komplo olup olmadığı bunlardan çok daha önemli meselelerdir!

Almanya'da Eylul'de seçimler olacakmış; antisemitizm almış başını yürüyormuş ve bu İsrail'in saldırgan politikasını eleştirme perdesi ardına gizleniyormuş, Almanya'da yıllardan beri ilk kez grevler oluyormuş... Boşverin... Miroslav Klose şampiyonada gol kralı olabilecek mi sorusu bunlardan çok daha mühim meseledir! Hem de nihayet Alman bayraklarına bürünüp sokaklarda bar bar bağıran sürüler halinde gezmek ve bunu hem de spor adına yapmak "normal futbol taraftarı" ile "normal faşo" arasındaki ayrımların silinmesi için bir fırsat çıkmışken, grevler filan konusunda laf etmenin ne alemi var?

Afrika'da siyah nüfusun üçte biri aidsmiş; açlık ve susuzluk ölümleri gündemdeymiş vs.... Bunlar da mesele mi canım... Siz Kamerun'a, Senegal'e bakın! Nasıl da gümbür gümbür geliyorlar! Senegal nasıl da yendi somurgeci devlet Fransa'yı! Futbolun adaletinin gözünü sevsinler! Kamerun nasıl da zorladı Almanya'yı! Esas mesele budur işte!

Brezilya, iflas eden Arjantin'in izinde gidiyormuş... Ekonomik durum çok kötüymüş... Yakında Arjantin'dekine benzer olayların gelişmesi engellenemez görünüyormuş... Boşverin canım, siz Ronaldo, Ronaldinho, Rivaldo üçlüsünün ne numaralar yaptığına bakın... Bu insanların açlığından çok daha onemli bir meseledir.

****

"Toprak doyurası gözleri doymuyor
çok para kazanmak istiyorlar
öldürmemiz, ölmemiz lazım geliyor
çok para kazanmaları için

Elbet de aşikare söylemiyorlar bunu:
renk renk fener asmışlar kuru dallara,
yalanları salmışlar yollara,
hepsinin de kuyruğu telli pullu"

diyor Nazım sozünü ettiğimiz şiirinde

Dünyanın futbol şampiyonasına kilitlendiği günlerde, Afganistan'da, halklara karşı başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalist ve gerici koalisyonun savaşı sürüyordu. Ve o egemen sınıfların çok övündüğü "Türk askeri" de

işte mesele!"

ABD'nin paralı askeri olarak cephenin on saflarında idi. Türklere bir de "liderlik" oyuncağı verilerek onurlandırılmışlardı. Aynı, zamanında Kore'de onurlandırıldıkları gibi!

"Ölmemiz öldürmemiz gerekiyor çok para kazanmaları için."

Ve yollara salınan yalanlar içinde son bir ayda futbol "telli pullu kuyruğu" ile en büyük rolü oynuyor! Afganistan'da "görev değiş tokuşu" sessiz sedasız gerçekleştiriliyor.

Dünyanın futbolla uyutulduğu günlerde, Filistin'de, siyonist İsrail bir kez daha, daha önce kabul ettiğini ilan ettiği Filistin Özerk Bölgesi'nin işgaline girişiyor. ABD Başkanı Filistin halkının seçimlerde oyunu vermiş olduğu Arafat'ın artık Filistin halkının temsilciliğini yapamayacağı açıklamasını yapıyor. Dünyanın en büyük teröristleri, terörizme karşı mücadele adına, halklara karşı saldırılarını yoğunlaştırıyorlar.

ABD Filipinler'deki asker sayısını arttırıyor, çatışmalar kızışıyor.

Hindistan, Nepal'de maoist gerilla hareketini ezmek için askeri harekâta başlıyor.

Keşmir'de Hindistan ile Pakistan bir atom savaşının eşiğine geliyorlar.

Dünyanın her yanından kan ve barut kokuları yükseliyor.

Bu arada BM'nin düzenlediği "Uluslararası Gıda Zirvesi" yapılıyor Roma'da. Bu zirvede sunulan raporlarda dünyada yoksulluğun en alt sıralarında yaşayan insanların -yani açlık ölümüyle karşı karşıya olan insanların– sayısının son 30 yıl içinde iki kat artarak 307 milyona yükseldiği açıklanıyor! Bu sayının 2015'de 420 milyona çıkmasının beklendiği açıklanıyor! Yoksulların gittikçe yoksullaştığı, zenginlerin giderek daha da zenginleştiği, gelir dağılımı dengesizliğinde makasın sürekli olarak yoksullar aleyhine açıldığı ortaya konuyor.

Zirve ile aynı tarihlerde Stockholm'deki Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) de yıllık raporu açıklanıyor.

2001 Silahlanma Raporu başlığını taşıyan bu raporda dünyada 2001 yılı içinde silahlanma için 839 milyar dolar (yanlış okumuyorsunuz... Yazıyla Sekizyüzotuzdokuz MİLYAR dolar! Relasyonun kavranabilmesi açısından: Arjantin'de, IMF üç milyar dolarlık kredi dilimini serbest bırakmadığı için, bankalar ödeme yapamaz duruma girdi! Bir bombardıman uçağına harcanan parayla, bir Afrika ülkesinin su ihtiyacını karşılayacak yatırım yapılabilir vb.) Bu silahlanma yarışında 281,4 milyarlık silah alımıyla ABD şampiyonluğu elinde bulunduruyor. TC ise 8.9 milyar dolarla 14. sırada geliyor. Bir çok konuda "ikinci ligte" olmasına rağmen TC'nin faşist hakim sınıfları silahlanma söz konusu olduğunda, silah tekellerinin en yağlı müşterilerinden biri konumunda! Bu konuda birinci ligteler! Silahlanma ne için, kime karşı? Tabii ki ülke içinde işçilere emekçilere, tüm ezilenlere, ülke dışında da düşman ilan edilen ülkelerin halklarına karşı!

"Öldürmemiz, ölmemiz lazım geliyor, çok çok para kazanmaları için."

Ve bu kez kuru dallara asılmış renk renk fenerler, her ülkede o ülkenin ulusal renklerine bürünmüş.

***

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de bir aydır tam bir toplumsal cinnet yaşanıyor.

"Davullar dövülüyor pazar yerinde
çadırlarda kaplan adam, deniz kızı,
kesik baş,
pembe donlu cambazlar tellerin
üzerinde
hepsinin de yüzü gözü boyalı."

değil durum, şairin dediği gibi. Şimdilerde artık kasaba kasaba dolanan cambazlı kumpanyaların yerini TV aldı. Futbol şampiyonası boyunca çadırlardaki kaplan adam, deniz kızı, kesik baş, teller üzerindeki pembe donlu, yüzü gözü boyalı cambazların yerini, her biri dolar milyoneri olan, şimdi İstanbul belediyesinin her birine –kimin cebinden?- boğaziçinde denize nazır birer ev vereceğini ilan ettiği, her birine resmi prim tutarı 1 milyon dolara yakın para verilecek olan Hakanlar, Hasanlar, imanlı olduklarına yemin-i billah eden İ. Mansızlar, yani "milli takımın" futbolcuları aldılar. Ve işçiler-emekçiler yüzleri gözleri boyalı, bayraklara sarılı, büyük coşku, heyecan ve merak içinde meydanlara kurulmuş dev ekranlarda, ya da kahvelerde, evlerde bu modern cambazlara bakarken, egemenler onların her gol çığlığında emekçilere yeni goller atıyor.

İşte size "Türk milli" takımının maçları ve egemenlerin emekçilere attığı goller:

3 Haziran 2002. Türkiye grubunda birinci maçını Brezilya ile oynuyor. Ahlar, vahlar, ne idüğü belirsiz hakem tezahüratları arasında Türkiye maçı 2-1 kaybediyor. Tabii aslında yenecekti ama, "Ah hakem!" avuntusu ile idare ediliyor. Bayrak satışlarında patlama! Şovenizm kışkırtmasında patlama yaşanıyor. Bu arada kimi spor yazarları, eğer bu gruptan çıkılmazsa teknik heyeti de "vatan haini" ilan etmenin ön hazırlıklarını yapıyor...

Maçın oynandığı gün, Türkiye'de işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu Hasan'ın Brezilya'ya attığı golü çığlıklarla, sevinç gösterileri ile kutlarken gözler "cambaz"a kitlenmişken, egemenler de emekçilere ilk gollerini atıyor:

Ders kitaplarına % 33 zam geliyor!

9 Haziran'da Türkiye gruptaki ikinci maçını Kosta Rika'yla oynuyor. Ve bu maçta berabere kalıyor. Gruptan yalnızca kendi gücüyle çıkma şansını bütünüyle yitiriyor. Gruptan çıkabilmek için Brezilya'nın Kosta Rika'yı mutlaka yenmesi, Türkiye'nin de mutlaka Çin'i –en az iki gollük farkla– yenmesi gerekiyor! Nezih spor basını –Türkiye'nin gruptan çıkamaması ihtimalinin art-

ması üzerine "açıklamalar" arıyor ve Brezilya'nın "Latin Amerikalı" Kosta Rika'yla berabere kalarak Türkiye ve Çin'i dışta tutma yolunu seçeceği, yani şike yapacağı açıklamalarında bulunuyor. Hakemlerin nasıl haksızlık yaptıkları vb. üzerine ve bu arada teknik heyetin de "aptallığı", "korkaklığı" vb. üzerine yorumlar çoğalıyor.

Cinnet biraz yatışır gibi oluyor, fakat dinmiyor.

Emekçiler gözlerini Kosta Rika ile oynanan maçı veren ekranlara kilitlemişken, egemenlerin yeni golü geliyor:

Çaya % 11 ile % 22 arasında değişen zamlar ilan ediliyor!

13 Haziran'da Türk milli takımının finallerdeki akıbetini belirleyecek "tamam mı / devam mı" sorusuna cevap teşkil edecek maçlar yapılıyor. Brezilya Kosta Rika'yla oynarken, Türk milli takımı da Çin'le oynuyor.

Şike yapacağı üzerine ahkâm kesilen Brezilya Kosta Rika'yı 5-2 yeniyor. Türk milli takımı da Çin'i 3-0 yeniyor. Bu sonuçlarla Türk takımı, turnuvaya devam edecek 16 takım arasında kalıyor.

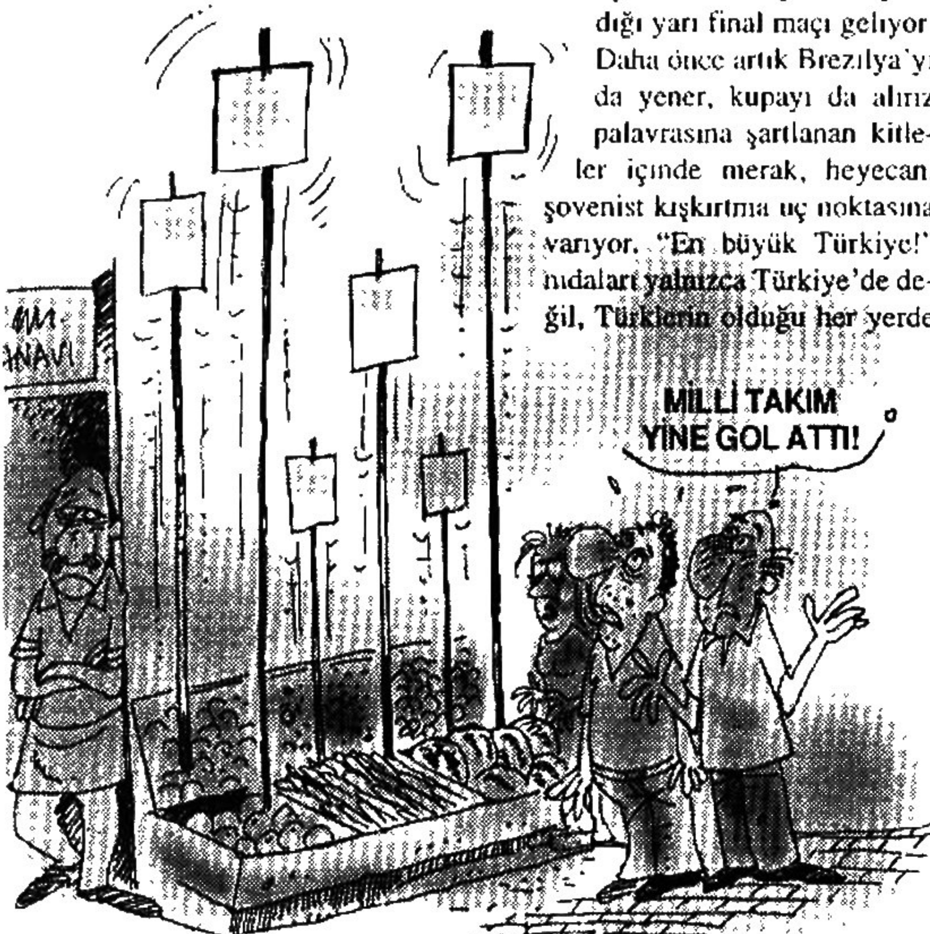
Eh bu kadar sevince Tekel ürünlerine % 9 ile 15 arasında değişen zamları ve doğalgaza da %15'lik bir zam iyi gider!

Emekçiler milli zafer ninnileriyle uyutulurken egemenler golünü atıyor!

18 Haziran'da Türkiye Japonya'ya karşı oynuyor. Yeniyor. Son sekiz takım arasına giriyor, çeyrek finale kalıyor. "Gol" sedaları yeri göğü inletip emekçiler sevinirken, egemenler kendi gollerini atıyor: Benzin'e % 3,5 zam.

Bundan sonra Türkiye'nin yarı finale kaldığı Senegal maçı geliyor. Nasıl olduysa bu maç gününde egemenler yeni zam filan açıklamıyorlar. Herhalde Türkiye'nin son iki aydır başbakansız "idare" edildiği; AB'ye üyelik konusunda şart olarak Türkiye'nin önüne sürülen idam ve Kürtçe eğitim konularında hükümet içinde anlaşmazlıkların varlığı, meclis tatile girmeden bu konuların meclisten geçirilmesinin mümkün olmadığı vb.'nin halk "cambaza bakarken" unutulduğu yeter görülmüş olsa gerek!

Nihayet 26 Haziran'da Türkiye'nin Brezilya ile oynadığı yarı final maçı geliyor Daha önce artık Brezilya'yı da yener, kupayı da alırız palavrasına şartlanan kitleler içinde merak, heyecan, şovenist kışkırtma uç noktasına varıyor. "En büyük Türkiye!" nidaları yalnızca Türkiye'de değil, Türklerin olduğu her yerde bayraklara sarınmış, yüzlerini gözlerini boyamış her yaştan insanlarca atılıyor. Brezilya Türkiye'yi 1-0 yenip kupa hayalini gömerken ve milyonlarca Türkiye'liyi üzüntüye, milyonlarca Brezilya'lıyı sevince garkederken Türkiye'de egemenler bir gol daha atıyor:

Tüpgaza ve otogaza % 20 zam yapılıyor.

26 Haziran'da bir başka ekonomik karar daha açıklanıyor: Asgari ücrete zam konusu çözüme bağlanıyor: 163 milyon lira olan asgari ücretin, 21 milyon liralık zamla 184 milyona çıkarıldığı ilan ediliyor. Geçen yılın enflasyon oranının % 50'lerde olduğu, bu yıl en iddialı tahminlere göre % 30'lara geriletileceği ilan edildiği bir ülkede; 4 kişilik bir ailenin zorunlu aylık gıda harcamalarının 334 milyon lira olarak hesaplandığı bir ülkede; 21 milyonluk "zam" büyük bir terbiyesizlik, emekçilerle alay etmektir! Emekçilerin sevinçle bellerine dolayıp omuzlarına astıkları Türk bayraklarının orta boylusunun fiyatı 15 milyondur!!!

İşte mesele bu gerçeklerin kavranmasıdır. Egemen sınıflar futbolu emekçiler için bir afyon, onları kendi kuyruklarına takıp "milli potada eritme" adına sınıf mücadelesinden alıkoymanın, ALDATMAnın bir aracıdır! Onlar bu aracı bir ay boyunca tepe tepe kullandılar, bundan sonra da kullanacaklar.

Nâzım'ın dediği gibi.

"Aldanıp aldanmamak,
işte mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok!"

Ve aldanmamak, egemenlerin telli pullu kuyruklu yalanlarına kanmamak işçilerin-köylülerin, emekçilerin elindedir! Yeter ki, komünizm, sosyalizm, devrimcilik adına milliyetçilik rüzgârları önünde savrulanlara değil, gerçek komünistlere, bolşeviklere kulak verin!

Yeter ki bolşevik saflarda, bolşevik önderlik altında örgütlenin!

Yeter ki gücünüzün farkına varın! Çözümü kendi iktidarınızda arayın!

Yeter ki sarılın bolşevik devrim mücadelesine!

25 Haziran 2002 ▲

F-Tipi zindanlara ve toplumun hücreleştirilmesine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Devrimci tutsakların F-tipi cezaevlerinde tecrit edilmesine karşı iki yıla yakın bir süredir yürüyen direniş eylemlerinde yeni bir aşamaya gelindi.

Bilindiği gibi egemen sınıflar uzun süredir devrimci tutsakların aralarındaki dayanışmayı kırabilmek için koğuş sistemli cezaevlerinden hücre sistemli cezaevlerine geçmeyi planlıyor bunun alt yapısını yaratabilmek için de yıllardır hummalı bir F-tipi cezaevleri inşaatları faaliyeti yürütüyordu. Onlar bu planlarını "cezaevleri reformu" olarak adlandırıyordu. 2000 yılında bu faaliyetler devrimci tutsakların en azından bir bölümünün F-tiplerine aktarılarak tecrit hücrelerinde yalnızlaştırılabilmelerine izin verecek olgunluğa varmıştı.

F-tipleri konusunda somut olarak o anda devrimci tutsaklara yönelecek saldırı, gerçekte egemen sınıfların emekçi sınıflara karşı saldırılarının ayrılmaz bir parçasıydı. Egemenler toplumdaki düzene yönelen her muhalefeti ezmek için tüm toplumu "F-tipi"leştirmek, hücreleştirmek, emekçiler arasındaki dayanışma imkânlarını sıfırlamak, emekçileri birbirinden ayırmak tecrit etmek için elindeki tüm araçları kullanıyordu. Anda devrimci tutsakların şahsında denenmek istenen "F-tipi"leştirme, kendine karşı geleni hücrelere

tıkarak yalnızlaştırma, gerçekte tüm emekçilere yönelmiş bir saldırı idi.

Devrimci tutsaklar ve onların örgütleri, devrimci örgütler, haklı olarak F-tipi cezaevi / tecrit saldırısına karşı direnişin tüm emekçiler açısından da belirleyici olduğu, buna karşı direnmenin gerekli ve zorunlu olduğunu tespit ettiler. Bu direnişin biçimleri konusunda özellikle "içerde" bulunanların –yani devrimci tutsakların aralarında yürüyen tartışmalarda henüz geniş bir eylem birliği sağlanmadığı bir ortamda, üç devrimci örgüt– DHKP-C, TKİP ve TKP (ML) 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren zindanlarda Süresiz Açlık Grevi (SAG) eylemi başlattıklarını ilan ettiler.

Bu üç örgütün başlattığı SAG eylemi, yine aynı örgütler tarafından 20 Kasım 2000 tarihinden itibaren kura ile seçilmiş gönüllülerin katıldığı "ÖLÜM ORUCU"(*) eylemine dönüştürüldü.

Üç devrimci örgütün başlattığı ve daha sonra Ölüm Orucu'na dönüştürülen eylemler –bu eylem biçimini içinde bulunulan ortamda çeşitli nedenlerle yanlış bulan örgütler de dahil– bütün devrimci örgütler tarafından desteklendi. Çünkü sözkonusu olan taktik değerlendirme farklılıklarının ötesinde, faşist devletle devrimci güçlerin bir bölümünün doğrudan karşı karşıya geldiği bir çatışma durumuydu. Burada pratik eylem içinde görüş ayrılıkları geri plana atılmak zorundaydı, atıldı. Bu olumlu idi, olumludur.

Faşist devlet en başından itibaren F-tiplerine geçme konusunda kararlıydı. Onu bu konuda geriletecek güç F-tiplerine karşı mücadelenin çok geniş bir toplumsal muhalefet tabanına oturması, işçi, emekçi kitlelerin bu mücadeleyi kendi öz mücadeleleri olarak kavrayıp bu mücadeleye sahip çıkmaları olabilirdi. Salt devrimci güçlerin (ya da daha da kötüsü devrimci güçlerin yalnızca bir bölümünün) devletle –işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin en iyi halde seyirci oldukları– bir mücadelesi biçiminde yürüyecek bir "F-tiplerine karşı mücadele"nin başarı şansı yoktu, yoktur.

Ölüm orucu eylemi, haklı bir temele dayanmasına rağmen, ne yazık ki en başından itibaren devrimci örgütlü güçlerin bir bölümünün –en genişlediği dönemde de toplumun gerçekte çok küçük bir bölümünü oluşturan tüm örgütlü devrimci güçlerin ve ölüm orucu eylemcilerinin ailelerinin devlete karşı mücadelesi olarak yürüme durumundan kurtarılamadı. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler bu mücadeleyi esas olarak kendi dışlarında bir mücadele olarak gördü ve bu mücadeleye esasta ilgisiz kaldılar. Bunda kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle devrimci örgütlerin bağlarının olağanüstü zayıflığı yanında, yapılan bir dizi taktik yanlış da önemli rol oynadı, oynuyor. Bu, bu mücadelenin aşılamayan zaafıydı, zaafıdır.

Faşist devlet bunu gördüğü noktadan itibaren aslında göz boyamak, saldırı için kamuoyu yaratmak amacıyla yürüttüğü pazarlıkları kesti, 19 Aralık 2000 tarihinde devrimci tutsakların ölüm orucunda bulunduğu zindanlara karşı hunharca bir saldırıya girişti. Devletin gerçekleştirdiği 19 Aralık katliamında toplam 32 devrimci tutsak katledildi. Ve bu katliamdan hemen tümü yaralanarak "sağ kalan" devrimci tutsaklar da zorla bir bölümünün henüz inşaatı bile tamamlanmamış olan F-tiplerine taşındılar. Böylece egemen sınıflar devrimci tutsaklar için F-tiplerini fiilen hayata geçirdiler.

Faşist devlet ve onun güdümlü medyası 19 Aralık öncesinde devrimci tutsakların ölüm orucu eyleminin "örgüt zoru" ile yapılan bir eylem olduğu yalanını yoğun bir biçimde yaygınlaştırıyordu. Onun beklentisi ölüm orucu eylemcilerinin birbirlerinden koparılıp tecrit edilmesi halinde bu eylemin sonlanacağıydı. Fakat 19 Aralık eylemi ertesinde gelişme egemen sınıfların beklentisinin tam tersi yönde oldu. Ölüm orucu eylemi içinde bulunan devrimciler tek başlarına da kalsalar eylemlerini sürdüreceklerini ilan ettiler. 19 Aralık saldırısı öncesinde, ölüm oruçcusu 3 örgütün dışındaki bir dizi devrimci örgüt de, SAG'ye başlamıştı. 19 Aralık saldırısından sonra hakim sınıfların beklentisinin tersine eylem sonlanacağına genişledi. 4 Şubat 2001'den itibaren ölüm orucu eylemine katılan örgüt sayısı 10'a yükseldi. Egemen sınıfların yalanları ve demagojileri boşa çıkarılmış, devrimci iradenin teslim alınamayacağı böylece gösterilmişti.

Fakat eylemin bu aşamasında da, eylem yine devrimci örgütlerin ve eylemcilerin ailelerinin eylemi olma sınırını aşamadı.

Dönem aynı zamanda açlık ölümlerinin gündeme geldiği bir dönemdi. Eylemin geniş emekçi kitlelerin eylemi haline gelme şansının hemen hemen olmadığını gören devletin taktiği belli olmuştu: Eylemleri suskunlukla geçiştirmek, içerde tecriti ağırlaştırmak, "dışarda" eylem üzerine haber verenlere, eylemi destekleyenlere karşı açık faşist terörü yoğunlaştırmak, ölümleri, devrimcilerin sakat kalmasını beklemek ve bu ölümlerin eylemin genişlemesi konusunda oynayacağı rolü görerek, ona göre tepki vermek.

Eylemin bu aşamasında biz bolşevikler ölüm oruçcusu devrimci örgütlere bir mektupla, eylemin "içerde" sürdürülen ölüm orucu biçiminin bilinçli bir kararla durdurulması, F-tiplerine karşı mücadelenin ağırlığının "dışarıya" kaydırılması önerisini getirdik. Var olan güç dengesinde çünkü eylemin bu biçiminin sürdürülmesi, ölüme hazır olduklarını pratikte göstermiş olan, "içerdeki" kararlı devrimci kadroların, eylemin hedefi konusunda önemli bir kazanım elde edilmeksizin ölümünün veya sakat kalmasının göze alınması anlamına geliyordu. Bu mektubumuza hiç bir devrimci örgütten cevap almadık.

20 Ocak 2001 tarihli mektubumuz şöyle idi:

(*) "Ölüm Orucu" kavramını, dinden ödünç alınmış bir kavram olarak yanlış buluyoruz. Buna rağmen kullanmamızın nedeni, bu kavramın bu eylemi yürütenler tarafından kullanılması ve Kuzey Kurdistan-Türkiye'de bu kavramın yerleşmiş bir kavram olmasıdır.

Doğrusu, ölüme kadar süresiz açlık grevi... vb. bir kavramdır.

Başta DHKP-C, TKİP, TKP (ML) olmak üzere tüm devrimci örgütlerin yönetim kademelerine

Değerli arkadaşlar…

Bu mektubumuzla şu anda süren açlık grevi / ölüm orucu eylemlerinin durumu, gelişme perspektifleri üzerine değerlendirme ve görüşlerimizi aktarmak ve bunlar temelinde bir öneride bulunmak istiyoruz

DHKP-C, TKİP ve TKP (ML) örgütlerinin 20 Ekim'de başlattıkları süresiz açlık grevi (SAG); 20 Kasım'dan bu yana bu örgütler tarafından Ölüm Orucu eylemine dönüştürülmüş olarak sürüyor. Bu örgütlerden ölüm orucunun birinci grubunda olan devrimciler açısından bugün eylem 3 ayını doldurmuş durumda. Bu devrimciler fiziki olarak yaşamla ölüm arasında bir noktadalar. Her biri her gün her saat ölebilir. İkinci gruptan devrimciler açısından da ötesinde sakatlıkların başladığı ve ölümle yüzyüze yaşandığı kritik günler gelmiştir.

Bu örgütlerin başlattığı SAG ve ölüm orucu eylemleri bu eylemlerin içinde bulunulan ortamda bu biçimde sürdürülmesini taktik kaygılarla yanlış bulan örgütler de dahil– bütün devrimci örgütler tarafından desteklenmiştir. Çünkü sözkonusu olan taktik değerlendirme farklılıklarının ötesinde faşist devlet ile devrimci güçlerin bir bölümünün çatışma durumudur. Burada taktik kaygılar, görüş ayrılıkları vb. pratik eylem içinde geri plana kaymak zorundadır. Geri plana da kaymıştır Bu olumludur.

Faşist devlet uzun süreden beri planladığı F-tipi tecrit hücrelerine geçiş planını gerçekleştirmek ve bu arada yürüyen ölüm orucu eylemini de kırabilmek amacıyla 19 Aralık'ta devrimci tutuklulara alçakça saldırdı. Bu saldırıya devrimcilerin cevabı –faşizmin zindanlarındaki yiğitçe direniş yanında– SAG ve ölüm orucu eylemlerinin yaygınlaşması, bir dizi devrimci örgütün daha SAG'leri ve ölüm oruçları başlattığını veya daha önce sürdürülen açlık grevi eylemlerini ölüm orucuna dönüştürdüğünü açıklaması oldu Kuşkusuz faşizmin azgın saldırısı karşısında ve devrimcileri teslim alma plan ve iddialarını boşa çıkarmak açısından bu eylemlerin yaygınlaştırılması doğru idi. Devrimciler faşistlerin, tutsak devrimcilerin kendi özgür iradeleri ile değil, örgüt baskısıyla ölüm orucu yaptıkları yalanını tavırlarıyla boşa çıkarma görevine sahiptiler.

Tutsak devrimciler bu bağlamda gayet olumlu bir tavır sergileyip, faşizmin yalancı olduğunu pratikte gösterdiler. Şimdi faşist devlet ve onun çanak yalayıcısı emireri medya artık "örgüt baskısıyla zorla ölüm orucu" demagojisini yapamıyor. Devlet ölüm orucu eyleminin onun beklentisinin tersine daralmayıp, sönmeyip, daha da genişlediğini tespit etmek, bu anlamda bir yenilgisini teslim etmek zorunda kalıyor Bu devrimci hareket açısından büyük bir kazanımdır. Bu bağlamda başta ilk ölüm orucu grubundakiler olmak üzere tüm SAG / ölüm orucu eylemcisi tutsak devrimciler kutlanacak, öğrenilmesi gereken, önümüzdeki dönemde de bütün devrimcilere örnek olacak, yol gösterecek bir tavır sergilemişler, faşistlerin devrimcileri öldürebileceğini ve fakat devrimci iradeyi teslim alamayacağını göstermişlerdir

Şimdi devrimci örgütler olarak anda yürüyen SAG ve ölüm orucu eylemleri konusunda bir karar alınmak zorundadır. Bu karar "buna SAG ve ölüm orucundaki devrimciler kendi karar versin" diye ertelenemez Devrimci örgütlerin yönetimleri, SAG ve ölüm orucu eylemlerinin tek tek bireylerin bireysel eylemi değil, devrimci örgütlerin kollektif iradesinin ürünü eylemler olduğunun; ve bu eylemi yürüten devrimcilerin, tabii ki gönüllülük temelinde bu eyleme katıldıklarının ve fakat kendilerini örgütlerin birer parçası olarak gördüklerinin, eyleme örgütlü devrimciler olarak katıldıklarının bilincinde davranmalıdır Sorumluluk bu anlamda devrimci örgütlerin karar alıcı yönetici organlarına aittir.

Sorumluluğun tek başlarına anda faşizmin zindanlarında ve çoğu tecrit edilmiş bir biçimde düşmanla pratik olarak yalnız başına karşı karşıya olan, bir dizisi ölümle yaşam arasındaki ince çizgide bulunan, faşist saldırılara karşı daha önce koğuşlarda var olan kollektif korunma imkânından, kollektif tartışma, birlikte karar alma vb imkânlarından yoksun tutsak devrimcilere bırakılması, devrimci örgütlerin yönetici organları açısından büyük bir sorumsuzluk örneği olur Devrimci tutsaklar kendileri açısından, tek başlarına birey olarak faşizmle karşı karşıya kaldıklarında doğru olanı yapmışlar, kolektif olarak alınmış olan bir eylem kararından birey olarak vazgeçmenin teslimiyet olacağının bilincinde, faşist cellatların yüzüne eylemi sürdürdüklerini açıklamışlardır

Anda şöyle bir durumla karşı karşıyayız:

Egemen sınıfların elinde şu anda ölüm orucu eylemi sonucu olarak da somut olarak ölümle karşı karşıya olan 100'e yakın devrimci tutsak var. Bunlar kendi iradeleri ile ölüm orucunu sürdüreceklerini, ölüme hazır olduklarını açıklamış durumdadır. Her geçen gün ölüm adaylarının sayısı artmaktadır, artacaktır Ancak bu devrimci tutsaklar daha önceki ölüm oruçlarının tersine, tecrit hapsi şartlarındadır. Gerçekte egemen sınıflar bu devrimcilerin hayatını suni olarak uzatma, ölüm olayını geciktirme imkânlarına sahiptir. Yani devrimci tutsakların kendi isteği ve eylemi sonucu ölme iradesi de gerçekte ipotek altındadır

Bundan çıkan sonuç şudur: Ölüm orucu eylemindeki tutsak devrimciler, egemen sınıfların kendi inisiyatiflerinde olarak öldürülecek veya sakat bırakılıp suni olarak hayatta tutulacaktır.

Ölüm orucu eyleminin 19 Aralık öncesindeki temel şiarı "Ölürüz, hücrelere girmeyiz" di! "Hücreler ölümdür – girmeyeceğiz" di. Bu iddialarımızı ancak çok sınırlı olarak gerçekleştirebildik Bir bölümümüz öldü, hücrelere girmedi. Ve fakat sonuçta güç dengesi F-tipini engellememize izin vermedi. Egemen sınıflar devrimci tutsaklar somutunda F tipini uygulamaya koydular. Ve bundan geri adım atma niyetleri de yok. F-tipini engelleyecek güç gerçekte işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır. F-tipinden geri adım attıracak güç de işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır.

Fakat ne yazık ki, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar –çok büyük çoğunluğu itibarıyle– F-tipi ile ve bu konuda yürüyen mücadeleyle ilgili değil! F-tipini kendi sorunu, F-tipine karşı mücadeleyi kendi mücadelesi olarak görmüyor. Mü-

cadele bu yüzden. 19 Aralık öncesi esasta, devrimci örgütlerin ancak yakın çevresinin ve devrimci tutsakların aile çevrelerinin bir kesiminin katıldığı, militan ve fakat kitleselliği itibarıyle zayıf kalan bir mücadele olarak yürüdü. Ölümler yaklaştığında hareketin biraz genişleyip liberal burjuva çevrelerden de biraz destek alma eğilimi, devletin manevraları sonucu tersine döndü. 19 Aralık sonrası evet devrimci örgütler açısından birbirine bir yakınlaşma oldu Fakat örgütsüz olan kesimden zaten zayıf olan destek neredeyse bütünüyle kesildi.

Anda ölüm orucu eylemi, yüze yakın insan ölümle karşı karşıya olmasına rağmen, devletin baskıları sonucu medya gündeminden, dolayısıyla geniş yığınların gündeminden, negatif propaganda olarak bile düşürülmüş durumdadır. Önümüzdeki kısa dönem içinde –15 günlük, 1 aylık dönem içinde– bu konularda önemli bir değişiklik de olmaz. Fakat bizim bekleyecek zamanımız yok.

Eğer hiçbir şey olmamış gibi davranır, "devrimci tutsaklar ne yapacağını bilir, ve onlar ölüm orucunu sürdürme kararındalar" tavrı ile yetinirsek, olacak olan, onlarca tutsak devrimcinin ölmesi veya sakat kalması olacaktır. Bu ölüm orucu, devrimci örgütler açısından ne kadar kararlı sürdürülürse sürdürülsün, bugünkü şartlarda bu eylemle, geniş kitleleri dışarda harekete geçirip devleti baskı altına alma ve ona F-tipinden geri adım attırma imkânı ufukta gözükmüyor

Böyle bir ortamda bu eylemin sürdürülmesi halinde, biz önümüzdeki kısa dönem içinde, biz bize cenazelerimizi kaldırır, birbirimize devrimci yoldaşlarımızın devrimci kararlılığı hakkında zaten ispatlanmış olanı anlatırız. Eylemlerde devrimciler olarak polisle çatışabilir, devrimcilerin teslim olmayacağını haykırır; evet kimi "fedai eylemleri" ile egemen sınıflardan kimi halk düşmanlarını ortadan kaldırabiliriz. Fakat esas olan işçi ve emekçilerin harekete geçirilmesidir. Görülmüştür ki, bu eylemlerle bugün işçileri ve emekçileri harekete geçiremiyoruz. Sonuçta bir dizi iddiamız bugün için havada kalıyor. Ve bir dizi devrimci insanımızı kaybediyoruz Her biri devrim davası için pratik olarak başını koymuş olduğunu ispatlayan kaybettiklerimizin yerine onlar kadar kararlıların konması öyle kolay olmuyor.

Şimdi devrimci örgütlerin yonetici organları, en başta da ölüm orucu eylemini başlatan örgütlerin yönetici kademeleri büyük bir sorumluluk altındadır Çünkü devrimci örgütler alacakları merkezi bir kararla, faşizmin zindanlarındaki tutsak devrimci eylemcilere çağrı yaparak, ölüm orucu eyleminden bilinçli olarak vazgeçilmesini isteyebilir. Böyle bir durumda aslında 16 Aralık'tan itibaren kaybedilen inisiyatif yeniden ele geçirilebilir.

Bizce gelinen yerde devrimci örgütlerin yönetim kademeleri ölüm orucu eyleminden içinde bulunulan şartlarda vazgeçildiğini ilan etmelidir.

Ölüm orucu eyleminden vazgeçme, yenilginin kabulü, mücadeleden vazgeçme, teslim olma vb vb. değildir.

Hayır, ölüm orucu eyleminin en önemli konusu olan F-tipleri konusunda, bu tip cezaevlerinde tecrit hapsine karşı mucadele hem içerde, hem dışarda sürmeli, ve bu mücadeleye işçi sınıfı ve emekçilerin katılması için, daha geniş kesimlerin bu mücadeleyi sahiplenmesi için yapılabilenin en fazlası yapılmalıdır

Ölüm oruçları, anda yalnızca ölüme hazır olduğunu ispatlamış devrimcilerin, emekçi yığınların seyirci konumunda kaldığı bir ortamda, ölümüne ve sakat kalmasına yol açacağı için, devrimci örgütler tarafından iradi olarak durdurulmalıdır Bunun yerine içerde bütün devrimci örgütlerin katılacağı, dönüşümlü SAG'lerinin yürütüleceği, sürdürüleceği ilan edilmelidir. Mücadele böylece uzun zamana yayılıp daha da kitleselleştirilmelidir.

Bu kimileri tarafından geri adım olarak, yenilginin kabulü olarak vb. değerlendirilebilir. Bizce öyle değil, tersine kaybedilen inisiyatifi yeniden ele geçirmek için atılmış bir adım olacaktır.

Nefeslenmek, ölümle karşı karşıya olan yoldaşlarımızı, uzun süreli mücadele açısından, anda yeniden hayata döndürmek için atılacak bir adımdır. Bu, ölümle karşı karşıya olan yiğit yoldaşlar açısından gerçek anlamda "hayata dönüş" operasyonudur. Bu adım kitlelere kimin yaşamdan, kimin ölümden yana olduğunu açıkça gösterecek, egemen sınıfları, ölüm orucunun sürdürülmesinden çok daha fazla rahatsız edecektir.

Bir yandan mücadelenin sürdüğünü (dönüşümlü SAG'lerinin sürdürülmesi / genişletilmesi / uzun zamana yayılması), diğer yandan devrimci örgütlerin devrimci kadrolarına sahip çıktığını ve onları "ölüme göndermek" isteyenin faşist egemen sınıflar olduğunu gösterecektir.

Ölüm Orucu'nun sona erdirildiği çağrısı,

– Bütün ölüm oruççularının derhal sivil hastanelerde, Türkiye'de sivil toplum örgütlerinin denetiminde tedavi altına alınması,

– 19 Aralık saldırısında yaralanan tüm tutsakların derhal tedavisine başlanması talepleri ile birleştirilmelidir

Değerli arkadaşlar...

Biz böyle bir kararın zor bir karar olduğunu, örgüt çıkarları kaygıları ile, diğerleri ne der kaygıları ile zor alınacağını, böyle bir adımın "korkak", "mücadeleden kaçan" vb. demagojilerine açık bir karar olduğunu biliyoruz Buna rağmen bu kararın mutlaka alınması gerektiği görüşündeyiz

Bu kararın bizce öncelikli olarak eylemi başlatan üç örgüt tarafından alınması doğru olacaktır. Bu kez bu somut mücadelenin en önünde yürüyen örgütler, eylemin olumluluğunda da olumsuzluğunda da birinci derecede pay sahibi olan örgütler bunlardır Diğer örgütler bu örgütlerin hemen ardından özel açıklamalarla bu tavrı desteklediklerini açıklarlar

Fakat eğer bu yapılmıyorsa, o zaman eyleme katılan tüm devrimci orgütler birlikte karar alıp açıklamalıdır.

Belki bu ikincisi, devrimci örgütler arasında eylem birliğini ifade eden bir tavır olarak daha da olumlu olabilir.

Bu mektubu biz şu anda yalnızca örgütlerin yönetim kademelerine yazıyoruz

Devrimci selamlarla .

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi adına
20 Ocak 2001

Eylemin daha sonraki aşamasında açlık ölümleri, sakat kalmalar başladı. Fakat açlık ölümleri de, işçi ve emekçi kitlelerin eyleme daha fazla sahip çıkmasını beraberinde getirmedi.

7. Kongremizde durumu değerlendirerek devrimci örgütlere daha önce gondermış olduğumuz ve herhangi bir cevap almadığımız mektubu bir kez daha iletme kararını aldık ve 8 Eylül 2001 tarihli bir mektupla birlikte 20 Ocak 2001 tarihli mektubumuzu devrimci örgütlere bir kez daha ilettik. Bu ikinci önerimize de açık tavır takınan olmadı.

Mayıs 2002'ye gelindiğinde F-tiplerine karşı devrimci tutsakların ölüm orucu eylemi 19 aydır sürüyordu. Bu eylemde Mayıs başı 2002 itibarıyla toplam 92 devrim savaşçısı hayatını kaybetmişti. (Ölüm orucu eylemiyle ölenlerin sayısı 60; 19 Aralık katliamında devletin saldırı güçleri tarafından doğrudan katledilenlerin sayısı 32); 450 kadar devrimci hayatı boyunca izlerini üzerinde taşıyacağı bir biçimde sakat kalmış durumda idi. Bunların önemli bir bölümü, bırakalım devrimci mücadeleyi sürdürmeyi, kendileri bakıma muhtaç insanlar haline gelmişti. Faşist devlet sakat olanları "geçici süreyle tahliye" adı altında ailelerine teslim ediyor, böylece onların bakımı sorumluluğunu da üzerinden atıyordu. Eylemin ölümlerin ve sakatların artmasıyla da genişlemesi, desteğin artması vb. eğiliminin olmadığı, eylemin örgütlü devrimcilerle devletin çatışması biçiminde yürüdüğü açıkça ortaya çıkmıştı.

Böyle bir durumda eylemin ölüm orucu biçiminde sürdürülmesinde ısrar etmenin yanlışlığı açıkça ortada idi.

7. Konrgemizin seçtiği Merkez Komitemiz yaptığı 3. olağan toplantısında durumu bir kez daha görüştü. Gelinen yerde F-tiplerine karşı mücadelenin devrimci tutsakların ölüm orucu eylemi biçiminin durdurulması önerisinin bir kez daha devrimci örgütlere ulaştırılması kararı alındı.

Bu karara uygun olarak kaleme alınan 15 Mayıs 2002 tarihli mektubumuz şöyle idi:

Mektup gönderilen örgütler: Başta DHKP-C, TKP (ML), TKİP olmak üzere Ölüm Orucu sürdüren tüm örgütlere ve diğer devrimci örgütlere...

Değerli arkadaşlar!

Size ilk olarak 20 Ocak 2001 tarihinde bir mektupla, ağır bedeller ödenerek kahramanca sürdürülen ölüm orucu konusunda görüş ve önerilerimizi iletmiştik. Daha sonra Merkez Komitemizin 20 Ocak tarihli bu mektubunu 7. Kongremiz onayladı. 8 Eylül 2001 tarihinde 7. Kongremizin mektubu(*) üzerinden bir kez daha size ulaşmaya çalıştık. Sürmekte olan ölüm orucu eylemleri hakkında görüş ve önerilerimizi bir kez daha dostça ve devrimci dayanışma sorumluluğumuzun bir gereği olarak sizlere ilettik. Fakat size ve diğer örgütlere yazdığımız mektuplarımıza; sizlerden olduğu gibi, diğer örgütlerden de olumlu ya da olumsuz bir cevap içeren mektup almadık. Hangi gerekçeye dayanırsa dayansın, bu yaklaşımı doğru görmediğimizi belirtmek istiyoruz.

Bu duruma rağmen sizlere üçüncü bir mektup olan bu mektubumuzla ölüm oruçlarında gelinen son noktaya ilişkin görüşlerimizi bildirmeyi ve sizlerin bunu değerlendirmenizi talep etmeyi devrimci sorumluluğun gereği olarak yerine getirilmesi gereken bir görev olarak kavrıyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Uzun zamandan bu yana süren ölüm oruçlarında sayısı 90'ı bulan devrimci yitirdik. Yüzlerce devrimci sakat kaldı, bakıma muhtaç hale geldi. Ölüm orucu eyleminin çıkış noktası düşmanın F-tipi tabutluklarına konmayı engellemek ve buna karşı direnmekti. Bu mücadele başlangıçta olduğu gibi bugün de bütün haklılığını korumaktadır. Fakat bir mücadelede kazanmak için haklılık yetmiyor. Daha bu mücadelenin başında "F-tiplerinin kapatılması" haklı talebini gerçekleştirmek için; güç dengesinin ne olduğu, hangi mücadele yöntem ve araçlarıyla bu talebin geniş kitlelere maledilmesinin mümkün olup olmadığı doğru hesaplanmadı. Mücadele, örgütlü güçlerin bir mücadelesi olarak düşünülüp planlandı. Orada da tüm örgütlü güçlerin birliğinin sağlanması bile gerekli görülmedi. Sonuçta onlarca kayıp, yüzlerce sakat ertesinde, mücadelenin çıkış noktasındaki talepten de sessiz sedasız geri çekilindi. Mücadelenin bugünkü boyutu başlangıçtaki gibi F-tipi tabutluklara konmayı engellemek değil, F-tiplerinin kapatılması vb. değil. Gelinen yerde kimi demokratik kurumların öne sürdüğü F-tiplerinde üç hücrenin gündüzleri bir avluda birleştirilmesi talebi olan "üç kapı -üç kilit" talebi ölüm orucu eyleminin talebi olarak kabul görmüş durumda. Ölüm orucu eylemi gelinen yerde üç kapı-üç kilit talebini kazanmak için mücadele olarak sürmektedir.

Bugün ölümüne yürütülen ölüm oruçları artık F-tiplerine konan, tecrit edilen ve teslim alınmak istenen devrimcilerin F-tipi tabutluklarda, ölüm sınırına geldiklerinde şartlı olarak tahliye edilenlerin de küçük bir bölümünün dışarda yürüttüğü bir mücadeledir. Başlangıçta ve andaki durumda da faşist Türk hakim sınıfları, esasta içerde yürütülen ve "dışarda" ne yazık ki yeterince kitlesel destek sağlayamadığımız bu mücadele karşısında, maalesef pratikte geri adım atacak pozisyona sokulabilmiş değildir. Ölüm orucu eyleminin dıştaki desteği giderek artacak yerde azalmış, Ölüm orucunun öne sürülen talebi elde etmek için yaptırımcı, harekete geçirici fonksiyonu giderek azalmış, kalmamıştır. Ölüm Orucu var mı yok mu, geniş kitleler açısından bu onları ilgilendirmeyen bir konudur. Andaki güç dengelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durumu tersine, kendi lehimize çevirecek bir ortamı yaratamadık. Bugünkü pratiğin gösterdiği budur. Biz, bugün gelinen noktanın olağanüstü bir nokta olmadığını düşünüyoruz. Bugün gelinen nokta bizim kendi açımızdan hesaplanamayan, olağanüstü gelişmenin sonucu olan bir gelişme değildi, değildir. Biz bugün gelinen noktanın beklenen / beklenmesi gereken bir

nokta olduğunu sizlerle 20 Ocak ve 8 Eylül 2001 tarihli mektuplarımızla paylaştık. Kendi görüş ve önerilerimizi sunduk. Bugün de aynı görüşlerimizi koruyoruz.

Gelinen yerde ölüm orucunun sürdürülmesini büyük bir taktik / siyasi hata olarak değerlendiriyor; ölüme hazır devrimcilerin devrimci enerjisinin yok edilmesine katkıda bulunmak olarak görüyoruz. Ölüm orucu eyleminin yaptırımcı, baskı unsuru olucu harekete geçirici bir özelliğinin kalmadığı noktada, bu eylemde ısrar etmeyi bir sorumsuzluk olarak görüyoruz. Egemen sınıflar durumdan memnundur. Onlar devrimci kadroların birer birer –hem de gelinen yerde artık uç kapı üç kilit talebi için– ölmesi ve sakat kalmasından memnundur. Eylemin gerçek sonucu onlar için istenen bir sonuçtur. Niye eylemi sonlamak için pazarlığa yanaşsınlar? Onları zorlayan bir şey var mı? Bunun görülmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ölüm orucunun sürdürülmesi bugün gelinen yerde egemen sınıfları rahatsız etmiyor, tersine! Onlar bekliyorlar! Bekliyorlar ki, biraz daha devrimci "telef" olsun!

Değerli arkadaşlar!

Biz eylemin taktiği / biçimi ve eylemin hazırlanışı konusunda farklı düşündüğümüzü size açıklamamıza rağmen, bütün imkânlarımızla yürüyen mücadelenin başarısı için çalıştık. Eylemi zayıflatmamak kaygısıyla hatta size içte getirdiğimizi eleştiri ve önerilerimizi şimdiye dek devrimci kamuoyuyla bile paylaşmadık. Biz örgüt olarak beklenen başarının sağlanamayacağını gördüğümüzden, eylem biçimi olarak ölüm orucunun sona erdirilmesinin devrimci mücadele ve taktik başarı için en uygun karar olacağını sizlere bildirdik ve ölüm orucunu bitirmeniz yönünde karar alınmasını önerdik.

Geçmişte ve bugünkü koşullarda, işçi ve emekçi kitlelerden güçlü desteğin yaratılmasının eylemin başarısında tayin edici unsur olduğunu düşündük, düşünüyoruz. Böyle bir destek olmadan ölüm orucunu sürdürmenin istenen sonucu almada yeterli olmayacağını düşündük, düşünüyoruz. Gelinen yerde de, ölüm orucunun sürdürülmesi halinde, devrimci örgütlerin dışındaki kitle desteğinin artmasına yolaçacak ortamın oluşmayacağını düşünüyoruz. Gerçekçi yaklaşıldığında, abartılı tespitlere girilmediğinde bu gerçeğin görülmesi zor değildir. Devrimci duygulara sahip olan herkes ve her örgüt durumun bu olmasından derin üzüntü duyar, biz duyuyoruz. Gelinen yerde, ölüm orucu eyleminde ısrar etmenin devrimci harekete hiç bir yararı olmayacağını, tersine zararın artacağını düşünüyoruz. Kuşkusuz ölüm orucu eyleminin durdurulması bir iddiadan vaz geçilmesidir. Fakat gerçekçi düşünürsek, üç kapı üç kilit talebinin eylem talebi haline getirilmesiyle, ölüm orucunun çıkış noktasındaki iddiadan zaten vazgeçilmiş durumda olduğunu görürüz. Kuşkusuz ölüm orucu eyleminin talepler elde edilmeden kesilmesi, bir anlamda geçici bir yenilginin kabülüdür. Fakat biz sınıf mücadelesinde zaferler olduğu gibi yenilgilerin de olduğunu biliyoruz. Böylesi, bizim iradi olarak, ilerlemek amacıyla bir adım geri çekilmek şeklinde kabullendiğimiz bir yenilgi, elde etmemiz bugün mümkün olmayan bir talep için yeni ölüler vermek şeklindeki zaferlerden iyidir!

Taleplerin giderek aşağıya çekildiği, ölümlerin giderek arttığı, kitlelerdeki duyarlılığın giderek zayıfladığı, kamuoyunda ilginin giderek düştüğü ve bunun değişme olanağının yakın gelecekte görülmediği bu ortamda, devrimci güçlerin geçmişe oranla cılız kaldığı bu ortam ve bütün bunlara karşın düşmanın eskiye oranla daha çok fütursuz hareket ettiği bilindiğinde ölüm orucunu sürdürmek doğru değildir. Duşman bugunkü sessizlik ortamında ölümlerin sürmesini arzulamaktadır. Düşman ölüm oruçlarında şimdiden sayısı 90'lara varan devrimcinin ölmesi ve daha nicelerinin ölmesini dört gözle bekler durumdadır. Yüzlercesinin yarı-ölüler haline gelen kadrolar olmasını beklemektedir. Çünkü eylemin kendisini ciddi bir tehdit unsuru olarak görmemekte ve geri adım atmaya gerek görmemektedir.

Değerli arkadaşlar,

Yukarıda saydığımız koşullarda göz göre gore daha ne kadar ve ne için en değerli devrimci kadroların olmesi veya sakat kalmasını göze alacağız? sorusunu kendinize sormanız gerektiğini ısrarla vurgulamak istiyoruz. Eylemin bu haliyle yürütülmesini doğru bulmadığımızı vurguluyor ve sizden eyleme bu biçimiyle son verme kararı almanızı talep ediyoruz.

Ölüm oruçlarının şimdilik durdurulmasını, yeni ve değişik taktiklerle mücadelenin sürdürülmesini daha doğru görüyoruz. Tabii ki ölüm orucu konusunda nihai kararı bizzat her ölüm oruççusu kendisi alacaktır. Fakat ölüm oruççusu arkadaşlar, örgütlü insanlar olarak hareket eden devrimcilerdir. Bu yüzden sorumluluk devrimci örgütlerin üzerindedir, devrimci örgütlerin yönetim kademelerindedir. Çağrımız bu yüzden öncelikle devrimci örgütlerin yönetimlerinedir! Şimdi yapılması gereken ölümün sınırındaki, sakatlığın sınırındaki devrimci arkadaşlarımızı o sınırdan çekip almak ve F-tiplerine karşı mücadeleyi, öncelikle dışarda ve uzun süreli bir mücadele olarak yeniden örgütlemektir.

Gelinen aşamada sizlerin ne düşündüğünüzü bizlere resmi olarak 30 Haziran 2002 tarihine kadar bildirmemeniz durumunda, ya da ölüm oruçlarını sürdürme kararında olmanız durumunda; biz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak ölüm oruçları üzerine ne düşündüğümüzü, sizlere gönderdiğimiz mektupları yayınlayarak devrimci kamuoyunu bilgilendirmek ve görüşlerimizi açıklamak istiyoruz.

Biz elbetteki eylemin biçimine ilişkin aynı görüşte olmasak da, ölüm oruçları mücadelesini kendi mücadelemiz olarak görüp kendi destek çalışmamızı sürdüreceğiz. Bunda bir değişiklik olmayacaktır. Hiç bir görüş ayrılığı ve eleştiri bizim faşist Türk devletine karşı mücadele birliğimizi değiştirmez.

Mektubumuza cevap vermenizi bekliyor, en içten devrimci selamlarımızı sunuyoruz.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi
15 Mayıs 2002

(*) Ek'te sözkonusu mektubu yeniden bilginize sunuyoruz.

***

Bu mektubun devrimci örgütlere ulaştırılması sürecinde yeni bir gelişme ortaya çıktı: Ölüm orucu eylemi içinde bulunan örgütlerden sekizi (TKP/ML, MLKP, TKP (ML), TİKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, MLSP (B), TKP (K) dava tutsakları adına yapılan 28 Mayıs 2002 tarihli açıklama ile bu örgütler ölüm orucu eylemine son verdikleri-ni, F-tiplerine karşı mücadelenin bundan böyle başka eylem biçimleri ve araçlarla sürdürüleceğini açıkladılar. "Halkımıza" başlıklı açıklama aynen şöyledir:

HALKIMIZA

"Emperyalizmin dünya halklarına yönelik büyük çaplı saldırısının parçası olarak, ideolojik, siyasi kimliğimizi, fiziki ve sosyal varlığımızı yok ederek, bizleri insanlığımızdan çıkarmayı amaçlayan F tipi hücre ve tecrit terörüne karşı, insanlık tarihine altın harflerle yazılacak bir direnişle yanıt veriyoruz. İnanıyoruz ki, direnişimiz, her milliyetten işçi ve emekçilerin sömürü ve zulüm dünyasından kurtulma yolundaki dindirilemez özlemlerini de yansıtmaktadır.

Bizleri teslim almayı ve bu yoldan devrimci hareketi yenilgiye uğratmayı amaçlayanlara, ölümüne bir direnişle karşı durduk. Onurumuzu ve ideallerimizi koruduk, teslim olmadık. Faşizmin bakanları, ideologları ve çanak yalayıcıları her türlü saldırı ve oyuna rağmen engelleyemedikleri irademiz ve görkemli direnişimiz önünde eğilmek zorunda kaldılar.

Hücre hücre büyüttüğümüz direnişimizle faşizmin planlarını bozduk. İdeolojik, ahlaki ve moral bakımdan biz kazandık. Bu bakımlardan devrimci iradenin üstünlüğü ve zaferi kesindir. Gelinen yerde ölüm orucu eylemimiz F tipi hücre, tecrit ve tretmana karşı mücadelemizde devrimci rolünü oynadı. Direnişimizin kahramanları, şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğilirken, her zaman onların davasına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Faşizmin bütün pervasızlığıyla yürüttüğü ve şimdiye kadar 92 devrim savaşçısının hayatına mal olan, yüzlerce arkadaşımızı sakat bırakan saldırılara karşı sürdürdüğümüz büyük direnişte yeni bir evreye geldik. Aşağıda isimleri belirtilen davalardan yargılanan devrimci tutsaklar olarak; değişik mücadele araç ve biçimleriyle sürdürmekte olduğumuz direnişimizin, ölüm orucu biçimin 28 Mayıs tarihinden itibaren sonlandırıyoruz. Son verilenin sadece ölüm orucu eylemi olduğunu, hâlâ sürmekte olan hücre ve tecrit saldırısına karşı direnişimizin kesintisizce devam edeceğini bir kez daha ilan ediyoruz.

Devrimci tutsakların teslim alınamayacağı şimdiye kadar yürüttüğümüz mücadeleyle defalarca kanıtlanmıştır. Bu saldırıları da püskürtecek, hücre ve tecrit terörünü yeneceğiz.

F tipi hücre saldırısı tüm topluma yönelik bir saldırıdır. Hayatı hücreleştirmeyi hedeflediği, geride kalan süreçte çok net bir şekilde açığa çıkmıştır. Dolayısıyla, bu saldırılara karşı çıkmak tüm ezilenlerin görevidir. Meşru taleplerimiz, işçi ve emekçilerin de talepleridir. Tüm ezilenleri bu taleplerimizi sahiplenmeye, hücre ve tecrit terörüne karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!
Hücre ve tecrit terörünü yeneceğiz!
Biz kazanacağız!

TKP/ML, MLKP, TKP (ML), TİKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, MLSPB, TKP (K).
Dava tutsakları adına: Bayram KAMA, yunus AYDEMİR, Cemal ÇAKMAK, Kenan GÜNGÖR, Aytunç ALTAY, Ramazan SADIKOĞULLARI, Hasan YÜKSEL, Özgür Aslan."

(Yeniden Atılım, 1 Haziran 2002, sayfa 4)

Alınan "direnişin ölüm orucu biçimini sonlandırma" kararı: son verilenin yalnızca ölüm orucu eylemi olduğu, "hâlen sürmekte olan hücre ve tecrit saldırısına karşı direnişe kesintisizce devam edileceği" açıklaması doğrudur.

Ancak bu örgütlerin dava tutsakları adına yapılan açıklamada, ölüm orucu eylemi'nin neden "hücre, tecrit ve tretmana karşı mücadelede" gelinen yerde terkedildiğinin doğru dürüst bir açıklaması yok. Olgu şudur: Ölüm orucu eyleminin talepleri olarak ilan edilen hedefler temel alındığında, eylemin hedeflediği amaçlardan hiç birine ulaşılmamıştır. Faşist devlet eylemin son aşamasında çok gerilere çekilen taleplerin hiçbirini –en son gelinen noktada ölüm orucunun bitirilmesi için talep "üç kapı-üç kilit" noktasına kadar geri çekilmişti- kabul etmemiştir. Buna rağmen çok büyük iddialarla başlanılan veya sonradan girilen ölüm orucu eyleminin şimdi bitirilmesinin bir açıklaması olmak zorundadır. Ölüm orucunu sonlandırdıklarını açıklayan sekiz örgüt tutsaklarının açıklaması bunu açıklamaktan

çok uzaktır. Gerçek durum bizim öneri mektuplarımızda ortaya koyduğumuz gibidir. Eğer bu eylemin bu biçimi sonlandırılacaksa, açıkça, eylemin bu biçiminin gelinen yerde eylemin amaçlarına bizi yaklaştıracak olumlu bir etkisinin kalmadığı, eylemin bu biçimde, işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf hareketinden ayrı, bağımsız yürütulmesinin bizi istediğimiz sonuçlara götürmeyeceğinin görüldüğü vb. tespit edilmek, eylemi halkın eylemi haline getiremediğimiz için geçici bir "yenilgi" aldığımız, bizim fakat devrimciler olarak yenilgilerden de ders aldığımız vb. açıklanmak zorundaydı, zorundadır.

Devrimci tavır, gerçekleri olduğu gibi tespit etmeyi, gerçekler temelinde siyaset yapmayı gerektirir. Egemenlerin şimdiye dek, bu eylem sürecinde eylemin gerçek talepleri konusunda, gerçek anlamda hiç bir geri adım atmadıkları bir ortamda yapılan:

"Faşizmin bakanları, ideologları ve çanak yalayıcıları her türlü saldırı ve oyuna rağmen engelleyemedikleri iradenız ve görkemli direnişimiz önünde eğilmek zorunda kaldılar.

Hücre hücre büyüttüğümüz direnişimizle faşizmin planlarını bozduk."

vb. tespitler, gerçek durumun tespiti değildir.

F-tiplerine karşı mücadelede gelinen aşamada devrimci örgütlerin bir kesiminin ölüm orucu eylem biçimini sonlandırarak mücadeleyi başka araç ve yöntemlerle sürdürmesi, ölüm ve sakat kalma sınırında bulunan devrimci kadroların ölümün / sakatlığın elinden alınması açısından devrimci sorumluluk gereği atılması gereken adımdı. Bu adımın atılmış olması doğrudur, bu geçici "geri çekilme" bu ortamda devrimci bir adımdır. Bu doğru adımın doğru gerekçelendirilmesi gerekir. Ne yazık ki açıklama bunu yapmıyor.

Ölüm orucu eylemini şimdi yalnızca DHKP-C ve TKEP/L sürdürüyorlar.

Ölüm orucu eyleminin savunulduğu "Ekmek ve Adalet" dergisinde "Barikatı Yıkacağız, Bedelleri gögüsleyeceğiz" başlıklı bir yazıda, ölüm orucu eylemi, adeta direnişin tek biçimi olarak görülüp direniş ile ölüm orucu arasına eşit işareti konuyor ve ölüm orucu eylemini sonlandıranlar "direniş saflarını terk etmekle" suçlanıyor, ölüm orucu eylemini bırakma önerileri "oligarşiye destek" olarak adlandırılıyor.

Sözkonusu yazıda; *"İddia ediyoruz: mevcut koşullarda kararlılığıyla, örgütlülüğüyle, ideolojik ve siyasi muhtevasıyla, bugün ve yarın üzerinde belirleyici etkide bulunacak* ***başka bir direniş odağı yoktur.*** *Direniş yarını biçimlendireceği gibi, herkesin yarınki durumunu da, bugünü, bugünkü direniş karşısındaki konumu belirleyecektir.*

(...)

Kim bırakırsa bıraksın direniş devam etmek durumundadır ve edecektir." *(Ekmek ve Adalet, 3 Haziran 2002, sayı 11, sayfa 5)* deniyor.

Burada direniş ile ölüm orucu arasına bir eşit işareti konduğu, ölüm orucu eylemini sürdüren ve doğru bulanlar için ölüm orucu dışındaki hiç bir eylem biçiminin –feda eylemleri denen eylemler dışında– direnişten sayılmadığı açıktır. Böyle ve gelinen yerde aslında egemen sınıfların sürmesinden hiç de rahatsız görünmediği bir eylem biçiminin mutlaklaştırılması kesinlikle yanlıştır.

Ölüm orucu eylemini sürdürenler, gelinen yerde daha önce eylemin sonlandırılması için kabul ettiklerini deklare ettikleri "üç kapı-üç kilit" talebinin de geçerliliğini yitirdiğini açıklıyor ve ölüm orucu eyleminin talebinin "hücre duvarları yıkılmalıdır" olduğunu tespit ediyor. Sözkonusu yazıda şöyle deniyor:

*"**Üç kapı, üç kilit önerisi, en geri noktada bir uzlaşmaydı.** Tutsaklar bu öneriyi kabul etti. Oligarşi uzlaşmazlığını surdürdü. Uzlaşmayanın kim olduğu artık nettir. Taleplerin 'aşırılığını' ve 'direnişin biçimini' eleştirip yan çizenlerin asıl dertlerinin bu olmadığı da ortaya çıkmıştır. Artık 'üç kapı üç kilit' önerisi bu süreçte geçerli değildir. Hücre duvarları yıkılmalıdır. Direniş bunu hedefleyerek sürecektir. Yaşatmanın tek anlamı, duvarları yıkmaktır." (agd, sayfa 5)*

Yani ölüm orucu eylemi, "hücre duvarları" yıkılana dek sürecek bir eylemdir. Andaki güç dengesinde egemenlerin "üç kapı-üç kilit" gibi asgari bir talepte bile uzlaşmaya yanaşmadığının ve bunun işçi ve emekçi yığınlarında onemli bir tepki yaratmadığının görüldüğü, ölüm orucuna halk desteğinde en ufak bir kıpırdanma görünmediği şartlarda, bu eylem biçiminde ısrar, pratik olarak hücre duvarlarının yıkılması konusunda hiç bir kazanım elde etmeksizin yeni devrimcilerin ölümlerinin ve yeni sakatlıkların goze alınması demektir. Biz bunu devrimci siyaset olarak değil, devrimci kadrolara karşı sorumsuzluk siyaseti olarak görüyoruz.

Ölüm orucunu surdüren örgütleri bir kez daha siyasetlerini gözden geçirmeye; eylemin bu biçimini sonlandıran örgütleri sonlandırma gerekçelerini gözden geçirmeye; bütün devrimcileri **egemen sınıfların tüm toplumu hücreleştirme siyasetine karşı mücadeleyi yükseltmeye ve bu mücadeleyi işçilerin, emekçilerin mücadelesi haline getirebilmek için yeni mucadele biçim ve yöntemleri konusunda tartışmaya çağırıyoruz.**

Kuşkusuz ölüm orucu eylemi, anda eylem biçimi olarak yanlış da olsa, bugüne dek olduğu gibi, surdürüldüğü sürece devlete karşı devrimcilerin mücadelesinin bir parçası olarak desteklemeye devam edeceğimiz bir eylemdir.

Bizim bu eylemin sonlandırılması için getirdiğimiz öneri ve eleştirilerimiz, bu eylem biçiminin sürdürülmesi konusunda ısrarlı olunması şartlarında, ölüm oruççusu devrimci eylemcileri desteklememizin engeli değildir.

Dostça eleştiri ortak düşmana karşı aynı safta yer almanın engeli değildir.

Bizim önerimiz "direnişi" bırakmak değil, birlikte, uzun vadeli, daha iyi, daha verimli, egemen sınıflara daha fazla zarar verecek biçimde direnmek, bunun bugün için doğru yol ve yöntemlerini bulmak önerisidir.

25 Haziran 2002 ▲

Siyonizmin ve antisemitizmin de panzehiri proletarya enternasyonalizmidir!

Siyonizme karşı mücadelede kendimizi antisemitizmden de kesin hatlarla ayırmamız ve antisemitizmin kışkırtıldığı ortamda hem siyonizme, hem de antisemitizme vurmamız doğru olan tek tavırdır. Proleter enternasyonalisti tavır da bunu gerektirir.

İsrail'in Filistin'de Araplara karşı saldırganlığının katliama dönüşmesi sonrasında, bütün dünyada Filistinli Arapların direnişi ve kendi devletini kurma mücadelesine destek eylemleri gelişti, gelişiyor. Sözkonusu eylemler siyonist İsrail devletinin Filistin'de Araplara karşı uyguladığı katliama, zulme karşı çıkma ve bağımsız bir Filistin Arap devletinin kurulmasını isteme vb. noktalarda haklı bir davanın savunuculuğunun yapıldığı eylemlerdi, eylemlerdir.

Fakat yer yer bu hareket içinde, bugünkü İsrail'in siyonist siyasetini "Yahudilik" ve Yahudilerle bir ve aynı gören ve gösteren, Yahudi düşmanlığı ve Yahudi düşmanı eylemleri de gelişti, gelişiyor.

İsrail'in siyonist yayılmacılığını ve Filistinli Araplara karşı faşist katliam saldırılarını lanetlerken, Yahudi düşmanlığına da karşı mücadele

tüm sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin görevidir. Bütün Yahudileri ve Yahudiliği düşman gören ve tüm Yahudileri karşısına alan bir anlayış, ırkçı bir anlayıştır.

İsrail'in katliamlarını lanetlemeyi, Filistin Arap ulusunu, en başta da Filistin halkını desteklemeyi proleter enternasyonalisti bir görev olarak kavramak ve buna uygun davranmak doğru olanıdır. Ama proleter enternasyonalisti tutuma uygun davranmanın ne olduğu, nasıl olması gerektiği noktasında, siyonizme karşı mücadelede yer yer yanlışlar da gündeme gelmektedir. Kuşkusuz sözkonusu olan, açık ya da kapalı Yahudi düşmanlığı yapanlar değil. Tersine, hem siyonizme hem de antisemitizme karşı olduğunu söyleyen, en azından laf düzeyinde proleter enternasyonalizmini savunanlar sözkonusudur. Yani sözkonusu olan, siyonizme karşı mücadele eden devrimcilerin ve evet yer yer komünistlerin yaptığı hatalardır.

Bu hataların başında Yahudilerin simgesi olan Davıd yıldızı ile Hitler / Alman faşizminin simgesi olan gamalı haçın; ya da Şaron ile Hitler'in, İsrail'in Filistinli Araplara karşı katliamları ile Hitler faşizminin Yahudilere uyguladığı soykırımın eşitlenmesi gelmektedir.

Bu eşitleme, düz mantıkla faşizm faşizmdır, soykırım soykırımdır diye ele alındığında yapılabilir bir eşitleme olarak görünmektedir. Fakat sadece öyle görünmektedir. Sorununa derinliğine bakıldığında, bu eşitlemenin birçok açıdan yanlış olduğu net biçimde görülebilir.

Herşeyden önce bilince çıkarılması gereken şey, gamalı haç'ın Hitler faşizminin, Nazizmin bir simgesi olduğudur. Faşizmin değişik biçimleri vardır. Nazizm ise faşizmin özel bir biçimidir. Ve gamalı haç, faşizmin bu yaşanmış en barbar biçiminin simgesidir.

Hitler tipi faşizmin temelinde, Yahudilerin dünya egemenliği peşinde koşan aşağılık bir ırk olduğu; üstün ırk olan ari/germen ırkının baş düşmanı olduğu ve yok edilmesi gerektiği ideolojisi yatar. Nazizm bu ideolojiyi pratiğe de geçirmeye çalışan ve 6 milyon insanı salt Yahudi olduğu için büyük çoğunluğunu ölüm fabrikalarında, yani endüstrileştirilmiş yok etme yöntemleriyle katletmiştir.

Davıd yıldızı ile gamalı haçı, İsrail ile Hitler Almanyası'nı vb. eşitlemek, en başta Hitler faşizminin, Nazizmin aklanmasına hizmet etmektedir. Sırf bu nedenle bile bu eşitlemenin kökten reddedilmesi gerekir.

İsrail'in siyonist siyasetine, Filistin Arap ulusu üzerindeki, evet faşist katliamlara karşı çıkmak, İsrail'in işgal ettiği topraklarda faşizm uyguladığını söylemek ve buna karşı mücadele etmek doğrudur. Fakat bu, otomatikman İsrail = Hitler Almanyası anlamına gelmez. İsrail'in Filistin Arap ulusu üzerindeki baskılarını, zulmünü açıklayabilmek için Nazizm'i örnek göstermek de zorunlu bir ihtiyaç değildir. Ulusal zulme,

katliamlara, faşist uygulamalara verilecek örnekler çoktur.

Gamalı haç ile David yıldızını eşitlemek, aynı zamanda, siyonist İsrail devletinin andaki siyasetini tüm Yahudilerin siyasetiyle eşitlemek; ve gamalı haçın faşist bir sistemin simgesi olduğu bilindiğinde, tüm Yahudileri de faşist olarak göstermeye hizmet eden bir eşitlemedir. Yani kısacası bir ulusun simgesi ile, bu ulusu yok etmeyi önüne program olarak koyan ve bunu uygulamaya çalışan faşist bir sistemin simgeleri eşitlenerek; İsrail'in siyonist siyasetini "Yahudilik" ve Yahudilerle bir ve aynı gören ve gösteren, Yahudi düşmanlığını körükleyen bir konuma düşülmektedir.

Kuşkusuz bir yandan Nazizmin aklanmasına hizmet eden bu eşitleme, diğer yandan da antisemitizme hizmet etmektedir. Biri, diğerini doğurmaktadır. Antisemitizme karşı mücadele açısından da bu eşitlemenin reddedilmesi doğru olan tek tavırdır.

Burada dikkat çekilmesi gereken üçüncü nokta ise, Hitler faşizminin gerçekleştirdiği soykırım ile İsrail'in Filistin'de Araplara uyguladığı katliamların eşitlenmesidir.

Herşeyden önce İsrail'in faşist katliamlarına karşı çıkmak ve bu katliamları teşhir etmek ve buna karşı mücadele etmek doğrudur. Sorun şu ki; Nazizmin Yahudilere uyguladığı soykırım ile İsrail'in Filistin'de Araplara karşı uyguladığı katliamları eşitlemek, yine en başta Nazizmin barbarlığının aklanmasına hizmet etmektedir. İsrail'in katliamlarının sistemli ve bilimsel olarak soykırım gibi gösterilmesi, gerçek soykırımların relatıve edilmesine, soykırımın gerçek boyutunun gözlerden gizlenmesine hizmet eder.

Bu da, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların bilincinin karartılmasına, faşizmin biçimlerinden biri de olsa, daha da barbar bir faşizmin gelebileceği bilincine sahip olmamasına hizmet eder.

Örneğin TC faşist bir devlettir. Hitler Almanyası da faşist bir devletti. Faşist olma bağlamında ikisi de faşist. Ama faşizmin biçimleri arasındaki farklılıklar gözardı edilirse ve TC faşizmi Hitler Almanyası faşizmiyle eşitlenirse işçi ve emekçilerin bilinci karartılmış olur. TC'nin andaki faşizminden çok daha barbar bir faşizmin mümkün olduğu bilinci verilmemiş olur. Ve bu yanlış bilinçlenmenin beraberinde getireceği yanlış tavırlardan biri de, Hitler faşizmi kadar barbar olmayan bir faşizmin, faşizm olmadığı tavrıdır. Kuşkusuz bu da diğeri gibi yanlış olur.

Soykırım, bir ajitasyon sözcüğü olarak değil de, herhangi bir kitlesel kıyımın, katliamın adı değil, bilinçli olarak bir ulusa, ırka, cemaate vb. dahil olan tüm insanları düşman ilan edip, salt o düşman ilan edilenlerden olduğu için yok etmeye yönelik siyasetin ve pratiğin adıdır. Soykırım siyasetinin ardında bir ulusu, ırkı, cemaatı bütünüyle yok etme amacı, planı yatar. Böyle ele alındığında İsrail devletinin katliamlarını soykırım olarak adlandırmak ve Hitler Almanyası'nın Yahudilere uyguladığı soykırım ile eşitlemek; "Nazilerin Yahudilere yaptığını, Yahudiler Filistinlilere yapıyor" vb. demek yanlıştır.

Siyonist yayılmacı siyasetine rağmen İsrail devletinin, –en keskin siyonistler de dahil– Filistin'deki tüm Arap ulusunu, tüm Arapları yok etme planı, amacı, siyaseti yoktur. İsrail, Filistin'de Arapların yaşamasına değil, onların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesine, İsrail'in denetimi dışında yaşamasına karşıdır. Savaşı da Filistin Arap ulusunu yok etmek için değil, onu kontrol altına almak, kontrol altında tutmak için yürütmektedir.

Kısacası İsrail'in katliamlarını teşhir etmek, bu katliamlara karşı Filistin Arap halkının yanında yer almak tüm demokrat, devrimci ve komünistlerin görevidir. Fakat bu, katliamların soykırım olarak gösterilmesini zorunlu kılmaz. Bu yaklaşımın yarattığı yanlış bir bilinç de, eğer katliam ise, buna karşı mücadele etme görevi yok yaklaşımıyla katliamlara karşı tavırsızlığı; mücadele etme görevi tespit edilmesi için ancak soykırımın gerçekleşmesi gerekir vb. yönlü bilinçtir. Oysa bu sisteme karşı mücadele görevini doğuran binlerce neden var!

BİZİM BİR YANLIŞIMIZ...

İsrail'in özellikle Mart ayından bu yana Filistin'de Araplara karşı uyguladığı baskı, zulüm ve katliamlara karşı hemen hemen tüm bölgelerden yoldaşlar tavır takınıp, eylemlerde yer aldılar. Doğru görüşlerimizi kitlelere taşımaya çalıştılar. Bu bağlamda yapılan çalışmalar eksikliklerine rağmen olumlu çalışmalar olmuştur.

Fakat bu çalışmalar içinde yer yer eksiklikler, yanlışlar da ortaya çıkmıştır. Örneğin İsrail'in katliamlarına, saldırılarına karşı tavır takınırken –ve bu konuda takınılan tavırlar esasta doğrudur da– yer yer kendimizi antisemitist yaklaşımlardan ayıramadık. Bu noktadaki esas sorun, siyonizme karşı mücadelede dikkat edilmediğinde, siyonizme karşı Yahudi düşmanlığı temelinde mücadele edenlerle aynı yerde buluşulabildiğinin bilince çıkarılmasıdır.

Siyonizme karşı mücadelede kendimizi antisemitizmden de kesin hatlarla ayırmamız ve antisemitizmin kışkırtıldığı ortamda hem siyonizme, hem de antisemitizme vurmamız doğru olan tek tavırdır. Proleter enternasyonalisti tavır da bunu gerektirir.

Üzerinde durmak istediğimiz hatamız ise İsrail'in devlet terörünü gamalı haç ile eşitleme yanlışıdır. Yurtdışında bir bölgede, İsrail'in katliamlarına karşı 15 Nisan'da gerçekleşen bir yürüyüşte, yoldaşlarımız taşıdıkları pankarta "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son!" sloganını yazarlar ve "İsrail'in devlet terörü" tespitinin arkasına gamalı haçı koyarlar. Yani, isteyerek ya da istemeyerek, İsrail'in devlet terörü Nazizmle, Hitler faşizmiyle eşitlenmektedir.

Yoldaşlarımız, eylemle ilgili gönderdiği haberde yürüyüşteki gelişmeyi şöyle aktarıyorlar:

"Daha yürüyüşün başında bizim pankartımıza "Schluss mit der israelischen Staatsterror (buraya gama-

lı haç işareti) geçen Palâstina" hem Alman polisinden hem de bazı Alman gruplarından (Troçkistlerden, Yeşillerden, SPD'lilerden, bazı antifaşist, antiemperyalist Almanlardan da) itirazlar ve eleştiriler geldi.. Polisin itirazı pankartımızda yer alan gamalı haç işaretinin yasak olduğu gerekçesi ile, bu işareti pankarttan çıkartmamız yönündeydi. Polisle bu çelişkiyi işaretin üzerine çarpı işareti koyarak çözdük!!!

Fakat burada ilginç olan ve üzerinde ciddi bir şekilde düşünülmesi gereken ikinci gruptaki kişi ve örgütlerin itirazları idi. Bu itirazların ortak noktası böyle bir eşitlemenin antisemitizme hizmet edeceği, bu anlamda da doğru bulmadıkları yönündeydi" (sözkonusu eylem haberinden)

Yoldaşlarımızın sözkonusu kişi ve örgutlerin itirazları hakkında ne düşündüklerini tam bilmiyoruz. Bu yüzden de kesin bir değerlendirme yapabilecek durumda değiliz. Ama, sözkonusu kişi ve örgütlerin itirazlarının ortak noktası olarak aktarılan bu eşitlemenin antisemitizme hizmet edeceği yönlü tavır, sözkonusu örgut ve kişilerin genel siyasi niteliklerinden bağımsız olarak doğru bir tavırdır. Bu eşitlemenin antisemitizme nasıl hizmet edeceğini kısa da olsa yukarıda aktardık. Bu bağlamda gerçekten de gelen itiraz haklıdır. Ve bu yanlışımızdan da öğrenerek, boylesi tavırların diğer alanlarda da ortaya çıkma ihtimalini başından itibaren ortadan kaldırmalıyız.

Böylesi bir eşitlemenin, özellikle "islami içerikli gerici sloganların yer yer yürüyüşe damgasını" vurduğu ve "tekbir" seslerinin yükseldiği bir yürüyüşte yapılmış olmasının antisemitizme hizmet edeceği açıktır.

YANLIŞLARA BİR-İKİ ÖRNEK...

İsrail'in Filistin'de Araplara karşı saldırganlığı ve katliamları protesto etmek ve Filistin halkının yanında yer almak isteğiyle hareket eden bazı devrimci örgüt ve kurum, ya da dergilerde takınılan tavırlar içinde de belli yanlışlar göze çarpmaktadır.

Örneğin yurtdışında, Almanya'da kurulan AGIF, Filistin halkının yanında yer aldığını açıklarken, bunun içeriğini "Arafatın yanındayız" diye de doldurmakta ve Arafat'ı eleştirisiz desteklemektedir. Oysa Filistin Arap halkının gerçek kurtuluşu için Arafat'a ve onun temsil ettiği Filistin Arap burjuvazisine karşı da mücadele etmek zorunludur ve bunu bilince çıkarmak devrimcilerin görevidir.

Filistin halkının yanında yer almak, haklı davasını savunmak Arafat'ı eleştirisiz desteklemeyi ya da savunmayı zorunlu kılmaz. Kuşkusuz biz siyonist İsrail devletinin Arafat'a karşı yönelen saldırılarını da kınar, buna karşı çıkarız. Arafat'a yönelen saldırılar, Filistin Araplarına yönelen saldırıların bir parçasıdır. Bu anlamda biz Arafat'a yönelen saldırılara da tavır takınırız, fakat bunu yaparken aynı zamanda Arafat'ın emperyalistlerle işbirlikçiliğini de teşhir ederiz.

İsrail siyonizminin Filistin'de Araplara uyguladığı katliamları Nazi vahşetiyle eşitleyen bir kurum da, yine yurtdışında kurulan BİR-KAR'dır. "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak" dergisinin 18 Mayıs 2002 tarihli sayısında yayınlanan tavırda şöyle denmektedir:

"İsrail siyonizmi ABD'nin tam desteğini arkasına alarak Filistin halkına karşı Nazi vahşeti uyguluyor." (sayfa 22)

Türkiye'nin değişik kentlerinde yapılan protesto eylemlerinde -bu eylemler esasta demokratik kitle örgütleri tarafından örgütlenen eylemlerdir– "Ha Şaron, ha Hitler", ya da "Nazi Almanyasını aratır hale gelen bu barbarlık" vb. tespitleri yapılarak, İsrail ile Hitler Almanyası'nın eşitlenmesi tavrı yaygınlaştırılmıştır.

Devrimci dergiler içinde bu eşitlemeyi en çok yapan dergi –elimizdeki bilgilere göre– "İşçi-Köylü" dergisi oldu. 12-25 Nisan 2002 tarihli sayıda şu tespit yapılmaktadır:

*"Emperyalizmin **'terörle mücadele'** kılıfı altında başlatmış olduğu saldırganlık İsrail devleti tarafından **'iyi kullanılarak'**, tarihte Nazi faşizminin yahudilere karşı uyguladığı **holokost** (holocaust), bugün Filistinli mazlum halka uygulanmaktadır." (agd)*

Aynı sayıda birkaç yerde bu eşitleme yapılmaktadır. Niyeti ne olursa olsun burada yapılan eşitleme Nazi Almanyası'nı aklamaya hizmet etmektedir. Yahudilere uygulanan soykırım bir katliam düzeyine indirgenerek, soykırımın gerçek vahşeti gözlerden gizlenmektedir. Burada bir kez daha vurgulamak gerekiyor: İsrail'in katliamlarını teşhir etmek için Nazi Almanyası'nın Yahudilere uyguladığı soykırımı örnek vermek yanlıştır.

"İşçi-Köylü"de bu eşitlemeyle kalınmamaktadır. İsrail'in Hitler Almanyası'ndan daha fazla barbar olduğu şöyle savunulmaktadır:

"Yıllar önce Alman faşizminin kanlı katliamlarına kurban olan binlerce yahudinin belleğimizdeki acı tazeliğini korurken, bugün İsrail siyonizmi ABD'den aldığı güçle Hitler'e rahmet okuturcasına katlediyor Filistin halkını." (agd, 26 Nisan-9 Mayıs, sayfa 3)

İlk bakışta yanlış formülasyon, ya da yanlış hesap diye görülebilir bu tespitler. Ama, nereden kaynaklanırsa kaynaklansın bu tespit, İsrail siyonizmini teşhir etme adına Hitler faşizmini aklamaya hizmet etmektedir. Siyonist İsrail devletinin katliam siyaseti, uygulamaları "Hitler'e rahmet okutan" bir siyaset ve uygulama olarak gösterilmesi Nazizmi aklamaya hizmet etmektedir. Nazizmi aklamaya hizmet eden sadece bu değildir. Soykırımın katliam duzeyine düşürülmesi tavrı sürmekte ve Alman faşizminin soykırımı açıkça katliam olarak gösterilmektedir. Böylece soykırımın gerçek vahşeti gozlerden gizlenmekte ve Alman faşizmini aklama konumuna düşülmektedir. Bunun beraberinde getirdiği bir sonuç da katledilen altı milyon Yahudi'nin sayısının sadece "binlerce" diye gosterilmektesidir.

Tüm devrimcilerin, komunistlerin siyonizme karşı mücadelede antisemitizme karşı da mücadele etme görevi vardır. Bunun bilince çıkarılıp buna uygun davranılması devrim mücadelesini güçlendirecektir.

Haziran 2002 ▲

MLKP PROGRAMI VE MARKSİZMİN-LENİNİZMİN PROGRAMATİK TALEPLERİ

A) MARKSİST-LENİNİST BİR PROGRAMIN TARİHSEL GEREKLERİ

MLKP parti olarak ortaya çıkması ile birlikte, kendisinin dayandığı bir parti programını da ortaya koymuştur. Bir partinin iddiasının doğruluğunu sınamak için bu partinin iddiasını kendi programı içerisinde ele almak ve Marksizmin-Leninizmin temel programatik talepleri ile karşılaştırmak önemli bir araçtır. F. Engels'in de belirttiği gibi *"yeni bir program daima herkesin gözü önünde göndere çekilen bir bayraktır ve herkes partiyi ona göre yargılar"* *(K. Marx, "Gotha Programı'nın Eleştirisi", İnter Yayınları, sayfa 51)* Siyasi örgütler, partiler programlarında içinde bulundukları tarihsel aşamayı nasıl değerlendirdiklerini, neyi değiştirmek istediklerini ve bunun yerine neyi geçirmek istediklerini özlü bir biçimde programlarında ortaya koyarlar. MLKP de programında içinde yaşadığımız dünyayı ve Türkiye'yi nasıl değerlendirdiğini, kurulu düzende neye karşı öncelikle yöneldiğini ve yıkmayı amaçladığı kurulu düzenin yerine neyi koymayı hedeflediğini açıklamaktadır.

Komünist olma iddiası ile ortaya çıkan bir siyasi örgütün, partinin programının önemini vurgularken bu konuda bir sınırlama da yapmak gereklidir. Bir partinin ilan ettiği programı, programatik görüşleri ile o partinin pratik siyaseti her durumda ve her zaman aynı değildir. Hemen tüm burjuva partilerinin, ülkemizde en koyu faşist partilerin de programlarına "demokrasi", "demokratik ilkeleri" koyduğu bilinir fakat tüm burjuva partilerinin pratik propagandalarında, ajitasyonlarında ve pratik siyasetlerinde anladıkları, uyguladıkları demokrasi, egemen sömürücü sınıflar için demokrasi, ezilen çoğunluk, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar için diktatörlük olan bir "demokrasidir. Burjuva partilerinde olduğu gibi, komünizm adına hareket eden bir dizi oportünist partinin programı ile pratik propaganda ve ajitasyonu ile gerçek pratik siyaseti arasında da farklılıklar görülmektedir. Programla siyasi pratik arasında görülen bu farklılıklar, "komünizm" adına hareket eden örgütlerde, bir özel olgu tarafından da yaratılmaktadır. 19. Yüzyılın sonu, 20. yüzyılın hemen başında Marksizmin sosyalizm adına hareket eden akımlar içerisinde kesin zaferi, gerçekte bilimsel sosyalizme dayanmayan sol siyasal hareketleri, partileri lafta Marksist görüşleri –çarpıtılarak içi boşaltılarak kabul etmeye, hatta marksist programatik ilkelerin bir çoğunu laf düzeyinde programlarına almaya zorlamıştır. Bu yüzden gerçek marksist partiler ile marksist olmayan partiler arasındaki ideolojik, programatik mücadele bir bakıma daha zorlaşmış, geniş kitleler açısından marksist programlar ile marksist olmayan programlar arasındaki farklılıkları, sınır çizgilerini görmeyi zorlaştırmıştır. Bu yüzden, marksist-leninist hareketin hem dünya genelinde, hem de Türkiye'de 20 yüzyılın en zayıf anını yaşadığı şartlarda bile bir çok küçük burjuva hareket/parti işçi sınıfı içerisinde daha kolay etki yapabilmek amacıyla "Marksizm-Leninizm" maskesini takmaya devam etmektedir. Gerçek marksist-leninist partiler, örgütler, hareketler ile marksist-leninist olmayanlar arasındaki gerçek farklılıkları ortaya koymak için bu nedenle bir partinin programı ile o partinin pratik siyaseti her zaman birlikte ele

"Yeni bir program daima herkesin gözü önünde göndere çekilen bir bayraktır ve herkes partiyi ona göre yargılar."
— F. Engels —

alınmalı, birlikte değerlendirilmelidir. İşte bu nedenle Marx, *"Gerçek hareketin her adımı bir düzine programdan daha önemlidir" (Gotha Programının Eleştirisi)* derken pratik eylem, pratik siyaset alanının muazzam önemine dikkat çeker.

Yine program konusunda dikkat edilmesi gereken bir başka nokta da şudur: Toplumsal gelişmenin olduğu gibi, siyasal mücadelenin koşulları da sürekli aynı kalmaz. Marksist-leninist duşünce her toplumsal ve siyasal soruna olduğu gibi program sorununa da tarihsel olarak bakar. 1848 yılında sınıf mücadelesinin karşılaştığı sorunlar ve bunlara verilmesi gereken yanıtlar ile 1917 yılındaki sınıf mücadelesinin sorunları ve bunlara verilmesi gereken tüm yanıtlar –özde aynı kalmasına rağmen, somutta– bir ve aynı değildir. Aynı şekilde 1917 dönemindeki sınıf mucadelesinin tüm sorunları ile 21. yüzyılın başında bulunduğumuz bu donemde de tum sorunlar ve yanıtları aynı değildir. Bir çok bakımdan tarihsel surecte sınıf mücadelesinin onüne yeni ve değişik sorunlar katılır. Yeni sorunlara verilen yanıtlar temelinde Marksizm adına hareket eden örgütler, partiler yeniden farklılaşır, gruplaşır. Bu farklılaşmada geçmişte Marksizm-Leninizm uzerinde duran partiler, örgütler yanlış yanıtlar vererek, doğru değerlendirmeler yapmayarak Marksizm-Leninizm'den saparlar, hatta ondan uzaklaşır Marksizm-Leninizm dışında oportunist, revizyonist ya da reformist partiler, örgütler haline gelirler.

Bu tespitlerimizin sonundan başlayarak somutlaştıracak olursak; üretim araçları üzerinde özel mülkiyete ve işgucünün sömürüsüne dayalı burjuva kurulu düzenin zora dayalı bir devrimle yıkılmasının, yerine proletarya diktatörlüğünün kurulmasının vb. gibi genel bazı marksist-leninist programatik ilkelerin laf düzeyinde– savunulması bugün bir örgütün, partinin Marksizm alanında durması, öyle değerlendirilmesi için yeterli midir?

Bizce yeterlı değildir. Tersine SSCB'de, Güney Doğu ve Orta Avrupa ülkelerinde, Çin'de yaşanan sosyalizm ve geri dönüş deneyimleri, bu ülkelerde ortaya çıkan özel biçimlere sahip anti-marksist düşünce sistemleri, tüm dünyada yaygınlaşan reformizmin özel görüngüleri, ekonomik ve toplumsal ilerlemenin getirdiği yeni sorunlar, uluslararası marksist hareketin bugun içinde bulunduğu durum ve bu durumdan çıkış için verilen yanıtlar bugün marksizm-leninizm alanında hareket eden partilerin iddiasının doğruluğunu-yanlışlığını sınamak için vazgeçilmez araçlardır.

Bugükü tarihsel süreçte hem Türkiye'de hem de dünya da Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin iddialarının doğruluğunu sınamak için öncelikle ele alınacak minimum ilkeler olarak biz 1982'de şu noktaları tespit etmiştik:

► Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi (1990'lı yıllarda çokmüş olan) Rus sosyalemperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkûm etmek.

► Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğu ve bu mücadelenin tamamlanmasının uluslararası komunist hareketin önunde görev olarak durduğunu kabul etmek,

► Üç Dünya Teorisi'ni karşıdevrimci bir teori olarak mahkûm etmek; Üç Dünya Teorisi'nin köklerine karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek;

► Mao Zedung'un değerlendirmesinde, hem O'nun Marksizmin-Leninizm'in beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine ve hem de 1957 sonrası için revizyonist değerlendirilmesine karşı çıkmak. Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirmek. Maoizmi, Leninizm'den bir sapma olarak red ve mahkûm etmek.

► AEP'nin 1978 sonrası çizgisinin revizyonist olduğunu tespit ve bu çizgiyi mahkûm etmek.

► Dünya marksist-leninist hareketinin birliğini sağlamak için, bugün dünya komünist hareketinin ortak bir platform temelinde birleştirilmesi çalışmasının, kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde marksist-leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek.

► Leninist parti öğretisini, bugün özellikle bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin 'İki Aşamalı Parti Öğretisi' alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak.

► Marksizmin-Leninizm'in yontemsel onermelerine, özellikle 'teori-pratik', 'soz-eylem' uyumluluğu ve özeleştiri yöntemlerine sıkıca bağlı olmak.

► Ulkesinde hakim sınıflara karşı uzlaşmaz devrimci bir konumda olmak.

Açıktır ki, dunya marksist-leninist hareketinde "Marksizmi-Leninizm'i gerçekten savunanlar", "Marksizmin-Leninizm'in devrimci ozune sahip çıkanlar" yer alır. Fakat boyle genel bir tespit, Marksizm-Leninizm'i savunmanın içinde bulunulan anda, öncelikle ne anlama geldiği açıkça ortaya konmazsa, hiç bir işe yaramaz. Marksist / sosyalist / komünist / marksist-leninist genel değerledirmesinin kıstasları, her dönemde, o gunku somut şartlarda Marksizmin-Leninizm'in savunulmasının mutlak gereklı kıldığı bazı noktalarda belirlenmiştir.

Marx, "Gerçek hareketin her adımı bir düzine programdan daha önemlidir" derken pratik eylem, pratik siyaset alanının muazzam önemine dikkat çeker.

Örneğin, henüz Marksizm'in sosyalist akımlar içinde hakim olmadığı, sosyalizmin çeşitli akımlardan biri olduğu dönemde kurulan ve "Dünya Sosyalist Hareketinin Birliği" olan I. Enternasyonal'de, bu enternasyonale katılmanın, bu anlamda sosyalist olmanın en temel kıstası olarak "işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağının kabulü" alınmıştır.

Örneğin, Birinci Dunya Savaşı döneminde savaş yürüten kendi burjuvazisi ile işbirliğini redddetmek ve karşıdevrimci savaşı içsavaşa çevirmeyi gereklilik olarak kabul etmek 'marksist' olmanın en temel kıstasıydı.

Örneğin 1917 Ekim Devrimi'ne kadar proletarya diktatörlüğünün lafta kabulü marksist-leninist sayılmanın kıstaslarından biri olarak kabul edilebiliyordu. Ama Rusya'daki Ekim Devrimi sonrasında Rusya'da kurulan somut proletarya diktatörlüğünü savunup savunmamak marksist olmanın kıstası haline gelmiştir.

İçinde bulunduğumuz bugünkü tarihsel aşamada da komünizm adına hareket eden güçler bugün marksist-leninist olmanın somut kıstasları nelerdir sorusuna açık ve berrak bir yanıt vermelidir. MLKP belgelerinde ve programında bu sorun temel bir görev olarak bile konmuyor. Kendini bugün "uluslararası komünist hareketin en güçlü seksiyonunu oluşturan parti" olarak değerlendiren MLKP, "uluslararası komünist hareketin en güçlü seksiyonununu oluşturan partinin" üzerinde uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamak amacıyla çok daha yoğun olarak durması gereken dünya komünist hareketinin ortak bir platformunu yaratma çalışmasını, bu faaliyette kavranacak esas halka olarak değil, uluslararası çalışma hedefleri içerisinden **herhangi birisi** olarak görüyor. Bu yüzden de MLKP'nin uluslararası komünist hareketin birliğinin yaratılması amacı ile ortak bir minimum platform önerisi olmadığı gibi, böyle bir platform önerisi hazırlamayı önüne görev olarak da koymuyor. O, uluslararası planda yaptığı çalışmalar içerisinde "ortak platformların oluşturulmasında aktif bir rol" oynama iddiası ile bu görevi geçiştiriyor.

Programda şöyle deniyor:

"MLKP'nin uluslararası alan çalışmasında hedefleri: dünya komünist ve devrimci hareketinin bugünkü durumu ve varolan çeşitli komünist ve devrimci partileri tanımak, Partimizin siyasal çizgisini ve çalışmalarını ve Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal durumu, diğer komünist ve devrimci parti ve örgütlere aktarmak ve uluslararası alandaki deneyimlerden Parti'nin ve Türkiye ve Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin öğrenmesini sağlamak, her tür ve renkten oportunizme ve revizyonizmme karşı savaşımı uluslararası alanda da yoğunlaştırarak yeni bir Komünist Enternasyonal'in oluşumunun subjektif koşullarını olgunlaştırmaya katkıda bulunmak biçiminde özetlenebilir. (...) Açıktır ki içe kapanık ve yeterince eleştirel olmyan. Komünist Parti ve örütler arasındaki ilişkileri dünya çapında etkili bir çekim merkezi oluşturmaya göre düzenlemeyen, ülke devrimini geliştirmeyi temel eksen olarak almayan, dünya devrimi perspektifine gereken önemi ve vurguyu yapmayan bir tarz, uluslararası ilişkiler alanında Parti tarzı olamazdı. Parti bu yoldan uluslararası komünist hareketin yeniden örgütlendirilmesinde, ideolojik netleşmeye hizmet edecek ve dünya komünistleri arasındaki bağları güçlendirecek ve bunu da ortak eylem yoluyla güvenceye alacak platformların oluşturulmasında aktif bir rol oynamazdı." (MLKP II. Kongre Belgeleri, s. 30-31)

Bugünkü tarihsel evrede Marksizm-Leninizm adına hareket ettiğini iddia eden MLKP'nin iddiasının temelsizliği, onun özellikle:

► Kendisini büyük iddialarla, *"Uluslararası komünist hareketin en güçlü seksiyonunu oluşturan parti" (MLKP II. Kongre Belgeleri, Sun Yayıncılık. s. 216)* olarak değerlendirmesine rağmen dünya marksist-leninist hareketinin birliğini sağlamak için, bugün dünya komunist hareketinin ortak bir bir platform temelinde birleştirilmesi çalışmasını, **kavranacak esas halka** olduğunu, gerek tek tek ülkelerde marksist-leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu gormeyerek;

► Leninist parti öğretisini, bugün özellikle bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin 'İki Aşamalı Parti Öğretisi' alanını evrensel bir öğreti olarak savunmayarak;

► Mao Zedung'u, Maoizmle eşitleyip, bir bütün olarak revizyonist diye değerlendirerek;

*("19- Bugün proleter dünya devriminin nesnel koşulları ile öznel koşulları arasındaki uçurumun doldurulması ve her ülkede işçi sınıfının, komünist öncü müfrezelerinin oluşturulup pekiştirilmesi yaşamsal bir önem taşıyor. **Bu görevin yerine getirilmesi**, burjuvazinin ideolojik saldırıları ve modern revizyonizmin yeni biçimlerinin yanısıra **maoizm, troçkizm ve her renkten revizyonzme karşı kararlı ve uzlaşmaz ideolojik savaşımdan geçemektedir.**" (MLKP II. Kongre Belgeleri s. 290)*

► AEP'nin 1978 sonrası dönemi de dahil olmak üzere tüm Enver Hoca dönemine marksist-leninist diye sahip çıkarak;

*("17- 1980'lerin sonunda patronluğunu Sovyetler Birliği'nin yaptığı revizyonist kamp çöktü ve bunu Sovyetler Birliği'nin dağılması izledi. Dünya burjuvazisi bu durumu azgın bir ideolojik saldırı fırsatı haline getirdi ve tüm imkanlarıyla 'sosyalizm'in 'öldü'ğü propagandası için kullandı. Bütün bu gelişmelerin ve emperyalist faaliyetin doğrudan bir parçası olarak, sosyalizmin çetin mevzisi Arnavutluk'ta da tasfiyecilik yoluyla geriye dönüş yaşandı. **Ramiz Alia önderliğindeki AEP**, iktidarı emperyalismin işbirlikçilerine ikram etti. Sovyetler Birliği'ndeki geri dönüşten farklı olarak, Arnavutluk'ta başta yığınsal tepkiler ortaya çıktı; ne var ki, partideki ve özel olarak da önderlikteki komünistlerin bir iç savaşı göze alamaması, işçi ve emekçilerin devrimci şiddeti yoluyla karşı devrimin püskürtülmesi için bir direnişin örgüt-*

lenmesini engelleyemedi." (agb, sayfa 289)

somut tarihsel dönemin bir dizi özel sorunları konusunda açıkça marksist olmayan pozisyonlara sahip çıkmaktadır.

B) MARKSİST-LENİNİST PROGRAMIN YAPISAL GEREKLERİ

Marksist bir programın yapısal özellikleri bakımından F. Engels Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Erfurt Programı'nın eleştirisinde şu önemli noktaya dikkat çekmektedir:

"1) Mulahaza Gerekçeleri

On paragraf halinde

*Genelde bunlar, iki bağdaşmaz şeyi bağdaştırmaya çalışmaktan mustarip: hem program hem de programın **yorumu** olmak. Kısa ve çarpıcı olunca yeterince açık olmamaktan korkuluyor. Bu yüzden, meseleyi genişletip uzatan açıklamalar ekleniyor. Bence program mümkün olduğunca kısa ve açık olmalıdır. Arada bir yabancı bir sözcük ya da ilk bakışta tüm kapsamının kavranması zor bir cümle dahi bulunsa, bunun hiç bir zararı yok. Toplantılardaki sözlü açıklamalar, basındaki yazılı açıklamalar gereğini yapar ve o kısa, çarpıcı cümle bir kez anlaşılınca, kafalarda yer eder, slogan haline gelir, uzun açıklamalarda ise hiç bir zaman böyle olmaz. Popüler olmaya fazla ödün vermemek gerekir, işçilerimizin entellektüel yeteneğini ve kültür derecesini küçümsemeyelim." (Gotha Programı'nın Eleştirisi, sayfa 87)*

Engels'in bir programın yapısına yönelik olarak getirdiği bu talep temelinde bakıldığında MLKP programının birinci bölümünde yer alan kapitalizmin tanımı ve gelişimi ile emperyalizm aşamasının tarifi ve daha sonra SSCB'de diğer bazı ülkelerde geriye dönüşler uzun açıklamalarla anlatılmakta, ikinci bölümde yine "Komünizm ve Komünizme Geçiş" başlığı altında komünizme geçişin temel yönleri bakımından nasıl olacağı ve hangi temel taleplerin gerçekleştirileceği uzun uzun açıklanmaktadır. Böylece komünist bir programın yapısından beklenilen temel talep ve hedeflerin bir özetinin verilmesi yerine çoğu kez bunların yorumunda yapılmakta, programla birlikte yorumu da verilmektedir.

Kendi içerisinde yorum yapmak zorunda kalan programlar kural olarak iç bütünlüğü ve sağlamlığı sağlayamayan, sınıf mücadelesinin temel taleplerine özsel olarak doğru yanıtlar veremeyen nitelikteki bir programın açık işaretidirler.

Denilecektir ki bugün marksist-leninist hareketinin uluslararası alanda içinde bulunduğu özel tarihsel durum, onun olağanüstü zayıflığı, önüne yığılmış (geri dönüş sorunu gibi) bir dizi temel siyasal ve teorik sorunlar marksist-leninist bir programda da ifadesini bulmalıdır. Tabii ki sınıf mücadelesinin yeni ve temel sorunları marksist-leninist bir programda yer alacak, Marksizm-Leninizm adına hareket eden sözkonusu hareket, parti program düzeyinde de kendi tavrını ortaya koyacaktır. Fakat bu görev program içerisinde ancak özsel olarak mümkün olan en iyi ve en açık kısalıkta olmalıdır. MLKP programı ise kendisine bu ilkeyi değil, mümkün olan en uzun yorumla 'açıklama' yöntemini temel almıştır.

Marksist-leninist bir programın yapısal özellikleri konusunda dikkat edilmesi gereken bir başka nokta bu programın proletaryanın sınıf mücadelesi için bir eylem programı olması gerekliliğidir. Bu yüzden örneğin Lenin RSDİP için sunduğu tüm program taslaklarında genel olarak kapitalizmden, genel olarak kapitalizmin çelişkilerinden daha çok kapitalizmin Rusya'daki gelişmesine, onun Rusya'nın sınıf ilişkilerini geliştirmesi ve keskinleştirmesine ağırlık vermektedir. Bu nokta Lenin için o kadar önemlidir ki, O, hem 1896'da sunduğu "Sosyal Demokrat Partinin Açıklamalarıyla Birlikte Bir Program Taslağı"da (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, Cilt I, İnter Yayınları, s. 454) hem de örneğin 1902'de kaleme aldığı program taslağında (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, Cilt II, s. 225) hemen Rusya'da kapitalizmin gelişmesi ile başlamaktadır.

1896'da sunduğu program taslağının hemen ilk maddesinde *"A) 1- Küçük ev işçilerini ve köylüleri yıkan, onları mülksüz işçilere dönüştüren ve gittikçe daha büyük halk kitlelerini kentlere, fabrika ve endüstri köylerine ve kasabalarına iten büyük fabrika ve tesisler **Rusya'da** gittikçe hızlı bir tempoda gelişiyor" (Seçme Eserler, s. 454)* diye programı yazmaya başlamakta, aynı yöntemini 1902'de de sürdürmekte ve şöyle formüle etmektedir: *"(A) 1- Rusya'da meta üretimi gittikçe daha fazla gelişmekte, kapitalist üretim tarzı gittikçe daha güçlü biçimde egemen hale gelmektedir." (Seçme Eserler, C. II, s. 225)*

Bunun tersine program taslağında uzun yorumlarla genel olarak kapitalizmden, genel olarak kapitalist üretim ilişkilerinin ve çelişkilerinin gelişmesini başa koyan Plehanov'a ve yöntemine karşı Lenin şiddetle karşı çıkar ve şu tavrı takınır:

"Tüm taslak boyunca görülen ve onu görüşümce kesinlikle kabul edilmez kılan dört nokta var:

*1. Kapitalizmin karakteristiğiyle ilgili olan en önemli bölümün kaleme alınma tarzı itibarıyla bu taslak, gayet belirli bir kapitalizmin gayet elle tutulur tezahürlerine karşı **mücadele eden** proletaryanın programı*

MLKP programında yanlışların en açık görüldüğü alanlardan biri sınıf tahlili, özellikle de küçük burjuvazi ve ittifaklar konularıdır.

değil, genelde kapitalizmi ele alan bir ekonomik ***ders kitabının*** *programıdır*

2. Özellikle bu program Rus proletaryasının partisi için işe yaramazdır. Çünkü Rus kapitalizminin evrimi, Rus kapitalizmi tarafından yaratılan çelişkiler ve sosyal felaketler, kapitalizmi genelde tanımlayan aynı sistem sayesinde, neredeyse tamamen geliştirilmekte ve suçlamasını, Rus kapitalizmine karşı savaş ilanını programında gayet apaçık bir tarzda saptamak zorundadır. Rus programı bu bakımdan Avrupada'kilerle çakışmayacağı için, bu o kadar daha gereklidir. Avrupa programları, kapitalizm ve burjuva toplumundan, bu kavramların Avusturya için olduğu gibi Almanya vs. için de geçerli olduğuna işaret etmeden söz ederler, çünkü bu kendiliğinden anlaşılırdır. Rusya'da ise durum farklıdır.

Meseleyi 'gelişmiş biçimiyle' kapitalizmin ***genelde*** *şu ya da bu özelliğiyle ileri çıktığını ve Rusya'da kapitalizmin 'üstün hale gelmekte olduğu'nu söyleyerek geçiştirmek istemek, pratik mücadele içinde olan bir parti için çok önemli olan somut suçlama ve savaş ilanından* ***kaçınmak*** *demektir.*

Bu nedenle, programın ana hedeflerinden birisine taslakta ulaşılmamıştır: ***Partiye, Rus kapitalizminin tüm çeşitli belirtileri veselesiyle yapacağı günlük propaganda ve ajitasyon için bir direktif vermek.*** *(Lenin, Seçme Eserler, Cilt II, s. 232-233, en son bölümün altını biz çizdik)*

Lenin'in bir programa yüklediği görev çok açık ve berraktır. O, parti programının devrimci pratik çalışma için bir eylem kılavuzu olmasını istemekte, kendi sunduğu program taslaklarında buna dikkat etmekte ve yanlış taslak önerilerini sert bir biçimde eleştirmektedir.

Lenin'in yaptığı taslak önerilerini bir dogma, kalıp haline getirmek tabii ki, yanlış bir yaklaşım olurdu. Çok kısa ve özsel olarak kapitalizmin genel ve temel çelişkilerine bir programın başında da yer verilebilir. Nitekim RSDİP 2. Kongresi'nde Lenin itirazları ile bir çok değişiklikten geçerek kabul edilen parti programının girişinde kısa ve öz olarak kapitalist gelişmenin genel ve özsel bir tarifi yapılmaktadır. Buna rağmen RSDİP 2. Kongresi'nde kabul edilen program marksist bir programdır. Çünkü bu program Lenin'in eleştiri ve değişiklik önerileri ile gereksiz ve uzun yorumlarla ekonomik bir ders kitabı olmaktan çıkarılarak, "Partiye, Rus kapitalizminin tüm çeşitli belirtileri vesilesiyle yapacağı günlük propaganda ve ajitasyon için bir direktif verme" görevini yerine getirebilecek durumdadır.

MLKP programına bakıldığında ise, onun uzun ve geniş bir biçimde genel olarak kapitalizmin ve gelişmesinin, emperyalizimin, geriye dönüşlerin kapitalizmden komünizme geçişin açıklandığı bir ders kitabı, en iyi halde bir program yorum denemesi olduğunu tespit etmek gereklidir. Yine bu proletaryanın bağımsız sınıf savaşını örgütleme, yönlendirme görevine sahip çıktığını iddia eden bir partinin iddiasının zayıflığını gösteren somut bir olgudur.

C) MLKP PROGRAMINDA SINIF TAHLİLİ VE İTTİFAKLAR SORUNU

MLKP'nin programında genel laf sözkonusu olduğunda bir çok doğrunun altalta sıralandığını görmek mümkündür. Fakat yukarıda bugün marksist-leninist olmanın / değerlendirilmenin güncel kıstaslarında gösterdiğimiz gibi sorunlar genelliğinden çıkıp daha somut konuşmaya başlanıldığında MLKP'nın "zorlukları" ve yanlışları görülmeye başlanmaktadır. MLKP programında yanlışların en açık görüldüğü alanlardan biri sınıf tahlili, özellikle de küçük burjuvazi ve ittifaklar konularıdır.

MLKP programının, Türkiye devrim programına bir kısa giriş olması gereken fakat kapitalizmin, emperyalizmin, geri dönüşlerin, kapitalizmden komunizme geçişin uzun uzadıya açıklandığı bir ekonomik ders kitabı biçiminde kaleme alınan genel bölümünde küçük mülk sahipleri hakkında şu kısa değerlendirme yapılıyor:

"1. Feodal toplumun bağrında doğan, kâr yasası üzerinde yükselen kapitalizm, meta üretimini genelleştirdi, işgücünü meta haline getirdi, tekniğin gelişmesini hızlandırdı, üretim araçlarını kapitalistlerin elinde topladı, nüfusun giderek büyüyen bir bölümünü proleterleştirdi; bir yedek sanayi ordusu yarattı, ***kırın ve kentin küçük üreticilerini sermayeye bağımlı kıldı.*** *" (agb, s. 285, altını biz çizdik)*

Programda, okuyucu önce kapitalizmin gelişmesinin "**nüfusun giderek büyüyen bir bölümünü** proleterleştirdiğini" öğreniyor ve bundan sonra gelecek cümlede kapitalizmin gelişmesinin öncelikle ve esas olarak **nüfusun hangi bölümünü** proleterleştirdiğinin açıklamasını geleceğini bekliyor ama buna yanıt vereceğini sanıyorsa aldanıyor. Bu ortaya konan kapitalist gelişmenin ve nüfusun giderek büyüyen bir bölümünün proleterleşmesinin küçük üreticilerin mülksüzleştirilmesi yoluyla olduğu söylenmiyor. Bu sorun açıkta bırakılarak hemen kapitalist gelişmenin küçük üreticiler bağlamında esas olmayan bir başka sorununa, "küçük üreticilerin sermayeye bağımlı kılınmasına" geçiliyor. Küçük üreticilerin sermayeye bağımlı kılınması, küçük üreticinin halen sınıf konumu olarak küçük üretici yapısını koruyarak içine düştüğü yeni bir ilişkidir. Bu ilişki küçük üreticinin proleterleşmesinin önkoşuludur, fakat proleterleşmesinin kendisi değildir ve küçük üretici halen küçük üretici konumunu koruyarak kapitalist sınıfa düştüğü bağımlılık ilişkisinde –ve bu bağımlılıktan kurtulma mücadelesinde- önemli ölçüde gerici eğilimler de taşır. Küçük üreticiler ne zaman küçük üreticiler konumunu yitirir, işçi sınıfının bir üyesi haline gelirler o zaman onun sınıf bakış açısı da değişmeye başlar. Zira "bilinci belirleyen sosyal varlıktır".

Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte küçük üreticilerin küçük mülklerini kaybetmesi ve proleterleşmesi sorunu Lenin için marksist bir programın hiç bir yanlış anlamaya yer verme-

yecek temel bir sorunudur. Bu nedenle örneğin Lenin'in 1902 yılında kaleme aldığı RSDIP Program Taslağı'nda bu nokta şu açıklıkta ve berraklıkta ortaya konur:

"I- Rusya'da meta üretimi gittikçe daha fazla gelişmekte, kapitalist üretim tarzı gittikçe daha güçlü biçimde egemen hale gelmektedir.

II- Tekniğin durmadan mükemmelleşmesi, küçük işletmenin yerini gittikçe daha büyük işletmenin almasına yolaçmaktadır. (...) ***Bağımsız küçük üreticiler*** *(köylüler, ev sanayicileri, zanaatkârlar) gittikçe yoksullaşmakta, üretim araçlarını yitirmekte ve* ***böylece proleterlere dönüşmekte ya da sermayenin hizmetçi ve haraçgüzarları haline gelmektedirler. Gittikçe artan sayıda emekçi işgüçlerini satmak zorunda kalmakta, zenginliklerini emekleriyle yarattıkları mülk sahiplerine bağımlı ücretli işçiler haline dönüşmektedirler."*** *(Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, s. 225)*

Marksist-leninist sınıf analizinde küçük üreticinin kapitalizmin gelişmesi ile birlikte sınıf konumundaki esas değişikliğin açık ve bilimsel olarak ortaya konması zorunludur. Çünkü bir yandan toplumun giderek iki temel sınıfa (proletarya ve burjuvazi) bölünmesi ve sınıf çelişkilerinin ve sınıf mücadelesinin giderek daha keskinleşmesi sözkonusudur; diğer yandan ise kapitalizmin gelişmesi ile birlikte önemini ve yerini giderek yitirmesine rağmen, kapitalizm var olduğu sürece küçük üretim ve küçük üreticinin sınıf mücadelesi de olacaktır. Küçük üretimin ve küçük üreticinin sınıf mücadelesinin, genel sınıf mücadelesi içindeki yerinin doğru belirlenmesi çok önemlidir. Küçük üreticinin büyük kapitaliste ve kapitalizmin gelişmesine karşı sınıf tavrı bir yandan onun kendi küçük mülk sahibi konumunu korumaya çalışması ile belirlenmektedir. Küçük üreticinin bu eğilimi, tarihin ileriye dönen tekerleğini durdurmaya yönelik, kendi küçük mülk sahibi konumunu korumaya çalışan gerici bir yöndür. Bu yönün desteklenmesi sözkonusu olmaz. Diğer yandan büyük burjuvazi tarafından ezilen, yoksulluğa, sefalete ve proleterleşmeye itilen küçük üretici, küçük burjuvazi büyük burjuvaziye, kapitalizme karşı kendi bakış açısını terk etmeye, proletaryanın bakış açısına gelmeye zorlanır. İşte küçük üretici ancak proletaryanın bakış açısına geldiği zaman devrimci bir rol oynar.

Küçük üreticilerin konumu hakkında program taslağında doğru bir bakış açısına sahip olmayan Plehanov'u Lenin işte bu nedenle şöyle eleştirir:

"(...) proletaryanın sınıf mücadelesi yerine ise 'emekçilerin ve sömürülen kitlelerin mücadelesi' konmaktadır. Böyle bir ifade tarzı, 'Enternasyonal'in şu temel ilkesine aykırıdır: 'İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir'. 'Emekçi ve sömürülen kitlenin' proletaryanın yanısıra mevcut olan öteki bölümü (yani esas olarak küçük üreticiler), burjuvaziye karşı mücadelesinde ***sadece kısmen*** *devrimcidir. Ve ancak 'proletaryaya geçmek üzere olduğu nazarı itibare alındığında',* ***'proletaryanın bakış açısına geldiği'*** *zaman devrimcidir. ('Komünist Manifesto') Küçük üreticinin gerici özü taslakta hiç vurgulanmamakta, böylece proletaryanın 'emekçi ve sömürülen kitlelerle' ilişkisi genel itibariyle yanlış gösterilmektedir Örneğin taslakta şöyle denmektedir: "... mücadelesi (emekçi ve sömürülenlerin mücadelesi), özellikle de onun önde gelen temsilcisinin, proletaryanın mücadelesi şiddetleniyor.' Küçük üreticinin mücadelesinin şiddetlenmesi, ifadesini anti-semitizmde, Sezarizmde, kır işçilerine karşı kurulan köylü birliklerinde ve hatta Jirondenlerin Dağ Partisine karşı karşı mücadelesinde buluyor." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, s. 233; açL)*

MLKP programının genel, ilkesel bölümünde küçük üreticinin sınıfsal konumu hakkında yalnızca –o da yanlış bir biçimde "kırın ve kentin küçük üreticilerinin sermayeye bağımlılığından" bahsedilirken ve küçük üreticinin gerici yönüne hiç değinilmezken, programın Türkiye devrimi ile ilgili somut bölümünde ise, ilk tanım biraz daha açılmaktadır:

"Küçük burjuvazi, hem emekçi hem mülk sahibi olması nedeniyle yalpalayan bir karaktere sahiptir. Sürekli güç kaybetmesine karşın toplumdaki ağırlığını hâlâ koruyan küçük burjuvazi, emperyalizmin boyunduruğundaki işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin ekonomik sömürüsü ve faşist diktatörlüğün siyasi baskısı altındadır. ***Küçük burjuvazinin ileri sürdüğü ekonomik ve siyasi taleplerin işbirlikçi tekelci burjuva ve büyük toprak sahipleri düzeninde karşılanmasına olanak yoktur. Bu nedenle o, güçlü bir devrimci potansiyel taşımaktadır.*** *Devrimimizin temel güçlerinden biri olan kentin ve kırın küçük burjuvazisi, demokratik devrim boyunca proletaryanın stratejik müttefiğidir" (MLKP, II. Kongre Belgeleri, s. 293)*

MLKP programından öğreniyoruz ki, küçük mülk sahibi genel olarak değerlendirildiğinde başka, Türkiye'de küçük mülk sahibi ele alındığında ise daha başka sınıfsal niteliklere sahiptir. Türkiye'deki küçük mülk sahibi ele alındığında, "hem emekçi hem mülk sahibi olması nedeniyle **yalpalayan** bir karaktere sahiptir." Fakat sanılmasın ki, Türkiye somutunda küçük mülk sahibinin yalpalayan karakterine değinen

MLKP programında ilk dikkat çeken olgulardan biri "köylülüğün" ayrı bir kategori olarak ele alınmaması, kırda sınıflaşmanın, sınıf bölünmesinin özel olarak ele alınmamasıdır.

MLKP programı bu yalpalamanın özünü doğru koyuyor! Yalpalamanın **hangi iki siyasi eğilim arasında** olduğu, yani kendi sınıfsal konumunu korumaya yönelik olduğu sürece gerici, proletaryanın bakış açısına geldiği ölçüde devrimci olduğu hakkında somut tavır takınıldığında yine tek yönlü ve tamamen yanlış bir biçimde. Türkiye'de küçük mülk sahibinin "güçlü bir devrimci potansiyel taşımakta" olduğuna değinilmektedir. Üstelik Türkiye'de küçük üreticilerin "güçlü bir devrimci potansiyel" taşımaları yine yanlış bir biçimde, **sınırlamasız olarak** "küçük burujvazinin ekonomik ve siyasi taleplerin(in) işbirlikçi tekelci burjuva ve büyük toprak sahipleri düzeninde karşılanmasına olanak yok" olması iddiasına dayandırılmaktadır. Devletin kredi ve subvansiyon politikası hakkında biraz bilgi sahibi olan herkes bilmektedir ki, Türkiye'de küçük üreticilerin (kendilerini büyük sermayeye bağlı kılmaktan, küçük mülklerini süreç içinde yıkıma sürüklemeye engel olmaktan tamamen uzak da olsa) hakim sınıflar tarafından ucuz ve uzun vaadeli kredi, tarım ürünlerine yüksek taban fiyatları verilmesi gibi kısmi talepleri giderek daha düşük düzeyde karşılanmaktadır. Devletin ve hakim sınıfların küçük mülk sahiplerinin taleplerine kısmen olumlu cevap vermesinin nedenlerinin başında hiç kuşkusuz kendi kitle tabanlarını mümkün olduğunca geniş tutma amacı ve planı gelmektedir. Fakat Türkiye'de emperyalizme bağımlılık, emperyalist mali kuruluşların küçük köylülüğün de daha fazla ve hızlı yıkımını beraberinde getirecek "istikrar tedbirlerinin" uygulanması zorunluluğu, büyük sermayenin ve kapitalizmin gelişmesi, küçük mül sahibini kendine bağımlı kılması ve hızla mülksüzleştirip, proleterlerin saflarına itmesi gibi olgular küçük üreticinin temel taleplerinin kurulu düzen içinde karşılanmasının mümkün olmadığını göstermektedir. İşte bu nedenden dolayı Türkiye'de küçük üreticiler –onların gerici yanları unutulmadan ve sürekli gözönünde tutularak ve bu sınırlar içinde– güçlü bir devrimci potansiyele sahiptirler.

Küçük mülk sahibi sınıfların sınıfsal konumu konusunda tamamen yanlış bir anlayışa sahip olan MLKP'nin, küçük mülk sahibinin en önemli parçasını oluşturan küçük mülk sahibi köylülüğün konumunu değerlendirmesine de temelden yanlış yaklaşması bu mantığın kaçınılmaz bir sonucu olmaktıdır.

"Emperyalizmin boyunduruğu altında bir yeni sömürge olan, Kuzey kürdistan'ı sömürge bağımlılığı altında tutan çok uluslu Türkiye, işbirlikçi tekelci kapitalizmin egemen olduğu, emek sermaye çelişmesinin temel çelişme haline geldiği, yarı-feodal ilişkilerin özellikle Kürdistan'da varlığını koruduğu, küçük meta ekonomisinin yaygın bulunduğu, tekel dışı kapitalizmin belirli bir yer tuttuğu, sanayi toplumu olmaktan uzak, kırın iktisadi yaşamda önemsizleştiği geri kapitalist bir ülkedir İşbirlikçi holdinglerin ve büyük toprak sahiplerinin egemen olduğu Türkiye, dünya ölçeğinde değerlendirildiğinde orta düzeyde gelişmiş ülkeler katagorisinde yer alır." (MLKP II. Kongre Belgeleri, s 292)

biçiminde bir sosyo ekonomik yapı değerlendirmesi yapan MLKP programı, bu değerlendirmesi temelinde sınıfsal şekillenmeyi şöyle sıralar:

İşçi sınıfı (agb, s. 292)
yarı proletarya,
küçük burjuvazi,
orta burjuvazi (agb, s. 293)
ve işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleri (agb, s. 294)

MLKP programına göre işçi sınıfı, "devrimin temel ve önder gücü"dür. (agb, s. 293)

"... proletarya ile küçük burjuvazi arasında yer alan yarı proletarya", "demokratik devrimde olduğu gibi sosyalizme kesintisiz geçişte de işçi sınıfının başlıca müttefikidir."(aynı yer)

"Küçük toprak ve işyeri sahipleri, zanaatkarlar, emekçi memurlar (*) *vb'den oluşan küçük burjuvazi", "devrimin temel güçlerinden biri", "demokratik devrim boyunca proletaryanın stratejik müttefikidir." (aynı yer)*

"Orta burjuvazi" "şehirlerde işbirlikçi tekelellerin dışındaki orta ölçekli işletme sahiplerinden ve kırda zengin köylülükten oluşur" (aynı yer)

Genelde orta burjuvaziyi "karşı-devrimci bir sınıf" olarak belirleyen MLKP programı, bu noktada bir sınırlama yapar ve *"ulusal sorun nedeniyle Kürdistan'da orta burjuvazi farklı bir rol oynama potansiyeli taşımaktadır Sözkonusu sınıfın ulusal mücadeleyi destekleyen kesimleriyle taktik ittifaklar olanaklıdır" (s. 294)* der.

MLKP programında Türkiye'de sınıfsal şekillenme ortaya konurken ilk dikkat çeken olgulardan biri "köylülüğün" ayrı bir kategori olarak ele alınmaması, kırda sınıflaşmanın, sınıf bölünmesinin özel olarak ele alınmamasıdır. Bu iktisaden faal nüfusun hâlâ yarıya yakın kesiminin kırda yaşadığı bir ülkede marksist-leninist program iddiasında olan bir program açısından affedilmez bir hatadır. MLKP programı Kuzey Kürdistan-Türkiye'de köylülüğü ayrı bir kategori olarak ele alıp, işçi-köylü ittifakının Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminde somut olarak ne anlama geldiğini ortaya koyacak yerde köylülüğün küçük bir bölümünü ("yoksul köylülük") "yarı proletaryaya", bir başka bölümünü ("küçük toprak sahipleri") küçük burjuvaziye, bir bölümünü (zengin köylüler) orta burjuvaziye, bir bölümünü de (büyük toprak sahipleri) egemen sınıflara sayarak sorunu kendine göre "hallediyor." Küçük burjuvaziye sayılan "küçük toprak sahibi" köylülerin önemli bir bölümünün Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda emekçi olduğu –toprağından elde ettiği gelirle geçinemeyip, iş gücünü satmak zorunda olduğu ve sattığı– MLKP programında unutuluyor.

Küçük toprak sahiplerinden oluşan emekçi köylülük özel öneme sahip, bu nedenle ayrı olarak değerlendirilip, bu temelde işçi-köylü ittifakının özel olarak vurgulandığı bir bağ içerisinde değil, genel olarak

küçük burjuvazi içerisinde değerlendirilerek ortaya konmaktadır. Küçük burjuvazi, küçük mülk sahipleri konusunda ilkesel alanda tam bir kafa karışıklığına sahip olan MLKP programı, kaçınılmaz olarak bu kafa karışıklığını genel olarak köylülük, özel olarak emekçi köylülüğe yaklaşımında da sürdürmektedir.

Köylülüğe bu tür bir yaklaşım tümüyle anti-leninist bir yaklaşımdır. Nüfusun halen büyük bir bölümünü yoksul köylülüğün oluşturduğu emperyalizme bağımlı ülkelerde yoksul köylülüğün, küçük köylülüğün proleter devrime kazanılması sorunu devrimin can alıcı bir sorunudur. Bu sorunun önemi yalnızca, proletaryanın kırda kendine sağlam bir sınıfsal dayanak yaratması ve böylece proleter devrimi kesin bir zafere götürebilmesi açısından değil, aynı zamanda muzaffer proletaryanın iktidarı ele geçirdikten sonra beslenmesinin güvence altına alınması açısından da muazzam bir öneme sahiptir. Bırakalım yoksul ve küçük mülk sahibi emekçi köylülüğün nüfusun önemli bir bölümünü oluşturduğu emperyalizme bağımlı ülkeleri, bu kesimin nüfus içinde küçük bir bölüm oluşturduğu en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile iktidara gelen proletarya, eğer küçük mülk sahibi köylülerin desteğini kazanmamışsa açlığın pençesi ile uğraşmak, altından kalkamayacak güçlüklerle boğuşmak zorunda kalır. Fakat Türkiye gibi halen nüfusun önemli bir bölümü yoksul köylü kitlelerinden oluşan, küçük köylülüğün demokratik devrimde kitlesel gücünün özel bir öneme sahip olduğu bir ülkede, -mutlaka MLKP programı ile konuşacak olursak– "dünya ölçeğinde değerlendirildiğinde orta düzeyde gelişmiş ülkeler kategorisinde" yer alan bir ülkede bu sorunu genel olarak "küçük burjuvazi" içerisinde ele almak emekçi köylülüğün "güçlü devrimci potansiyeli"nden hiç bir şey anlamamak demektir.

3. Enternasyonal'in tarım sorunu ile ilgili tezlerinin ilk taslağını kaleme alan Lenin, proletaryanın "..*ancak bütün emekçilerin ve sömürülenlerin öncüsü olarak, sömürücülerin iktidardan uzaklaştırılması için mücadelede onların başı olarak hareket ettiği ve savaştığı takdirdedir ki, sosyalizm davası yolunda eylemde bulunan gerçekten devrimci bir sınıf olabilir.*" der ve hemen arkasından ekler; "***ki bu da sınıf mücadelesini köylere götürmeden, köy emekçi yığınları kent proletaryasının devrimci örgütü çevresinde birleşmeden, ve nihayet köy emekçilerinin kent işçileri tarafından eğitimi sağlanmadan olmaz.***" *(Lenin. İşçi ve Köylü İttifakı", Sol Yay, 2 baskı, s. 209)*

Yine aynı şekilde Komintern 1928 Programı, tüm ülkelerde emekçi köylülüğün kazanılmasının rolüne özel olarak değinirken, yine MLKP'nın kavramı ile konuşacak olursak "kapitalizmin orta duzeyde gelişti̇ği" ülkelerde köylülüğün önemine daha kesin ve açık vurgulama yapar: "*Tarımda yarı feodal ilişkilerin önemli kalıntıları bulunan, sosyalizmin inşaası için gereken maddi önkoşullara belirli minimum bir düzeyde sahip olan* ***kapitalizmin orta düzeyde gelişmiş bulunduğu ülkeler*** *(İspanya, Portekiz, Polonya, Macaristan, Balkan ülkeleri v. b.), burjuva demokratik devrimin henüz tamamlanmamış olduğu ulkeler. Bu ülkelerin bazılarında burjuva demokratik devrimin şu ya da bu hızla sosyalist devrime dönüşturülmesi, başka bazılarında ise burjuva demokratik nitelikte geniş kapsamlı görevler üstlenen proletarya devrimi tipleri mümkündür. Bu nedenle ilk durumda, proletarya diktatörlüğünün doğrudan doğruya değil, proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğünden proletaryanın sosyalist diktatörlüğüne geçiş sırasında kurulması mümkündür, devrimin doğrudan doğruya proleter nitelikte geliştiği öteki durumda ise,* ***proletaryanın önderliğinde geniş bir tarım ve köylü hareketi önkoşuldur; tarım devrimi muazzam, bazan belirleyici bir rol oynar***"*(III. Enternasyonal, Belge Yayınları, 1. baskı, s. 169)*

"***Köylülükle ilişkide,*** *tarım proletaryasına dayanarak köyün bütün sömürülen ve emekçi tabakalarını yanına çekmek, komünist partilerin görevidir" (Komünist Enternasyonal Programı, age, s 163-164)*

Genel olarak köylülük, özel olarak de küçük köylülük konusunda bu tezler yine komunist bir programın doğru olarak yanıtlamak zorunda olduğu temel tezlerdir.

Koylulük sorunu komunist partileri için can alıcı bir sorun olduğundan, gerçekten marksist-leninist bir program ortaya koyma iddiasındaki bir ülke devrim programı yalnızca emekçi koylulugun proletarya tarafından müttefik olarak kazanılmasına özel, ayrı bir yer vermekle kalmaz, aynı zamanda bu ilk yaklaşımın bir doğal sonucu olarak sınıf bilinçli proletaryanın partısı programında iktidar öncesinde ve iktidarı ele geçirdikten sonra emekçi köylülük için mücadele edeceği temel taleplerı ayrı, özel bir bölüm halinde açıklar, ilan eder.

D) BİR KAÇ "KÜÇÜK" SORUN DAHA

► Enternasyonalizm, çeşitli ülkelerden işçilerin sınıf birliği ve sınıf dayanışması sorunu, komunist partilerini tüm diğer küçük ve buyuk burjuva partilerinden ayıran en temel sorunlardan biridir. Her komünist partisi "işçilerin vatanı yoktur" sloganını bayrak edinmeli, kendi burju-

◆◆◆

"Sınıf mücadelesini köylere götürmeden, köy emekçi yığınları kent proletaryasının devrimci örgütü çevresinde birleşmeden, ve nihayet köy emekçilerinin kent işçileri tarafından eğitimi sağlanmadan olmaz."– Lenin,

yazisine karşı mücadeleyi bir bütün olarak dünya çapında kapitalizmin ve emperyalizmin yıkılması, parçalanması sorunu ile sımsıkı birleştirmelidir. Bu nedenle gerçekten komünist partilerin programlarında "proleter enternasyonalizmi"nin açıkça ilan edilmesi, somut olarak mücadele yürutulen ülkenin proleterlerinin proleter enternasyonalizmi bilinci ile eğitilmesi sorunu bir "ayrıntı" sorunu değil, ilke sorunudur.

Bu temel ilke MLKP'nın genel, ilkesel bölümunde hiç yoktur. Türkiye devrimi ile ilgili programın devrim sonrası görevleri içerisinde proleter enternasyonalisti görevler sayılmakta ve; *"14- İşçi -emekçi sovyetleri iktidarı, dünya proletaryası ve halklarının ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm savaşımlarının bütün olanaklarıyla destekleyecek, bütün dünyayı köleleştirmeye çalışan emperyalist devletlere karşı dünya halklarının devrimci bir ussü olacaktır." (MLKP, II. Kongre Belgeleri, s. 297)* denmektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının enternasylonalizm görevlerini devrim öncesinde bir kenara bırakan, devrim öncesinde sağlam bir proleter enternasyonalizmi bilinci ile eğitilmeyen proletaryanın devrim sonrasında proleter enternasyonalizmine uygun davranabileceğini planlayan bir program komünist bir program değildir.

► Kapitalizm şartlarında işçi sınıfının en yaygın ve en temel sınıf örgutleri sendikalardır. Sendika deneyim okulundan geçmeyen, kapitalizm şartlarında sendikalar aracılığı ile işgucünün mümkün olan en yüksek değerde satılmasını ve çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirilmesi mucadelesini örgütlemeyi beceremeyen proletarya, daha büyük ve daha fazla fedakârlık gerektiren hedeflere ulaşamaz. Bu nedenle komünist bir parti programında işçi sınıfının sendikal alanda örgütlenmesinin önemine değinilmesi, onun sendikal orgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılmasına çağrılması mutlak bir gerekliliktir. Bu tür "önemsiz ayrıntıları" MLKP programında aramak ise boş işle uğraşmaktır.

► MLKP programında sık sık "işbirlikçi holdinglerden", "tekelci burjuvaziden" bahsedilmektedir. Fakat Türkiye devrimi programı olma iddiasındaki bir belgenin tüm özelleştirme girişimlerine ve 'başarılarına' rağmen– "işbirlıkçı holdinglerin", "tekelci burjuvazinin" çok önemli bir bölümunu oluşturan "devlet holdinglerine", "devlet tekellerine" hiç değinmemiş olması affedilemez bir hatadır. Özellikle bugünden, yürütülen çok geniş kapsamlı özelleştirme pratiğine bağlı olarak, reformistlerin ve sendika ağlarının verdiği yanlış bilinçle de geniş proleter kitleler arasında "devlet holdinglerinin", "devlet tekellerinin" "halkın malı" olduğu inancı vardır. Hem bu tür reformist anlayışlara karşı şimdiden bilinçli bir mücadele yürütmek, hem de muzaffer bir devrimin ekonomik alanda yapacağı en önemli işlerden birisi içinde yer alacağından "devlet kapitalizmine" karşı komunist bir programda açık tavır belirlemek yine çok önemlidir. Fakat önemini anlayanlar için! MLKP programı için değil...

► MLKP programının "Komünizm ve Komunizme Geçiş" başlıklı bölümünde "sosyalizmin ekonomik temel yasası" konusunda şu tarif yapılmaktadır:

"Kitlelerin artan maddi ve kültürel gereksinmelerinin azami derecede tatmini sosyalizmin temel ekonomik yasasadır." (agb., s. 291)

Sosyalizmin temel ekonomik yasası MLKP programında anlattığı değildir. Sosyalizmin temel ekonomik yasası konusunda doğru tarifi veren Stalin bu yasayı şöyle tanımlamaktadır:

*"Tüm toplumun sürekli olarak büyuyen maddi ve kultürel gereksinimlerinin **sosyalist üretimin en yüksek teknik temelinde kesintisiz büyümesi ve sürekli mükemmelleştirilmesi yoluyla** azami tatmini." (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt II, s. 122, İnter Yayınları, 1. Basım)*

Sosyalizmin temel ekonomik yasasını, onun dayanacağı **teknik temeli** belirtmeden sadece "kitlelerin artan maddi ve kültürel gereksinimlerinin azami derecede tatmini" olarak koymak sosyalist ekonomi konusunda ancak yanlış bir anlayışa sahip olmakla açıklanabilir. Çunkü tüm toplumun sürekli olarak büyüyen maddi ve kültürel gereksinimleri sosyalizmde ancak "üretimin en yüksek teknik temelinde kesintisiz büyümesi ve sürekli mukemmelleştirilmesi" ile mümkündür.

MLKP programının yalnızca bir kaç önemli marksist-leninist ilke temelinde gözden geçirilmesi onun Marksizm-Leninizm'in en temel, en açık kimi kriterleri konusunda bile tümüyle çürük bir nitelikte olduğunu göstermektedir.

Bitirirken şunu da ekleyelim :

MLKP'nin siyasi pratiği, programından da kötüdür. Günlük siyasi pratikte programın kimi siyasi yanlışları çok daha açık oportunizm olarak yansımakta ve programda var olan bir dizi doğru tespit ise günlük siyasi pratikte oportunizmi engelleyici bir rol oynamamaktadır.

Mayıs 2002 ▲

(*) "Emekçi memurların" küçük burjuvazi içerisinde değerledirilmesi bir başka "küçük" yanlıştır. Bir kere neden yalnızca emekçi memurlar, yani devlet dairesinde hizmetli olarak çalışanlar küçük burjuvazi içerisinde sayılıyor da, devlet dairesinde çalışmadıklarından yasal statüleri "memur" olmayan fakat pratikte memurlar ile aynı işi yapan ve bu nedenle aynı toplumsal kesime dahil olması gereken özel işletmelerdeki hizmetliler buna dahil edilmiyor; anlaşılır bir değerlendirme değil. İkincisi "emekçi memurlar" hangi Marksizm-Leninizm bilime dayandırılarak küçük burjuvazi içerisinde değerlendirilmektedir? MLKP programının şaşkınlığının tersine, işveren vekili olmayan ve işgüçlerini satarak geçinmek zorunda olan emekçi memurlar ve emekçi hizmetliler –sanayi proletaryası ile arasındaki farklılıklar unutulmadan– kesinlikle proletarya sınıfı içerisinde ele alınması gereken bir toplumsal tabakadır.

PLEHANOV'UN İKİNCİ TASLAĞI HAKKINDA DEĞERLENDİRME

Tum taslak boyunca görülen ve onu görüşümce kesınlikle kabul edilemez kılan dört temel eksıklik var

1— Kapıtalizmin karakteristiğiyle ilgili olan en önemli bölümün kaleme alınma tarzı itibarıyle bu taslak, gayet belirli bır kapitalizmın gayet elle tutulur tezahürlerine karşı **mücadele eden** proletaryanın programı değil, genelde kapitalızmi ele alan bir ekonomik **ders kitabının** programıdır.

2— Ozellikle bu program, **Rus** proletaryasının partisi ıçin işe yaramazdır, çunkü Rus kapitalızmının evrimi, Rus kapitalizmi tarafından yaratılan çelişkiler ve sosyal felaketler, kapıtalızmı genelde tanımlayan aynı sistem sayesınde, neredeyse tamamen geçiştirilmekte ve karartılmaktadır. Rus proletaryasının partisi, Rus kapitalızmine karşı suçlamasını, Rus kapitalizmine karşı savaş ilanını pıogramında gayet apaçık bır tarzda saptamak zorundadır. Rus programı bu bakımdanAvrupa'dakılerle çakışamayacağı için, bu o kadar daha gereklidir: Avrupa programları, kapitalızm ve burjuva toplumundan, bu kavramların Avusturya için olduğu gıbı Almanya vs. için de geçerlı olduğuna işaret etmeden soz ederler, çünkü bu kendılığınden anlaşılırdır. Rusya'da ise durum farklıdır.

Meseleyi, "gelışmiş biçimiyle" kapitalizmin **genelde** şu yada bu özelliğiyle ılerıye çıktığını ve Rusya'da kapıtalizmin "üstun hale gelmekte olduğu"nu söyleyerek geçıştirmek istemek, pratik mücadele içinde olan bir parti için çok önemli olan somut suçlama ve savaş ılanından **kaçınmak** demektir.

Bu nedenle, programın ana hedeflerinden birisine taslakta ulaşılmamıştır: Partıye, Rus kapıtalizminın tüm çeşıtli belirtıleri vesilesiyle yapacağı günlük propaganda ve günlük ajitasyon ıçın bir direktif vermek.

3— Çok önemli bazı noktalar taslakta öylesine belırsiz formule edilmiştir ki, bu şekilde kaçınılmaz olarak bir dizi çok tehlıkeli yanlış anlamalara meydan verilecek ve teorık mücadelemız ve propagandamız zorlaştırılacaktır. Örneğin, büyük çaplı üretimin artmasi yalnızca "endüstrıyel" işletmelerle sınırlanmaktadır. Tarımsal kapitalızmin evrimi gölgede bırakılmakta ya da hatta hiç değinilmemektedir. Ayrıca, "proletarya diktatörlüğü" yerine, "kapitalist sömürü altında ezılen diğer halk kesımlerinın desteğiyle proletaryanın gerçekleştireceği devrim"; proletaryanın sınıf mucadelesi yerine ise "emekçılerin ve sömürülen kıtlelerın mücadelesi" konmaktadır. Boyle bır ifade tarzı,"Enternasyonal"in şu temel ilkesine aykırıdır: "İşçı sınıfının kurtuluşu ancak işçı sınıfının kendi eseri olabılir" "Emekçi ve sömürülen kitlenın" proletaryanın yanı sıra mevcut olan ötekı bölümü (yani esas olarak küçük üreticiler), burjuvazıye karşı mücadelesinde **sadece kısmen** devrimcidir. Ve ancak, "proletaryaya geçmek uzere olduğu nazarı itibara alındığında" **"proletaryanın bakış açısına geldiği"** zaman devrımcidır ("Komünist Manifesto"). Kuçük üreticinin gerici özü taslakta hıç vurgulanmamakta, böylece proletaryanın "emekçı ve sömurülen kitleler"le ilişkısi **genel itibariyle yanlış** gösterilmektedır. Örneğin taslakta şöyle denmektedir: "...mücadelesı (emekçı ve sömürulenlerin mücadelesı), özellikle de onun önde gelen temsilcısının, proletaryanın mücadelesi şiddetleniyor." Küçük üretıcinin mücadelesının şıddetlenmesi, ifadesini anti-Semitizmde, Sezarizmde, kır işçilerine karşı kurulan köylü birliklerinde ve hatta sosyal Jirondenlerın Dağ Partisine karşı mücadelesinde buluyor. Proletaryanın tum emekçı ve sömürülen kıtlenin temsilcisi olması, programda ifadesini, **kitlelerin** sefaleti nedeniyle (ve sadece işçilerin sefaletı nedeniyle değil), "gıttikçe genişleyen emekçi nüfus katmanlarının" (ve sadece ışçi sınıfının değıl) ışsızliği nedenıyle kapıtalizme karşı **dava açmamızda** bulmak zorundadır.

4— Taslak, kelımenın asıl anlamında bir programdan mütemadıyen bir **yoruma** geçmektedır. Program **kısa**, gereksız sözcükler içermeyen **tezler** sunmalı ve **açıklamasını** yorumlara, broşurlere, ajitasyona vs. bırakmalıdır. Bu nedenle Engels, Erfurt Programı'na gayet haklı olarak, uzunluğu, ayrıntılı oluşu ve tekrarlarıyla bir yoruma donüştüğü suçlamasını getirmıştir.

Taslakta bu eksiklik daha da belırgindır, korkunç derecede çok tekrar vardır ve programa (basıt bir **niteleme** yerıne) surecin **açıklamasını** koyma çabaları zaten hedefıne ulaşmamakta, ama programı hiç olmayacak şekilde uzatmaktadır

Şubat – Mart 1902.

(Seçme Eserler, Cilt 2, sayfa 232-234)

Saflarımızdaki bağımsız proleter kadın çalışmasını güçlendirelim!

Bu sayımızda kadın gruplarının yerel örgütlerle ilişkilerinde yaşanan bazı sorunlar ve çözüm önerilerimiz üzerine durmak istiyoruz.

Çeşitli bölgelerde parti ve sempatizan örgütlenmesine paralel olarak kadın örgütlenmesi de var ve bu bazen işlerin örgütlenmesinde sorun olabiliyor, "yetki tartışmasına" yolaçabiliyor. Biz burada herhangi somut bir olayı ele almaksızın, kadın sorununa ilişkin ilkesel siyasi pozisyonlarımız temelinde sorunlara nasıl yaklaşılması gerektiğini ortaya koymaya çalışacağız.

Salt kadınların katıldığı bir yürüyüş duzenlemenin ne kadar doğru ve mümkün olduğu üzerine tartışmada da olduğu gibi, günlük çalışma içinde kadın yoldaşların kadın çalışmasında bağımsız hareket etmelerinin ne ölçüde onay bulduğu ve teşvik edildiği sorunlarını pratikte hep yaşıyoruz. Yönlendirici kadın yoldaşların sayısı hâlâ çok az ve her ne kadar bu sorunda bir dizi örgütten çok daha iyi bir konumda olsak da, bununla yetinemeyiz. Kendimizi değerlendirirken, kendi önümüze koyduğumuz hedeflerimiz ve ilkelerimizi ölçü olarak kabul etmek zorundayız. Ve özeleştirel olarak tespit etmek zorundayız ki, kadınların kurtuluşu çizgimizin pratik uygulamasında hâlâ birçok zaafa sahibiz. Bunlardan biri yöneticiyönlendirici proleter kadın kadrolarının sayısının çok az olmasıdır. Pratik faaliyet içindeki kadın kadrolar zaten çok az sayıdadır, bu az sayıda kadın yoldaş da pratikte bir dizi sorunla karşılaşmakta, bir dizi durumda kelimenin gerçek anlamıyla işleri zorlaştırılmaktadır.

Tum erkek yoldaşlar için en başta gelen ilke kadın yoldaşların bağımsız çalışmalarını her şart altında azami ölçüde teşvik etmek olmak zorundadır. Kadın kadroların az olması ve tüm toplumda olduğu gibi bizde de erkek yoldaşların daha örgütlü olmaları, siyasi bilinç ve bilgiye daha fazla sahip olmaları objektif durumdur ve bundan da onların "doğal olarak" daha fazla söz sahibi olmaları durumu doğmaktadır vs. Biz, toplumsal olarak varolan bu cinslerin eşitsizlik konumunu kırmak hedefini önümüze koymuş durumdayız. Bu tabii ki bugünden yarına olacak bir şey değil, fakat devrimin olmasına kadar erteleyecek halimiz de yok, kendi saflarımızda bu sorunu bugünden çözmek için mutlaka çalışmak zorundayız.

Bir dizi sorunda erkek yoldaşlarımızın niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, davranışlarında erkek şovenizminin yansımalarını tespit ediyoruz. Örneğin bir 8 Mart toplantısı hazırlığını örnek olarak alalım. Diyelim ki, bir kadın yoldaşımız tarafından yönlendirilen kadın grubu 8 Mart için önerilerini getiriyor ve çalışmaları örgütlemeye çalışıyor. Kadın grubu kendi içinde tartışarak 8 Mart'ta okunmak üzere bir konuşma metni hazırlıyor. Yerel faaliyetlerden sorumlu erkek yoldaşlar, bu konuşma metinlerini salt gözden geçirmekle kalmıyor, konuşma metnine başka konular da almak istiyor ve metni nerdeyse tümüyle değiştiriyor... Öyle ki, başta kadın yoldaşların hazırladığı metinden geriye pek bir şey kalmıyor, ortaya bambaşka bir metin çıkıyor. Kadın grubunu temsil eden kadın yoldaş, bu "düzeltme", "iyi niyetli değişiklik önerilerine" karşı herhangi bir şey söyleyebilecek cesareti kendinde bulamıyor. Burada sorun, kadın yoldaşların metnindeki çizgiye ters düşen, ilkesel olarak yanlış olan noktaların düzeltilmesi falan da değil. Bundan çok, hazırlanan metinde hangi konu-

ların öne çıkarılacağı veya yapılacak bir toplantı için tiyatro gösterisinde hangi oyunun seçileceği vs. gibi sorunlar.

Verdiğimiz bu örnek, erkek yoldaşların aslında iyi niyetle yardım etme isteklerinin pratikte işi yanlış bir yöne götürebileceğini gösteriyor: Sonuçta neyin nasıl yapılacağına karar verenler kendileri olmak istiyorlar. Fakat bu böyle olmamalı. Erkek yoldaşlar, böylesi noktalarda kendilerini geriye çekmeyi, gerçekten ilkesel bir yanlış vs. olduğunda bunu kadın yoldaşlarla birlikte tartışarak düzeltme yolunu seçmeyi öğrenmek zorundadırlar. Erkek yoldaşlar tabii ki önerilerini getirebilirler, ancak bunun orantısı doğru kurulmalı, gerçekten öneri olmalıdır. Aksi takdirde olacak olan şey, kadın yoldaşların inisiyatifinin kırılmasıdır. Öneriden öneriye de fark vardır. Öyle bir öneri getirirsiniz ki, diğerlerinin inisiyatifinden geriye birşey kalmaz.

Yoldaşlar, bırakın kadın yoldaşlar kendi deneyimlerini yapsınlar, sorumluluk taşımasını öğrensinler! Hata veya eksik de yapabilirler, bu gayet normal bir gelişimdir. Ancak, hata yapmalarını engellemek adına onları engellemeyin, inisiyatiflerini ve kendilerine güvenlerini kırmayın.

Bu yaklaşımı hem tek tek yoldaşlar, hem de yerel örgütler ve yönlendiricileri içselleştirmek zorundadırlar. Aksi takdirde sadece kadın grubu değil, aynı zamanda kadın grubunun yönlendiricisi kadın yoldaşların yönlendirici konumu soru işareti haline getirilmektedir. Doğrusu, erkek yoldaşların, kadın yoldaşlarımıza ve kadın gruplarına, "size güveniyoruz, siz yaparsınız" mesajını vermeleridir. Ancak böyle bir yaklaşım, kadın yoldaşlarımızın kendilerine güvenlerini artıracak ve hata yapmaktan korkmadan inisiyatif geliştirmelerine yardımcı olacaktır.

Belki bazılarınız bu satırları okuduğunda "Ama ya hata yapılıyorsa?" diye itiraz edecektir. Buna bizim diyeceğimiz, öncelikle kendi pratiğinize bakmanız yönünde olacaktır. Siz hata yapmıyor musunuz? Siz hatalarınızdan öğrenmiyor musunuz? Neden kadınlar erkeklerin yarısı kadar "hata yapma hakkına" sahip olmasın? Neden kadınlar herşeyi "mükemmel" yapmak zorunda olsun? Bizim yaklaşımımız bu olamaz! Bizler eşitlik istiyoruz ve bunun için de çok çok daha fazla bağımsızlığa gereksinimimiz var. Bizler pratikte kendimizi sınayarak öğreneceğiz. Partinin en büyük eksiği kadın kadroların az sayıda olması gerçeğinden çıkarılacak sonuç, onların yetişmesi için elden gelen herşeyin yapılması, kadın yoldaşların teşvik edilmesidir.

Bir bölgeden kadın yoldaşların başlıca eleştirileri kendilerine yeterince güvenilmediği, bağımsız eylemlerini geliştirmelerine yeterince olanak tanınmadığı yönündeyse, burada sorun vardır. Kadın yoldaşlar, herhangi bir eylemde kendilerine bir dizi görev verildiğini, bildiri dağıtıp pankart taşıdıklarını, ancak "tehlikeli" olarak değerlendirilen işlerin ve bir eylemin baştan sona örgütlenmesinin kendilerine bırakılmadığı eleştirisini getiriyorlarsa, burada sorun vardır. Tecrübeli erkek yoldaşların, bir dizi durumda genç kadın arkadaşlara "bu işler size göre değil, tehlikeli" şeklinde korumacı davranışları da doğru bir yaklaşımın ürünü değildir. Bizler, gençliğin ve öncelikle de genç kadınların militanlığını öne çıkarmak, buna dayanmak istiyoruz.

Tüm kadın ve erkek yoldaşları çalışmalarında ortaya çıkan sorunlar üzerine konuşarak bunları bize iletmeye, önerilerini yazmaya çağırıyoruz. Deneyimlerimizden çıkardığımız sonuç, nerede güçlü bir kadın çalışması yürütüyor ve sürekliliğini sağlıyorsak, orada yeni kadın arkadaşlar kazandığımızdır. Kadınları kazananlar kadınlar olmaktadır. Onlar bugün ezilen kadın yığınları içinde parlayan "değerli taşlar"dır. Onları sağlamlaştırmak, geliştirmek ve yeni kadınlar kazanmak için elimizden gelen herşeyi yapmak zorundayız. Bazı çalışma alanlarında yıllardan beri kadın çalışması yapılmasına rağmen, yönlendirici kadın yoldaşların eksik olmasından dolayı kadınların kazanılmasında nitel bir sıçrama yapılamamaktadır. Bundan bize görev çıkmaktadır.

Yoldaşlar! Günlük faaliyetlerinizde yaşadığınız sorunları, çözemediğiniz çelişkileri Merkezi Kadın Komisyonu'na bildirin. Bu çağrımız öncelikle kadın yoldaşlaradır. Lütfen hiçbir şeyi sineye çekmeyin... Değiştiremeyeceğimiz bir şeyin olmadığını bilmelisiniz. Bunu kadınların kurtuluşu sorununda ileri adım atan ve atılım yaptıkları ölçüde de partinin gelişmesine katkıda bulunan yoldaşların pratiği kanıtlamıştır.

Merkezi Kadın Komisyonu adına

Mayıs 2002 ▲

Avusturya'da marksist-leninistlerin birliği açısından geçen dönem içinde çok önemli bir gelişme oldu. Viyana'da çalışma yürüten ve uzun süredir birlikte mücadele eden üç örgüt birleşerek KOMAK/ML'nın kuruluşunu ilan ettiler. Birleşen örgütler içinde Viyana'da çalışan Bolşevik Partı (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin örgütlü yoldaşları da var. Bunlar yeni yönelime uygun olarak şimdi yeni kurulan Avusturyalı örgütün üyeleri olarak çalışıyorlar.

Bu önemli gelişmeyi selamlıyor, kuruluş açıklamasını aşağıda yayınlıyoruz...

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu

KOMAK/ML'nin (Komünist Eylem / Marksist-Leninist) KURULUŞ AÇIKLAMASI

Biz *KomAk/ML*'yı, Avusturya işçi sınıfının Şubat 1934'teki kahramanca mücadelesiyle bağ kurmak için 12 Şubat 2002'de kurduk. Reformist sosyaldemokratların ihanetine rağmen en kararlı savaşçıların faşizme karşı kararlılıkla karşı koyduğu silahlı ayaklanmasından bu yana 68 yıl geçti. Onlar bununla Alman-Avusturya Nazı faşizmine karşı Avusturya'da partizanların ve özgürlük taburlarının mücadelesinin temel taşını da koydular.

Biz *KomAk/ML*'yı, devrimci komünist bir mücadele partisinin yeniden kurulması yolunda kararlı bir adım atmak için 12 Şubat 2002'de kurduk. O sıralar Avusturya'da sınıf mücadelesinin durumu elverişsiz olmasına rağmen proleter-devrimci gelenekleri ve marksist-leninist hareketin mücadelesini sürdürmeye tayin edici katkıda bulunan Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin (AMLP) kuruluşundan (1967) bu yana 35 yıl geçti.

Mücadelemizin Temelleri

KomAk/ML (Komünist Eylem / Marksist-Leninist) olarak biz (Çin ve Arnavutluk'ta revizyonist geri dönüşle birlikte) sosyalist kampın sona ermesinden beri bugün çok dağınık bir durumda bulunan *uluslararası Marksist-Leninist ve devrimci işçi hareketinin geleneğine* sahip çıkıyoruz. Bilimsel temelimiz diyalektik ve tarihi materyalizmdir; aşağıdaki deneyimler ve öğretiler siyasi çizgimizin en önemli temel taşlarını oluşturmaktadır:

- 1. ve 3. Enternasyonal'in yazıları
- Sovyetler Birliği, Çin ve Arnavutluk'ta sosyalizmin inşası
- Özellikle 1920'li ve 30'lu yıllarda sosyalizmin inşasında SBKP (B)'nin Troçkizme karşı ideolojik-siyasi mücadelesi
- 1960'lı yıllarda Çin'de (Kültür Devrimi) ve Arnavutluk'ta Komünist Partisi saflarında yeni burjuvazinin ortaya çıkışına karşı sınıf mücadelesi
- 1960'lı yıllarda ve 1970'li yılların başlarında ÇKP ve AEP'in Kruşçev ve Brejnev revizyonizmine karşı mücadelesi
- 1960'lı ve 1970'li yıllarda uluslararası marksist-leninist hareketin Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonuna ve sosyalemperyalizme dönüşmesine getirdiği eleştiri
- Kendini Çin Deng revizyonizminden ve 1970'li yıllardaki sosyalemperyalist Sovyetler Birliği'ni, bugünkü Çin, Kore, Vietnam veya Küba'yı sosyalist örnekler olarak görüp gösteren neo-revizyonizmden ayırma.

Devrim yılı 1848'de ilk kez bağımsız olarak ortaya çıkışından beri, *Avusturya'da devrimci işçi hareketinin*, özellikle de

- 19. yüzyılın devrimci sosyaldemokrasisinin,
- 20. yüzyılın ilk yarısında 1919-1943 arasında Komintern'in etkisiyle başarılı bir şekilde gelişen Avusturya Komünist Partisi'nin (AKP) ve
- 1963'ten itibaren revizyonist AKP içindeki iki çizgi mücadelesinden doğan AMLP' nin *geleneğine* sahip çıkıyoruz.

Biçimsel eşitlik uğruna günlük mücadelenin ötesinde, sömürü ve baskının olmadığı bir toplumda kadınların gerçek eşitliği için mücadele eden *proleter kadın hareketinin geleneğine* sahip çıkıyoruz. Ataerkil düzenin tüm biçimlerinin ebediyen ortadan kalkmasının önkoşulu olan toplumsal koşullar ancak sosyalizmde sınıf mücadelesi ve anti-ataerkil mücadeleyle yaratılabilir.

Bugünkü Durum

Dünya çapında az sayıda tekelci kapitalist holdingin ekonominin ve toplumun denetimini elinde bulundurduğu kapitalizmin emperyalist aşamasında yaşıyoruz. Bugün dunya çapında olumlu olarak atıfta bulunabileceğimiz *hiçbir sosyalist ülke* yoktur. Önce Sovyetler

Birliği'nde, sonra Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmin sona ermesi komünist güçleri 20. yüzyıl ortalarındaki duruma kıyasla çok gerilere attı. Bir bakıma durumumuz 1871 Paris Komünü'nden sonraki onyıllardakinden de kötüdür, çünkü Paris'li işçiler silahlı mücadelede yenildiler ama, devrimci ruh kırılmamıştı. Bugün ise işçi hareketinin devrimci geleneğinden büyük boyutlara varan ideolojik kopukluk, gelişmenin önünde ciddi bir engel oluşturuyor.

Aynı zamanda, tekelci aşamasında, emperyalizmde kapitalizmi içten yıkan ve yok eden *temel çelişkiler* önüne geçilmez bir şekilde etkisini sürdürüyor.

► *Ücretli emek ile sermaye* arasındaki çelişki, işgücünden başka bir şeye sahip olmayan büyük kitleler ile üretim araçları üzerindeki mülkiyet sayesinde üretilen tüm değerleri mal edinen ve böylelikle siyasi ve sosyal gelişmeyi büyük oranda belirleyenler arasındaki karşıtlıkları gittikçe keskinleştiriyor.

► Bir yanda kendi *emperyalist devletleriyle* mali oligarşiler ve diğer yanda *yarısömürge ülkelerin* ekonomik, askeri, kültürel ve siyasi olarak ezilen halk kitlelerinin büyük kütlesi arasındaki çelişki, tüm dünyada emekçilerin geleceği için devrimci, antiemperyalist veya sosyalist bir çözümün gerekliliğini haykırıyor.

Şu anda AB içinde birleşmiş emperyalistlerin sürekli yayılmasıyla keskinleşen *emperyalist büyük güçlerin kendi aralarındaki* çelişki, gittikçe, nüfuz alanları ve dünya egemenliği uğruna bir başka kanlı dünya savaşına daha doğru gidiyor. Şimdiye kadar tüm başarılı demokratik halk devrimleri ve sosyalist devrimler büyük savaşların ardından burjuvazinin egemenliğin sarsılmasıyla bağıntı içinde gerçekleşti. Emperyalistler arasındaki keskin çelişkiler ve egemenlerin büyük savaşları, gerek yeni sömürgelerde gerek emperyalist merkezlerde işçi sınıfı ve halkların devrimci başkaldırı olanaklarını artırıyor.

Böylece, Lenin'in tesbit ettiği gibi, *emperyalizm proleter devrimin arifesidir.* Önemli olan, komünistlerin örgütlü müdahalesidir, tayin edici anda işçi sınıfının ve halk kitlelerinin devrimci inisiyatifini birleştirip siyasi iktidarı ele almaya götüren komünist bir mücadele partisinin bulunup bulunmadığıdır. ***KomAk/ML*** bu yönde mümkün olan en büyük katkıyı yapmak istiyor.

Avusturya'da durum

Avusturya pek büyük olmamasına rağmen tehlikeli emperyalist haydutlar arasında olan *emperyalist bir ülkedir.* Avusturya mali oligarşisi AB'ye girişle birlikte çok daha güçlü hale geldi ve ezilen halkların sömürü ve talanından gelen ekstra kârlar avına askeri araçlarla da katılıyor.

İşçi iktidarı ve sosyalizm uğruna devrimci mücadele geleneği Avusturya'da önemli oranda toprak altında kalmıştır. 1945'den beri Avusturya'daki somut siyasi koşullara kurumsallaşmış *sosyal ortaklık*, yani işçi sınıfının çıkarlarının tekelci sermayenin çıkarlarına mücadelesiz tabi kılınması damgasını vuruyor (şimdiki özellikle saldırgan mavi-siyah hükümet de bunda özünde birşey değiştirmemiştir). Avusturya'da işçi sınıfı bağımsız bir şekilde hemen hemen hiç ortaya çıkmamaktadır. Tayin edici engel, herşeyden önce sendika, İşçi Odası ve daha birçok devlet ve yarı-devlet kurumlarındaki önde gelen sosyaldemokrat fonksiyonerlerden oluşan ve sınıf mücadeleci her eylemi engellemeye çalışan *işçi aristokrasisidir.*

Toplumsal olarak önemli siyasi ilerlemeler ancak onyıllardır "işçi temsilcileri" olarak palazlanan bu baştan sona kapitalizm yanlısı üst tabakanın etkisini kırar ve işçi sınıfının çekirdek kesimlerine dayanarak dolaysız etki alanımızın çok ötesindeki sınıf mücadeleci güçleri birleştirip işçi sınıfının çıkarlarını sosyal ortakların direnişine rağmen kabul ettirirsek gerçekleşebilir.

Fakat biz aynı zamanda, gelecekteki gelişmenin herşeyden önce bize bağlı olmadığının ve görece küçük bir grup olarak bizim ancak küçük bir etkide bulunabileceğimiz toplumsal güçlerin ve akımların etkili olduklarının bilincindeyiz.

Buna uygun olarak ***KomAk/ML*** ağırlık merkezine Avusturya'da işçi sınıfının en ileri unsurlarını kazanma ve ideolojik olarak sağlamlaştırmayı koyarak, burada özellikle sosyaldemokrat toplumsal ortaklık ideolojisinden ve temsilcilik siyasetinden en az etkinlenmiş kesimlere yönelir. Tüm Avusturya'da sağlam bağlara sahip ve Avrupa'da ve Avusturya ve AB emperyalizmi tarafından yeni sömürgeci tarzda sömürülen ülkelerde siyasi olarak bize yakın örgütlerle ilişkileri olan sağlam bir komünist çekirdek yaratmaya yoğunlaşır.

Avusturya'da işçi sınıfının siyasi olaylara yeniden sınıf mücadeleci bir tarzda müdahale etmesinin daha yıllar alacağından yola çıkıyoruz. Bu nedenle güçlerimizi o şekilde ayarlamalı ve tüm etkinliklerimizi o şekilde planlamalıyız ki, işçi hareketi içindeki ilerletici rolümüzü uzun vadede de yerine getirebilelim.

Hedefimiz ve oraya giden yol

Büyük hedefimiz, *sınıfların*, baskı ve sömürünün olmadığı bir *toplum düzenidir.* Bunun için işçi sınıfı kendi mücadele partisini inşa etmek, sosyalist devrimle siyasi iktidarı fethetmek, üretim araçlarının sahiplerini mülksüzleştirmek, proleter bir devlet inşa etmek ve burjuva düzenin tüm kalıntıları ortadan kalkıncaya ve devlet sönüp gidinceye kadar sınıf mücadelesini sürdürmek zorundadır.

Sosyalist devrime giden yolda biz komünistler işçi sınıfının çoğunluğunu bu hedefe kazanıp, küçükburjuva ara katmanları birlikte sürüklemeli veya tarafsızlaştırmalı, burjuva şiddet aygıtını kırarak devrimci genel greve dayalı silahlı halk ayaklanmasıyla işçi sınıfını iktidara sevketmeliyiz.

Devrim bir güç sorunudur. Emperyalist burjuvazinin gücü şiddete dayanır. Bu güç ancak şiddete dayalı devrimle yıkılabilir. Silahlı mücadele devrimci sınıf mücadelesinin tek biçimi değildir, ama işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin burjuvaziye karşı örgütlü silahlı mücadelesi, işçi sınıfının silahlı ayaklanması ve devrimci içsavaş, proleter sınıf mücadelesinin en yüksek biçimidir. Devrim yapmak için pro-

letaryayı ve emekçi kitleleri buna hazırlamak gereklidir.

İşçilerin ve emekçi kitlelerin devrimci şiddeti egemen sınıfa yöneliktir. Devrim, örgütlü bir öncü tarafından yönetilen emekçi kitlelerin kendi eseridir, örgütlü öncü onun bir parçası ve başıdır. Şu anda taktik görevimiz işçileri ve diğer emekçileri devrimci içsavaşa hazırlamak değildir, bilakis esas görevimiz bir parti inşa örgütü yaratmaktır.

Devrimci komünist güçlerin birliği

K*omAk/ML*, Avusturya'daki marksist-leninist güçlerin büyük bir bölümünün, Viyana Komunist Eylem, Marksist-Leninist İnisiyatif ve Viyana Bolşevik Partizan taraftarlarının birliğinin ve birleşmesinin ifadesidir.

Tayin edici sorunlarda geniş çapta teorik görüş birliği ve pratik işbirliğinde kaydedilen ilerleme, yeni devrimci komünist örgütün kurulmasını mümkün kılmıştır. Aynı zamanda, son yıllardaki ortak çalışma içinde, bir bütün olarak faaliyetlerimizin etkisini yükseltmek için örgütsel bir birleşmenin gerekli olduğu görülmüştür. Başlarda eylem birliklerinde pratik işbirliğine yoğunlaştık; sonra bunu Devrimci Platform içindeki koordinasyon izledi ve bir dizi teorik eğitim ve tartışmadan sonra şimdi ortak bir örgütte biraraya geldik.

Viyana Bolşevik Partizan (BP) Sempatizanları Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 5. Kongresine kadar Avusturya'da ağırlık merkezine herşeyden önce Kuzey Kürdistan-Türkiyeli göçmenler alanında çalışmayı koymuşlardı, ama 5. Kongredeki yeni yönelim siyasetinden beri, yaşamlarının odak noktası olan ülkedeki devrimci sınıf mücadelesini ikinci ağırlık merkezi olarak vurguluyorlar. Bu Kongre ertesinde onlar söz konusu diğer iki örgüte önemli destek çalışması yaptılar ve 2000 yılından itibaren Devrimci Platformun bütün faaliyetlerine katıldılar.

1994/95'de kurulan *Marksist-Leninist İnisiyatif* (IML), şimdiye kadar Viyana ve Aşağı Avusturya'da sanayi işletmeleri önünde özellikle esas olarak propaganda içerikli ilkesel bildiriler dağıttı, Marksizm-Leninizm'in temel yazıları üzerine eğitimler düzenledi, marksist-leninist eserlerin dağıtımını örgütleyip önemli siyasi eylemlere katıldı.

Viyana Komünist Eylem (KomAk) 1998'de Avusturya "Komunist" Gençlik ve Avusturya "Komünist" Partisi'nin revizyonist güçlerinden bilinçli bir kopma temelinde kuruldu ve son dönemde ağırlık merkezine "Proleter Rundschau"yu ("Proleter Bakış" / ÇN) çıkarmayı ve siyasi eylemlerde militan tavırlar takınarak genç aktivistleri kazanmayı koydu.

Katiyetle tespit ederiz ki, *birleşme tamamlanmış değildir* ve ***KomAk/ML*** dışında hâlâ önemli örgütlü marksist-leninist güçler vardır ve faaliyet göstermektedir. *AMLP (Kızıl Bayrak)*'ı birleşme süreci içine çekmeyi şimdiye kadar başaramadık. AMLP'nin fazlasıyla gecikmiş kuruluşu sırasında Avusturya'daki militan işçi hareketi gerileme içinde olmasına rağmen, AMLP 20. yüzyılda "Kızıl Bayrak" ile kalıcı bir siyasi ve teorik çalışma yaptı. 1981'deki 3. Parti Kongresi'nden bu yana o önder güç olarak görevlerini gittikçe geri vitese takmak zorunda kaldı. Herşeyden önce "Kızıl Bayrak"ı çıkarmaya yoğunlaşarak, parti inşasının yeni pratik-örgütsel taleplerine göre reorganize olmayı başaramadı. Şimdi ***KomAk/ML*** içinde birleşen gruplardan ikisinin AMLP'den örgütsel olarak ayrı ortaya çıkmasının en önemli nedeni de budur.

Devrimci komünizme yönelen diğer güçlere gelince, Avusturya'da marksist-leninist hareketi bir bütün olarak ilerletmek için daha sıkı bir işbirliğine uygun bir tarzda katkı yapmaya hazır ve istekli olduğumuzu açıkça ilan ederiz. Avusturya'daki marksist-leninist güçlerin daha da toparlanması yolundaki bu uzun süreçte, şimdiye kadarkinden daha açık bir şekilde ayrım çizgileri çekmek ve görüş ayrılıklarını açıkça tartışmak gerekecektir.

Bu bağlamda *sosyalyurtseverlere* karşı Avusturya'nın bağımsız bir emperyalist güç olduğunu ve AB ve Alman emperyalizmine karşı mücadele içinde de Avusturya işçi sınıfının baş düşmanı olarak onun önemini vurgularız.

Revizyonistlere ve neo-revizyonistlere karşı Brejnev revizyonizmini ve Sovyet Rus sosyalemperyalizmini mahkûm etmekte ısrar eder, herşeyden önce sosyalizmin inşasında iç çelişkilerin yanlış ele alınmasıyla yeni burjuvazinin Komünist Partisi içinden çıktığını ve kapitalizmin restore edildiğini vurgularız.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'dan demokratik *işçi derneklerivle* ilgili olarak, Avusturya'da sınıf mücadelesi ve sosyalist devrim için Avusturya işçi sınıfının tüm kesimlerini harekete geçirme ve örgütleme gerekliliğini vurgularız.

Özellikle şu görüş ayrılıkları bizi çeşitli Troçkist ve benzer gruplar içindeki ve çevresindeki *Marx, Engels ve Lenin'e yönelen dürüst güçlerden* ayırmaktadır:

- Lenin ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasında yapılan teorik ve pratik ilerlemelerin ve kazanımların bilinçli propagandası
- Iktidarı şiddet yoluyla ele geçirip, toplumsal düzeni dönüştürmenin ilk adımı olarak proletarya diktatörlüğünü kurma zorunluluğunu vurgulamak.
- Büyük köylü nüfusa sahip yeni sömürge ülkelerde yeni demokratik devrim ve anti-emperyalist ve tarım-devrimci halk savaşı propagandası.

Faaliyetimizin ağırlık noktaları

Devrimci komünistler olarak kendimizi uluslararası işçi hareketinin bir parçası ve Avusturya işçi sınıfının ileriye yürüyen sınıf bilinçli parçası olarak kavrıyoruz.

Parti inşasında önümüzdeki görevler

Kendimizi henüz parti inşa örgütü olarak kavramamamıza rağmen ***KomAk/ML*** *devrimci komünist bir mücadele örgütünün yeniden inşası için planlı adımlar* atar. Bunun için şimdiye kadarki çabaları, özellikle de iki farklı parti inşa örgütünün, 1960'lı yılların ortalarındaki "Avusturya Marksist-Leninistleri"nin (MLÖ) ve 1970'li yıllardaki "Avusturya Komünist Birliği"nin (KB) çalışma ve deneyimlerini daha da ayrıntılı olarak araştırıp değerlendirmeliyiz.

Bugün Avusturya'da sınıf mücadelesi ve işçilerin kendiliğinden mücadele etkinliği öylesine az gelişmiştir ki, dev-

rimci komünist kadrolar, yani bir parti inşa örgütünün dayanmak zorunda olduğu güçler bile ancak filiz halinde yetişip varlık gösterebilirler.

Önümüzdeki örgütsel görev, işçi sınıfının öncü partisinin planlı inşasına girişmek için yeterince güçlü ve kök salmış *bir parti inşa örgütü yaratmaktır.* Ancak böyle bir Komünist Partisi, komünistlerin uğruna birleştikleri: kitleleri kazanma, siyasi iktidarı fethetme, proletarya diktatörlüğünü kurma ve tüm toplumsal koşulları altüst etme görevlerini ciddi bir şekilde yerine getirebilir.

İlerlemek için, ideolojik-siyasi parti inşası için en ileri güçleri kazanmaya yoğunlaşarak, kapitalizmin belirli görünümlerine ve sonuçlarına karşı diğer mücadeleci hareketlerle eylem birliklerine girip, muhalif sendikal çalışma ve eylem komiteleri yoluyla *burjuva çanak yalayıcılarının halk hareketlerinden defedilmesini ve işletmelerdeki işçi aristokrasisinin tecridini hızlandırmaya* çalışıyoruz.

Bu bağlamda *emekçi kadınlar* ve *göçmen işçiler* içinde siyasi çalışma özel öneme sahiptir.

Çalışmamızın ağırlık noktaları

KomAk/ML faaliyeti sırasında Avusturya'da *bir komünist mücadele partisinin yeniden inşası için öncelikli* olan alanlardaki çalışmayı geliştirmeyi dikkatinin merkezine koyacaktır. Katılan grupların şimdiye kadarki çalışmalarının ağırlık noktaları, özellikle de:

► Esas olarak propaganda nitelikli aylık *ilkesel bildirilerin* çıkarılması ve bunların herşeyden önce büyük sanayi işçileri arasında dağıtılması,

► Üç ayda bir *"Proletarische Rundschau"* dergisinin çıkarılması ve sanayi işletmeleri önünde, işçi semtlerinde ve yürüyüşlerde dağıtılması,

► Marksizm-Leninizmin klasik eserlerinin düzenli *eğitimi* ve sınıf mücadelesinin güncel sorunlarının *teorik tartışması,*

► Çalışmayı *sanayi işçileri* arasında yoğunlaştırıp, *emekçi kadınları* ve *göçmen işçileri* aktifleştirmek için özel çaba göstermek,

► İşçi gençlik arasında, işletme ve sendika alanında sistematik faaliyete hazırlık birlikte ve güçlendirilerek sürdürülecektir.

Tayin Edici Olana Giriş – Hatalardan Öğren!

Bugünkü güçlerimizle henüz kapsamlı bir komunist örgütsel faaliyet geliştiremiyeceğimizi dikkate aldığımızda şu anki çalışmamız için bazı kıstaslarımız vardır:

► Dışa dönük tüm çalışmamızda ilk planda *işçi sınıfının en bilinçli kesimlerine* yöneliriz (küçükburjuva sol harekete değil; çünkü öncelikli olarak yüksek öğrenim öğrencilerini kazanmak veya siyasi olarak aktif insanları yanımıza çekmek değil, bilakis işçi sınıfı içinde sağlam bağlar kurmak ve bunları geliştirmek söz konusudur. Bugün henüz işçi kitlelerinin günlük gereksinimleri için mücadeleyi örgütleyip bunu devrimci kitle eylemlerine ilerletmek de söz konusu değildir).

► Yayınlarımızda herşeyden önce (olası tüm yayınlarda diğer güçlerin de yaptığı, olaylar ve gelişmeler üzerine mümkün olduğunca fazla bilgi vermek yerine) *devrimci siyasi çizgiyi* ortaya çıkarıyoruz.

► Dışta *devrimci propagandaya* yoğunlaşıyoruz; çünkü Lenin'in de vurguladığı gibi, sosyalist bilinç işçi sınıfına dışardan taşınmak zorundadır, çunku o kendiliğinden ancak sendikal/sendikalist bilinci geliştirir. Bundan dolayı şu anda ajitasyonumuzu seçilmiş, herşeyden önce diğer güçlerle eylem birliklerinin mumkün olduğu güncel yakıcı sorunlarla sınırlıyoruz.

► Parti inşasında (ilk planda daha iyi bir koordinasyon değil, bilakis devrimci komunist bir mücadele partisinin temel taşlarını koymak söz konusu olduğundan, devrimci aktivistleri toparlamak yerine) *komünist bir çekirdeğin ideolojik inşasına* yoğunlaşıyoruz.

Sosyalist devrim için mücadelede ileri! Devrimci komünist bir mücadele örgütünü inşa etmek için ileri!

Üç grubun birleşmesi ve *KomAk/ML*'nin kurulmasıyla devasa atılımlar yapamayız, ama şimdiye kadarki çalışmamızı çok daha elverişli örgütsel koşullar altında sürdürebiliriz. Dışa dönük pratik faaliyetle ilgili olarak herşeyden önce çeşitli işletmelerdeki işçilerle ve Avusturya'nın diğer bölgelerindeki güçlerle daha guçlü ilişkiler olacaktır. Ortak bir örgüt içinde daha iyi bir plan yapmanın avantajıyla çalışmamızı berrak bir şekilde yapılandırıp daha hedefe yönelik ve böylece daha etkili hale getirecek ön koşulları yaratacağız.

Günlük çalışmamızı iyileştirmek için belirgin ağırlık noktaları tespit edip, hem teorik tartışmalara ve hem de ajitasyon-propagandaya ve diğer pratik görevlere bize yakın aktivistleri de katmaya sürekli çaba göstermek istiyoruz.

Bu, somut çalışmada, siyasi olarak bize yakın olanlar açısından, bizde örgütlenmeye henüz hazır olmasalar bile bizimle aynı hedefler için mücadele eden aktivistlere örgütümüzü açık tutmak anlamına gelmektedir.

Söylediklerimize ve yaptıklarımıza sempati duyan Avusturya'daki tüm grupları ve tekil kişileri faaliyetleri koordine etmek, siyasi tartışmayı ve marksist-leninist güçlerin karşılıklı desteğini ilerletmek için bizimle bağ kurmaya çağırıyoruz.

Çalışma ve yaşam alanlarınızda devrimci komunist incelemе ve aktivist çevreleri kurun!

Komunist Eylem/Marksist-Leninist *(KomAk/ML)* Birlik ve Kuruluş Konferansı'nda kararlaştırılmıştır.

Viyana, 12.02.2002

"Proletarische Rundschau"ya abone ol! KomAk/ML bildirilerine ücretsiz abone ol! Marksist-Leninist Eserler Dağıtımı'nın yayın listesini bizden temin edebilirsiniz!

Temas adresi:
KomAk/ML, Postfach 127, A-1090 Viyana veya
www.geocities.com/komakml

Aşağıda Hindistan'daki bir dizi devrimci örgütün bir ortak bildirisini okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz.

O R T A K B İ L D İ R İ

Emperyalist küreselleşmeye, komünalleşmeye ve Gujarat soykırımına, savaş cingoizmine ve emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine kölece itaate karşı

Tüm-Hindistan Kongresi'ne katıl

20 Temmmuz 2002
Dr. Ambedkar Bhawan, Dadar (East), Mumbai

Değerli Yoldaşlar ve Dostlar,

Başını BJP'nin çektiği NDA hükümeti ülkemizi eşi görülmedik bir kriz içine soktu. IMF-Dünya Bankası-WTO (Dünya Ticaret Örgütü / ÇN) diktasıyla küreselleşme politikalarının yoğunlaştırılması ekonomiyi harap edip, halkın yaşamını mahvetti. Sangh Parivar'ın bölücü kampanyası halk arasında nefret ve bölünmeler yaratıp, bizzat halkın birliğine kasdetti. Gujarat'ta katliamlara ve etnik temizliğe yol açtı. Sangh Parivar gittikçe teşhir olurken, Vajpayee hükümeti 14 Mayıs'ta Jammu'da meydana gelen masum halka yönelik saldırıdan yararlanıp savaş cingoizmini (savaşçı dış politikayla belirlenen aşırı milliyetçilik-şovenizm / ÇN) şahlandırarak, halkın dikkatını başka yöne çekip yarımadayı bir nükleer felaketin eşiğine getirdi.

Vajpayee hükümetinin Keşmir sorununu Jammu-Keşmir halkının istekleri doğrultusunda çözmeyi reddetmesi ve savaş cingoizmi politikası, yarımadaya çok daha büyük ölçekte müdahale eden ABD emperyalizminin ve müttefiklerinin hegemonyacı stratejisine hizmet ediyor. Savaş tehlikesi emperyalist manevralarla geriletnmiş görünse de, onlar yarımadayı silahla doldurmaya, Hindistan ve Pakistan ekonomisini harap etmeye devam ediyorlar. Keşmir'de ABD-İngiliz askeri varlığı tehdidi arttı. ABD ve müttefiklerinin Afganistan ve Pakistan'daki askeri üsleriyle birlikte sınır boyundaki savaş hareketleri, dünya polisliğinin bir parçası olarak ABD'nin bölgeye emperyalist müdahalesinin artmasına fırsat sağladı. Alınan ekonomik ve politik kararlar gittikçe daha fazla emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine kölece itaate varıyor.

POTA (Terörizmi Önleme Terörle Mücadele Yasası / ÇN), çalışma yasalarında önerilen reformlar ve diğer gaddar önlemlerle merkezi hükümet ve eyalet hükümetleri, genelde halkın, özelde de işçilerin ve köylülerin tüm demokratik haklarını budamaya çalışıyor. Vajpayee hükümeti halkın çıkarlarına açıkça ve alçakça ihanet ediyor.

Ülkenin her yerinde halk küreselleşmeye, Gujarat'taki ırkçı çılgınlığa ve soykırıma, savaş cingoizmine ve emperyalizme kölece itaate protesto gösterileriyle, grevlerle vs. karşı çıkıyor. Küreselleşmeye karşı lafazanlık yapıp, iktidarda oldukları her yerde aynı politikaları uygulayanlar da dahil, muhalefetteki Kongre Partisi ve parlamentodaki diğer büyük partiler, Sangh Parivar'ın kışkırttığı savaş cingoisti çılgınlığın ağına düştüler.

Aşağıda imzaları bulunan altı örgüt işte bu bağıntıda, halkın günlük yaşamına karşı gittikçe artan tehditlere ve ülkenin karşı karşıya olduğu vahim sorunlara karşı kitleleri seferber etmek için Tüm-Hindistan Kongresine onayak oluyor.

Tüm halk katmanlarını, demokratları, yurtseverleri ve tüm mücadeleci güçleri, küreselleşmeye ve safran renkli güçlerin (kastedilen Hindu şovenisti güçlerdir / ÇN) faşist yönelimli kampanyasına karşı çıkma kararlılığını dile getirmek ve ülkemize yönelik emperyalist saldırıyla mücadele edip halkın demokratik haklarını ve birliğini koruyacak geniş tabanlı kitlesel bir hareket inşa etmek için Tüm-Hindistan Kongresi'ne katılmaya çağırıyoruz.

— **HKP (ML) Kurtuluş** [CPI (ML) Liberation]
— **HKP (ML) Yeni Demokrasi** [CPI (ML) New Democracy]
— **HKP (ML) Kızıl Bayrak** [CPI (ML) Red Flag]
— **HKP (ML) Birlik İnisiyatifi** [CPI (ML) Unity Initiative]
— **HKÖ (ML)** [COI (ML)]
— **HKPM** [(Maoist) MCPI]

YURTDIŞINDA 1 MAYIS EYLEMLERİ

Bu yılki 1 Mayıs'ta yurtdışında da birçok alanda değişik eylemler gerçekleşti. Sözkonusu kimi eylemlere –devrimci yürüyüşlere doğrudan örgütleyici-destekleyici olarak katılırken, kimi eylemlerde ajitasyon-propaganda yapıldı. Değişik dillerde bildiri dağıtımı ve yayın satışı gerçekleştirildi.

FRANSA: Fransa'da esas olarak üç alanda yapılan geniş katılımlı eylemlerde ajitasyon-propaganda yapıldı. Fransızca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. Ayrıca bu döneme rastlayan seçimlerle ilgili çıkarılan Fransızca bildiri de dağıtıldı.

AVUSTURYA: Avusturya'da KOMAK-ML ve İranlı Yeni Komünist Hareket ile Bolşevik Partizan/Avusturya ortak 1 Mayıs bildirisi çıkardılar. Ayrıca 1 Mayıs günü ortak bildiri çıkaranlarla birlikte Kızıl Bayrak'ın da yer aldığı ortak bir bilgilendirme standı açıldı. Ajitasyon-propaganda yapıldı. Bu çalışmalar, pratikte de bir kez daha proleter enternasyonalizminin güzel bir örneğini gösterdi.

BELÇİKA: Belçika'nın başkenti Brüksel'de, Belçika Emek Partisi (PTB) tarafından düzenlenen uluslararası bir kutlamaya katılındı ve yayın masası açıldı. Geçen yıllara göre katılımın daha az olduğu bu etkinlikte en zengin yayın masası bizim masamızdı. Bol sayıda bildiri dağıtıldı, yayın satıldı ve tanıştığımız kimi örgüt ve kişilerle adres alışverişi yapıldı.

ALMANYA: Almanya'da ise "Herşeye Rağmen"den (Trotz Alledem) yoldaşların olduğu bölgelerde birlikte hareket edildi. Diğer bölgelerde de bulunduğumuz hemen her şehirde ajitasyon-propaganda yapıldı. Almanya'ya yönelik bildiriyi (Almanca ve Türkçe) Herşeye Rağmen'den yoldaşlar çıkardı ve hemen hemen tüm bölgelerde dağıtıldı. Ayrıca bizim merkezi Türkçe bildirimiz de birçok bölgede dağıtıldı. Bir de Nurnberg'teki yürüyüşe çağrı için çıkarılan bildiri sözkonusu bölgede dağıtıldı. Nurnberg, Ulm ve Berlin'de yapılan yürüyüşlere blok oluşturularak katılındı.

Nürnberg: Son yıllarda otonom gruplarla Kuzey Kurdistan-Türkiyeli devrimci grup ve örgütlerin birlikte gerçekleştirdikleri devrimci 1 Mayıs eylemi bu yıl da yapıldı.

Ortak çıkarılan bildiriyi Almanyalılar dışında AGIF'in gençlik örgütü, TAYAD, İtalya'dan "Yeniden İnşa" adlı örgüt imzaladı. Biz ve Herşeye Rağmen'den yoldaşlar ise bildiriye "destekçi" olarak imza attık.

Yürüyüşe ön hazırlık döneminde, yürüyüşe çağrımızı, Herşeye Rağmen imzalı Almanca ve Türkçe bildirileri ve Bolşevik Partizan imzalı Türkçe bildiriyi çoğaltıp dağıttık.

Bu bildirileri yürüyüşte de dağıttık ve Bolşevik Partizan imzalı kuşlama yaptık ve yayın sattık. Yürüyüşe toplam 400 kişi katıldı. Biz ise yürüyuşe geçen seneden daha fazla kişiyi seferber ettik. İki pankart ve dört kızıl bayrak taşıdık. Pankartlardaki sloganlarımız şoyleydi: "Yaşasın devrımci 1 Mayıs!" (üç dilde) ve "Zehirli gaz, savaş ve soykırım, emperyalistlerin ihracatıdır!" (Almanca) Yürüyüşte Almanca sloganlar attık ve Herşeye Rağmen'den bir yoldaş Almanca konuşma yaptı.

Nürnberg'e yakın Fürth şehrinde Nazilerin yürüyüşü vardı. Bu yürüyüşu engellemek için Nürnberg'teki yürüyüş erken bitirildi ve yurüyüşe katılanların büyük çoğunluğu Fürth'e gitti. Biz de 10 kişiyle bu eyleme katıldık. Eylemde "Faşizmin arkasında sermaye vardır. Ona karşı mücadelemiz enternasyonaldır!" (Almanca) pankartını taşıdık. Nazilere karşı yapılan eyleme dört bin kişi katıldı ve sonuç olarak Nazilerin yuruyüşu engellendı.

Geri kalanlar ise Nürnberg'de yürüyüş sonrası için düzenlenen "sokak eğlencesi"ne katıldık. Burada yayın standı açtık, elde kalan bildirileri dağıttık ve yiyecek satışı yaptık. Ayrıca çadırımızın etrafına iki Bolşevik Partizan ve bir Herşeye Rağmen imzalı üç pankart astık.

Ulm: Ulm'de yapılan devrimci 1 Mayıs eylemi Türkiyeli devrimci örgütler tarafından gerçekleştirildi. Eylem birliği toplantılarına, yürüyüş hazırlıklarına katılmamıza rağmen, bize karşı takınılan dışlayıcı tavırlar sonucu eylem birliği yapanlar arasında değildik. Ama yine de yürüyüşe katıldık ve eylem birliği görüşmeleri doneminde üzerlendiğimiz gorevleri yerine getirdik. Yürüyüşe Partizan 150, Atılım 70, Devrimci Demokrasi 60, Kurtuluş 40, biz de Herşeye Rağmen'den yoldaşlarla birlikte 72 kişi katıldık. Herşeye Rağmen'den yoldaşlar dışında birkaç Alman daha vardı.

Yürüyüşte ajitasyon-propagandamız yanısıra yürüyuş örgütleyicilerinden bır de Almanca konuşma yapmak içın taleptc bulunduk. Ne bıze ne de Herşeye Rağmen'den yoldaşlara, Atılım ve Kurtuluş temsilcisi tarafından "Kesinlikle hayır!" denerek konuşma izni verilmedi. Bize konuşma ızni vermeyenler, sanki kendı tavırları değişikmış gibi, "Devrımcı örgütlere söz hakkı vermiyor" dıyerek DGB'yi eleştiriyorlardı!!!

Eylembirliği toplantıları hakkında da bir-ıki konuya dikkat çekmek gerekıyor. Birinci nokta, Kuzey Kürdıstan-Türkıyelı örgütlerin 1 Mayıs'ı esas olarak kendi aralarında yapmaya devam eden tavırdır. Diğer uluslardan örgüt ve gruplarla bırlikte davranma tavırları esasta yok gibıdır. Lafa gelince dıĝer uluslardan örgüt ve gruplarla iş yapmaktan yana olduklarını açıklayanlar, çoğunlukla pratiklerınde bu tavırlarına ters davranmaktadırlar.

Dıkkat çekilmesı gereken ikinci nokta ise, adı geçen dergilerin temsilcilerının bize karşı tavırlarıdır. Eylembirliğı toplantılarına Atılım ve Devrimci Demokrasi temsılcileri tarafından çağrılmamıza ve toplantılara katılmamıza rağmen; sonuçta, yıne esas olarak Atılım temsilcısi tarafından bizim eylembirliğinde yer almamız ıstenmedı.

Atılım temsilcisıne gore "Bolşevik Partizan sınıf mücadelesı ıçinde ve pratıkte yoktu"; "1 Mayıs'tan 1 Mayıs'a ortaya çıkıyordu" ve "bunlar ciddiye alınmamalıydı!" Bu açıklamalar nedenıyle de "Bolşevik Partizan'ın bu eylembirliği içinde olmaması" gerekiyordu!!!

Bu gerekçelerin bızimle eylembirliği yapmamak için ortaya atılan ve gerçeklerı tersyüz eden gerekçeler, tavırlar olduğu kendilerine anlatıldığında ise, "Ölüm oruçlarında bu kadar insan şehit oldu. Hiç mi vicdanınız sızlamadı?" vb. demagojiyle tartışma başka alana çekilmeye çalışıldı. Sonuçta diğer dergi temsilcilerinin –suskun ya da dolaylı– tavırlarıyla eylembirliği gerçekleşmedi.

Bu eylembirlıği toplantılarında takınılan tavırlar, Kuzey Kürdistan-Turkiyeli devrimcilerin önemlı bölümünün, devrimcıler arası birlikten yana gorünen ama gerçekte dar grupçu tavırlarını sürdürdüklerını ve bu tavrın devrimci mücadeleye hizmet etmediğini bır kez daha ortaya koydu.

Berlin: Berlin'de her sene olduğu gıbı birkaç 1 Mayıs yürüyüşü, eylemi vardı. Çalışmalar esas olarak Herşeye Rağmen'den yoldaşlar tarafından kararlaştırıldı, orgütlendi.

KP/İÖ Berlin taraftarlarıyla ortak blok için görüşmeler yapıldı. Sonuç olarak, KP/İÖ Berlin taraftarları, bızim katılmak istediğimiz ve esasta devrimci şiara sahip olan, katılanların çoğunun da devrim yanlısı olan otonomların örgütlediği yürüyuşe katılmaktan yana olmamaları nedeniyle ortak blok gerçekleştirilemedi.

DGB'nin miting alanında (Alexanderplatz) IGM'nın şefı Zwickel'in konuşmasını rahatsız etmek, engellemek için ortak hareket etme önerisıne ise, KP/İÖ Berlin taraftarları, böylesi bir eyleme fazla taraftar mobılize etme zorlukları olduğu nedeniyle hayır dediler. 1 Mayıs günü DGB'nın yürüyuş kortejinde kendi bloklarını kurarak yürüdüler.

Yürüyüşte ortak blok ve Zwıckel'ın konuşmasını rahatsız etme önerıleri gerçekleşmediğı yerde, Herşeye Rağmen'den yoldaşlarla birlıkte DGB'nın mıting alanına gittik, DGB ağalarına karşı pankart açtık ve ajitasyon-propaganda yaptık. Zwickel'in konuşmasını hissedılır bır biçımde rahatsız edebilecek güçte değildik.

Saat 13.00'te TKP/ML Maoıst Merkez tarafından başlayan yürüyüş, saat 16.00'da başlayacak yürüyüşle bırleşti. (Bu durum, gerek saat 16.00'da bir yürüyüşün örgütlenmesi, gerekse de saat 13.00'te başlayan yürüyüşün bu yürüyüşle birleşmesi bir ilkti.)

Biz de az sayıdakı yoldaşla saat 16.00'da başlayan yürüyüşe katıldık. Ajitasyon-progandamızı yaptık. "1 Mayıs. Sistemle mücadele! Herşeye Rağmen!" pankartını taşıdık. Çok sayıda polisin olmasına rağmen yürüyüşte herhangı bir olay yaşanmadı. Medyaya yansıyan çatışmalar daha sonra, akşamkı çatışmalardı.

Yurtdışındakı eylemleri kısaca değerlendirmek gerekırse, eksikliklerine –örneğın güncel pankart, slogan ya da yürüyüşteki kolkola girme ve disıplıne uyma vb. konularındaki eksiklıklere– rağmen, esasta başarılı eylemler olmuştur. Bolşevık düşünceler, mümkun olduğunca değişik uluslardan insanlara taşınmaya çalışılmıştır.

2002 Hazıran başı ▲

DİSK-BİRLEŞİK METAL İŞÇİLERİ TEMSİLCİLER KURULU TOPLANTISI HAKKINDA...

15 Haziran 2002 günü Pendik'te yaklaşık 240 temsilci ile yapılan toplantıda, işçi hareketinin önemli sorunları tartışma konusu yapıldı.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de toplam 7 şube düzeyinde örgütlü bulunan Birleşik Metal Sendikası'nın bu toplantısının gündeminde esas olarak toplu sözleşme ve örgütlenme sorunları duruyordu.

Sendika içi demokrasinin yaşanabildiği ender alanlardan birisi olan bu toplantıda, toplam 20'ye yakın temsilci söz hakkı alarak coğrafyamızdaki sorunları, toplu sözleşme taleplerini ve örgütlenme sorunlarını tartıştılar.

Coğrafyamızdaki ve dünyadaki sorunlar bazında, uluslararası alanda emperyalizmin saldırılarına karşı mücadele öne çıkarılırken, coğrafyamızda hakim sınıfların sınıf hareketine karşı tavrı eleştirildi ve sendikaların örgütlenme ve siyasallaşma görevleri olduğu ortaya kondu.

Siyasallaşma konusuna değinen temsilciler, esas olarak sorunu parlamento içerisinde yürütülecek mücadelenin örgütlenmesi sorunu olarak tartışarak, bu noktadaki yanılgılarını da ortaya koymuş oldular.

Sınıfın siyasallaşmasının doğru olduğu ve fakat bu siyasallaşmanının düzenin çizdiği sınırlarla sınırlandırılmasının yanlışlığı görülemedi. İşçi hareketi burjuvazinin çizdiği sınırların dışına çıkma kararlılığı ile mücadele ettiğinde varolan haklarını genişletebildiği, düzenin sınırlarını aşarak yeni haklar elde edebildiği ve bunun da ötesinde ama sınıfın kendi iktidarını kurma ve bunu zora dayanan devrimle gerçekleştirme zorunda olduğu sınıf hareketinin deneyimleriyle ispatlanmış durumdadır.

Bu önemli dersin, işçi sınıfının doğal önderleri tarafından kavranmadığı ortaya çıktı. Bu ama aynı zamanda sınıf hareketinin içerisinde olduğu açmazın nedenini de göstermektedir. İşçi hareketi mücadelesini dar kalıpların içerisine hapsettiğinde yenilginin kaçınılmaz olduğunu, kısır döngü içerisine girilip etkisizleşeceğini görmek gerekiyor.

15 Haziran'da yapılan bu toplantı, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin bile bu dar sınırları reddettiği, burjuva devletin kolluk kuvvetleri ile çatıştığı şartlarda ancak başarının mümkün olduğunu gösterdiğini temsilci arkadaşlar görememişlerdi.

Bizim görevimiz bu yanlışa, eksikliğe bir kez daha dikkat çekmektir.

Toplu sözleşme talepleri konusunda da öne sürülen talepler, sınıfın bugün öne sürmesi gereken talepler değil, tersine günün kriz koşullarında önerilmesi mümkün olan talepler olarak formüle edilip savunuldu Toplu Sözleşme Dairesi tarafından ve bu esasta temsilcilerce kabul edilmiş görünüyor.

Hayat pahalılığının boyutlarının bilindiği koşullarda yüzde ücretlerdeki artışın yüzde 18-25 arasına hapsedilmesi yanlıştır. Pazarlık payı da bunun içerisindedir. Belki bu durum sendikanın içerisinde bulunduğu koşullarla açıklanabilir ve fakat yine de yanlıştır. 15-16 Haziran direnişinin örgütlenmesi belki daha kötü koşullarda fakat siyasallaşmanın sınıf hareketinde biraz daha iyi olduğu koşullarda yapılmıştır ve başarılı olunmuştur.

Zaten örgütlenme sorunlarının tartışıldığı bölümde de, sendikanın güçsüzlüğü ve güçlenmesi gerektiğinin altı çizilmişti.

Yaklaşık 20 temsilcinin konuşmaları içerisinde Kürt sorunu ve azınlıklar sorununun atlanmış olması, bu konulardaki vurdumduymazlığın düzeyini gösterınesi açısından önemlidir. Yine diğer taraftan bu, sendikalardaki şoven yapının durumunu da göstermektedir.

Kürt ulusunun en asgari taleplerinin bile reddedildiği ve bu taleplerde bulunanların faşist devletin güvenlik güçleri tarafından dövülüp, tartaklanıp içeri atıldığı, okullardan uzaklaştırıldığı şartlarda bu konuda doğru dürüst tavır takınılmamış olması, şoven konumun göstergesidir. Sendikalar gerçekten "halkların kardeşliğini" istiyorlarsa, Kürt ulusunun ve diğer azınlıkların aynı haklara sahip olmasını en azından savunmalı ve bu noktada devletin faşist saldırılarına karşı sokağa dökülmelidirler.

Bu yapılmadan halkların gerçekten kardeşliğinden sözetmek ikiyüzlülüktür.

İstanbul'dan
bir Bolşevik Partizan okuru
Haziran 2002 ▲

Bolşeviklerin hazırlayıp işçi sınıfı içinde dağıttıkları el ilanlarından bazılarını yayınlıyoruz

BANANE DEME, SUSMA, SUSTUKÇA SIRA SANA GELECEK! SUSMA HAYKIR! DURMA ÖYLE BOYNU BÜKÜK! ÖRGÜTLEN, MÜCADELE ET!
BOLŞEVİK PARTİ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

SAVAŞ, YOKSULLUK, YIKIM... EMEKÇİ KADINLAR ERKEK EGEMEN DÜZENİ YIKIN! EMEKÇİ KADINLAR! BİRLEŞİN, DEVRİM İÇİN SAVAŞIN!
BOLŞEVİK PARTİ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

KRİZ, SAVAŞ, YIKIM... KAPİTALİZMİ YIKIN! EMPERYALİZME, FAŞİZME VE ŞOVENİZME KARŞI YÜKSELT SESİNİ!
BOLŞEVİK PARTİ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

ÇARESİZ DEĞİLİZ! UMUT İSYANDA! UMUT DEVRİMDE! ÖRGÜTLEN, MÜCADELE ET, YÜKSELT SESİNİ! UNUTMA, HAK VERİLMEZ ALINIR!
BOLŞEVİK PARTİ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

OMTAŞ patronları sendikasızlaştırmak için saldırdı!

İşçiler OMTAŞ Otomotiv AŞ'de 30 yıldır sendikalı olarak çalışmaktadırlar. 30 yıldır işçilerin mücadele ile elde ettikleri haklar artık yok sayılmak istenmektedir. Bunun için de sendikalılığın son bulması gerekiyor.. ama o kadar kolay değil, OMTAŞ işçisi daha son sözünü söylemedi!

Yaklaşık 4 yıl önce OMTAŞ'ın yüzde 33'ünü satın alan ve MHP'nin gizli finansörlerinden olan Güriş-Parsan Grubu Mart ayından bu yana yönetim kurulu başkanlığını da eline geçirdi. Bu grup iki ay önce kriz bahanesi ile 75 işçiyi işten atmıştı; daha sonra bu sayıya 18 işçiyi daha eklemek istiyordu. Buna karşı işçilerin ve sendikanın direnmesi üzerine şirket toplam 52 işçiyi tazminatsız işten attığını açıklamıştı.

Bunun sonucu olarak da işçiler sendikalarının önderliğinde fabrika önünde direnmeye başlamışlardır.

Aynı patronlar grubu daha önce de Türk Metal Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Parsan işyerini sendikadan arındırarak kendilerine bağlı ve halen sözleşme yetkisi bulunmayan Tek-Metal "Sendikası"na işçileri zorla üye yapmışlardı. Şimdi de aynı oyun OMTAŞ üzerinde oynanmaktadır.

Güriş-Parsan grubu MHP faşistleri ile olan ilişkilerinden dolayı yakın zamana kadar kamu işletmesi olan Bursa-Orhangazi'deki ASİLÇELIK özelleştirilmesi sonucu bu işyerini de kendilerine bağlamışlardı.

Güriş-Parsan patronu kendilerinin bağlı olduğunu iddia ettikleri anayasalarını bile tanımayarak bir paçavra gibi kenara atmış ve anayasanın 51. maddesinde yer alan sendikal örgütlenmenin özgürlüğüne fiilen son vermişlerdir.

Bu duruma rağmen Gebze ilçe emniyet amiri sürüyle sivil ve resmi "koç"larını yanlarına alarak OMTAŞ işyerine gelmiş; bugüne dek iki kez işçilerin toplu halde gozaltına alınmasını sağlamış ve MHP'li "koçdaşlarını" (onlar kafalarını tokuşturarak selamlaşmaktadırlar!) korumaya çalışmıştır.

Güriş-Parsan patronu işyerindeki işçilerin yerine daha önce bizzat kendisinin attığı işçilerin bir bölümünü geri almış, ki bunların içerisinde MHP'li faşistler özenle seçilmişlerdir, ayrıca kendi ülküdaşlarından güvenlik kadrosu kurmuştur. Bunlar işyerinin kapısında beklemekte, işyerinde "asayişin berkemal olmasına" çalışmaktadırlar. Tabii ki onlar 1 Temmuz'da olduğu gibi gerektiğinde işçilerin üzerine de saldırmaya hazırdırlar.

Bu arada OMTAŞ patronu sendikanın toplu sözleşme yapma yetkisini düşürmek için yetkiye de itiraz etmiştir.

OMTAŞ işçisi polisin saldırılarına karşı birliğini pekiştirmeye çalışmaktadır. DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın ve bu sendikanın Gebze Şubesinin direnişe desteği sürmektedir.

Bu direnişe ivme kazandırmak zorunludur. İşyerinin kapısının önünde beklemek, slogan atmak yeterli olmamaktadır. Evlerin gezilerek şu anda çalışan işçilerin işe gitmemesi sağlanmalıdır. Direnişi kırmak için işbaşı yaptırılan faşist kadroların hizaya getirilmesi gerekmektedir.

Artık sendikalar, yıllardır sürdürdükleri "yasal" mücadele yollarını değiştirmek, yasal ve yasadışı mücadele biçimlerini geliştirmek zorundadırlar.

Sendikaların kendi iç örgütlülüğünü sınıf bakış açısıyla güçlendirmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın yıllardır işyerindeki sağcı-islamcı ideolojiyi karşısına uygun yollarla hedef olarak koymamış olması, bugün mücadelede kendi ayağına dolanan bir zaafiyet olarak ortaya çıkmaktadır.

Sendikalar tabii ki üyelerinin dini, milli, mezhebi vb. bir dizi özelliklerini gözönünde bulunduracaklardır. Fakat bu tolerans sendikal örgütlülüğün önünde engel olarak çıktığı zaman, bu toleransın sınırlarının tartışılması ve yeni yol ve yöntemler mücadele içerisine çekilmelidir.

Sendikaların sağcı-reformist ve işbirlikçi çizgilerini değiştirmedikleri sürece, gelişip güçlenmeleri, sınıfın sorunlarına çözüm getirici güç olmaları mümkün olmayacaktır. Ama bu değişikliği sağcı-reformist-işbirlikçi sendika bürokratlarından beklemek de yanlıştır.

İşyerlerinde uzun vadeli örgütlenme çalışmalarını yaşama geçirmek, bir dönem kadroları koruyarak örgütlülüğü geliştirmek ve sendika bürokrasisinin sendikalardan defedilmesini sağlamak görevdir. Yine bu görevle bağ içinde devrimci ve marksist kadrolar sendikaların yönetimine getirilmeye çalışılmalıdır.

OMTAŞ'ta da yukarıda değindiğimiz çerçevede bir çalışma yürütülmelidir OMTAŞ işçisinin kazanabilmesi için, yeni mücadele yollarını seçmesi gerekmektedir. OMTAŞ işçisi, işçi sınıfının bilimi temelinde bilinçlendirilmeli ve bu temelde mücadele etmelidir.

OMTAŞ işçilerinin direnişi, bizim direnişimizdir. Bu direnişe güç katılmalıdır.

— YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

— YAŞASIN OMTAŞ İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ!

...'den bir Bolşevik Partizan okuru
3 Temmuz 2002 ▲

Yaşasın işçi sınıfının uluslararası mücadele günü 1 Mayıs!

Yedi genel grev, haftalarca süren işçi ve halk ayaklanmaları ve iki hafta içinde 5 başkanın devrilmesi –bunlarla işçi sınıfı geçen yıl **Arjantin**'de es geçilemeyecek bir şekilde sesini yükseltti.

Mart ayı sonunda **İtalya**'da işten çıkarılmadan korunmanın kalbura çevrilmesine karşı iki milyon yürüyüşçü; **Nepal**'de işçi ve halk hareketinin siyasi ve askeri saldırısı; **Filistin**'de İsrail işgal gücüne karşı halk ayaklanması; **Niş, Göteburg** ve **Cenova**'da uluslararası finans oligarşisinin acentalarına karşı onbinlerce ve yüzbinlerce işçiler ve ilerici aktivistler; **Latin Amerika, Asya** ve **Afrika**'da kitlesel grevler ve halk ayaklanmaları; **savaş karşıtı yürüyüşlerde** dünya çapında yüzbinlerce katılımcı... İşçi sınıfı ve onunla ittifak içindeki halk kitlelerinin AB ve ABD emperyalistlerinin dayattığı "yeni dunya düzeni"ne karşı mücadelesinde geçen yıl önemli adımlar atıldı.

İşçi sınıfı daha iyi bir toplum için kendisinin **itici güç ve öncü** olduğunu mücadelelerde yeniden kanıtladı. Sınıf mücadeleleri Arjantin, Brezilya, Kolombiya'dan, Hindistan, Nepal, Pakistan, Güney Kore, Filipinler, Çin'e kadar; Güney Afrika, Nijerya'dan Yunanistan, Fransa, Almanya ve İtalya'ya kadar bütün yerkürede gelişmektedir. Nepal, Hindistan, Kolombiya, Peru ve diğer ülkelerin belirli bölgelerinde kızıl üsler devrimci güçlere özel bir cesaret vermektedir.

Oysa **tekelci sermaye** en büyük holdinglerin önderliğinde eskiden olduğu gibi şimdi de dünya çapında **saldırma** ve işçi sınıfı ise –uluslararası bakıldığında– savunma konumundadır. Bağımlı ülkelerdeki halk kitleleri Alman emperyalizminin Balkanlarda ve ABD emperyalizminin Batı ve Orta Asya'daki dolaysız **savaş rotasıyla** çok daha büyük terör ve sefalet boyunduruğuna itilmişlerdir. AB ve ABD'deki işçi sınıfı aynı zamanda geçen yıl emperyalist hükümetler tarafından gerçek bir **baskı** ve **faşistleşme** çığına uğramıştır.

Oysa **emperyalist metropollerde** büyük mücadeleler hâlâ bütünüyle **sendikal talepler** (Yunanistan ve Fransa'da emeklilik sisteminin kötüleştirilmesine, Almanya'da işten çıkarılmalara, İtalya'da işten çıkarılmadan korunmanın kötüleştirilmesine karşı...) ile sınırlı kalmaktadır.

Egemenleri onların propagandacı bir şekilde cilalanmış toplantılarını Doha/Katar gibi dünyanın ücra köşelerine kaydırmaya zorlayan Dünya Ticaret Örgütü (DTO), Dünya Bankası (DB) ve G8 (8 Büyük Devlet) gibi emperyalist merkezi kurumlara karşı devasa, ama siyasi olarak sulandırılmış yuruyüşler de bunda birşey değiştirmemektedir.

Avusturya'da sınıf mücadelesi olağanüstü çelişkili olarak düşük seviyede gelişmektedir. Bir yanda sonbahardaki Avusturya Sendikalar Birliği (ÖGB) referandumunda üye arkadaşların yüzde 88'i sosyal ve demokratik kazanımların savunulması için mücadele önlemlerinden yana oy kullandılar. Ama onlar aynı zamanda sosyal ortaklığın sürdürülmesinden yana daha fazla oy kullandılar ve böylece **işçi aristokrasisi** işletmelerdeki her hoşnutsuzluğu **sınıf işbirliğinin** felce uğratıcı kanallarına kaydırmayı birkez daha başardı.

Buna karşın bu yıl uzun yıllardan beri ilk kez Avusturya'dan **Conti** (Semperit Traiskirchen) işçilerinin İsveçli ve Alman arkadaşlarıyla birlikte işletme kapatmalara karşı uluslararası bir protesto eylemi örgütlemesi başarıldı. Ne var ki Philips, Grundig veya Opel emekçilerinin buna benzer gerekli eylemleri gerçekleşmedi.

Öğretmenler eğitimde hakların budanmasına ve çalışma koşullarının kötüleşmesine karşı mücadelelerinde büyük ilerlemeler kaydettiler: Vorarlberg'de mucadeleci Bağımsız Eğitim Sendikası inşa edildi. Viyana'da AHS (orta öğretim / ÇN) öğretmenlerinin taban sendikal ağı tarafından angarya (ve düşük ücretli) işlerin boykot edilmesi başarılı bir şekilde örgütlendi.

Devlet iktidarının muazzam polis güçleriyle her militan direnişi engellemek istemesine karşın Avusturya'da yine ilk kez Salzburg'daki **Dünya Ekonomi Forumu** toplantısına karşı mücadeleci bir yürüyüş düzenlendi.

Hem AB'nin tekelci sermayesi hem de dünya emperyalizminin uluslararası birlikleri (...) boyunduruk altına alma ve sömürme programlarını eşgüdümlü bir şekilde tıkırında ilerletirken, Avusturya'daki protestolar ve iş mücadeleleri aynı zamanda işçiler ve halk kitlelerinin **mücadeleleri** dunya çapında **çok dağınıktır.**

Çeşitli **hareketler arasındaki bağ**, özellikle emperyalist merkezlerdeki mücadelelerin **yeni sömürgeci bağımlı ülkelerdeki** antiemperyalist hareketlerle bağı geliştirilmeli ve güçlendirilmelidir.

Demokratik mücadele içinde uluslararası örgütlenme (en azından AB'de) için şimdiye kadarkinden daha güçlü bir şekilde çaba gösterilmelidir; çünkü demokrasinin budanmasına ilişkin birçok yasa taslakları AB komisyonları tarafından hazırlanmaktadır.

Gittikçe daha güçlü bir şekilde profesyonel reformcuların eline geçen **küreselleşme karşıtı hareket** içinde komunist güçler yeni sömürgelerdeki halk mücadeleleriyle do-

laysız bağlar kurmalı ve devrimci-perspektifi propaganda etmelidir.

Yeni bir komünist enternasyonalin inşası için marksist-leninist güçler arasındaki tartışma yoğunlaştırılmalı ve sistematik bir şekilde yürütülmelidir.

Marksist-leninist örgütler ancak böyle girişimciler ve öncüler olarak birçok ülkede paralel olarak daha büyük ilerlemeler yapabilirler.

1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası mücadele günüdür. Bu günde biz devrimci komünistler perspektiflerimizi propaganda ve ajitasyonumuzun merkezine koyuyoruz.

Örgütümüz **Komak-ML**'nin ağırlık noktası Avusturya'dadır. Öncelikli görevimiz, Alman emperyalizminin güçlü etkisine karşın çekirdeğini Avusturya tekelci sermayesinin oluşturduğu **Avusturya'daki egemen kapitalist sınıfın devrilmesi** için mücadelenin örgütlenmesidır. Uluslararası olarak diğer devrimci güçlerle, özellikle emperyalistler tarafından ezilen yeni sömürgelerdeki devrimci halk örgütleriyle dayanışmadan yanayız.

İşçi sınıfı mücadelesinin insanlığı bunalım ve savaşlarla ezen emperyalist sömürü düzenini ortadan kaldıracağına eminiz. İşçi sınıfı **sosyalist devrim** ile "siyasi iktidarı ele geçirecek, üretim aracı sahiplerini mülksüzleştirecek, proleter bir devlet inşa edecek ve burjuva düzenin bütün kalıntıları yok olana dek ve devlet giderek ölene dek sınıf mücadelesini sürdürecektir." (Komak-ML Kuruluş Açıklaması'ndan)

— İşçi sınıfının mücadelesinde ileri!

— Sosyalist devrime ileri

— Kahrolsun emperyalizm!

— Kahrolsun emperyalist savaş!

— Avusturyalı bütün askeri birlikler geri çekilsin!

— Sosyal ve demokratik hakların budanmasına karşı direniş!

— İşletmelerde eylem ve grev komiteleri kuralım!

Komak-ML
Bolşevik Partizan / Avusturya,
İranlı Yeni Komünist Hareket

25.04.2002 ▲

"FAŞİSTLERE GEÇİT YOK!"

Başbakan Yardımcısı ve MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin Avusturya'ya ziyareti nedeniyle Viyana'da 19 Mayıs 2002'de Komak-ML'in inisyatifiyle bir yürüyüş düzenlendi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı bu yürüyüş öncesinde Anti-faşist İnisyatif adına bir afiş ve Komak-ML adına bir bildiri çıkarıldı.

"Faşist Türk devletinin yüksek düzeyde bir temsilcisi Viyana'ya geliyor. – Faşizme geçit yok!" başlıklı Komak-ML bildirisinde proleter enternasyonalizmin gereğince faşist Türk devletinin özelde ölüm oruçları ve "F-tipi"ne karşı mücadele içinde uyguladığı barbar baskılar ve dolayısıyla Türk devletinin faşist yüzü teşhir ediliyor. Diğer taraftan da Avusturya devletinin ve Avrupa Birliği'nin tavrına değiniliyor.

"AB ve –ve özellikle de Avusturya– PKK veya DHKP-C gibi örgütlerin yasaklanmasıyla Türk faşizmini destekliyor." (Bildiriden)

Devamen MHP faşistlerinin Avusturya'da ve Avrupa'da "Türk Ocağı, Türk İslam Kültür Cemiyeti, Türk Kültür Spor Derneği, Türk Dostluk Derneği, Ülkü Ocağı, Nizam-ı Alem Camisi, Nizam-ı Alem Dergahı, Türk Gençlik Derneği, Bozkurtlar..." gibi dernekler adı altında faşist ideolojilerini yayma çalışmaları yürüttüklerine işaret ediliyor ve somut olarak MHP'lilerin Viyana'daki dernek ve ticaret odaklarının adresleri veriliyor.

Komak-ML'in girişimiyle Viyana'da antifaşistlerin gerçekleştirdiği yürüyüş faşizme karşı mücadelenin ve enternasyonal dayanışmanın olumlu bir örneği olmuştur.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi! ▲

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler 1 Mayıs sürecinde de çeşitli ajitasyon-propaganda araçlarıyla işçi sınıfına gittiler. Bu amaçla hazırlanan el ilanlarından bazılarını yayınlıyoruz

İŞSİZLİK, ÖRGÜTSÜZLÜK, AÇLIK, SAVAŞ, YIKIM..!
İŞÇİLER KAPİTALİZMİ YIKIN!
BOLŞEVİK PARTİ

1 MAYIS'TA ALANLARA!
İMF, DÜNYA BANKASI VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİNİN İKTİDARINI BAŞINA YIK! YOKLUĞU VE YOKSULLUĞU YOK ET!
BOLŞEVİK PARTİ

ZAMLARA, İŞSİZLİĞE, KRİZE İSYAN ET!
SENDİKALARA GİR!
PARTİNDE ÖRGÜTLEN!
KAPİTALİZM = BARBARLIKTIR!
BOLŞEVİK PARTİ

SERMAYENİN KÜRESEL SALDIRILARINA KARŞI ÖRGÜTLEN!
SENDİKAYA ÜYE OL!
DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
İLERİ İŞÇİLER PARTİ ÖRGÜTLENMESİNE!
BOLŞEVİK PARTİ

BİJİ 1 GÜLAN!
KAPİTALİZMİN "KÜRESELLEŞME" DEDİĞİ; İŞSİZLİK, SENDİKASIZLIK, AÇLIK, SAVAŞ VE YIKIMDIR!
PARTIYA BOLŞEVÎK

XELASÎYA GELÊN KURD BÊ ŞOREŞÊ TÊ!
AŞITÎ Û BRATÎ BÊ FAŞÎZMEDA NAYÊ!
PARTIYA BOLŞEVÎK

*"Terörizme karşı mücadele" adına 2 Mayıs'ta Avrupa Birliği'nin Daimi Temsilciler Konseyi yeni bir "terörist listesi"ni kabul etti. Bu terör listesine Kuzey Kürdistan-Türkiye'den DHKP-C ile PKK da dahil edildi. Aşağıda bu konuda hazırlanan ve yaygın bir şekilde dağıtılan bildiriyi **kısaltarak** yayınlıyoruz. - YAZI KURULU*

AB EMPERYALİSTLERİNİN DEMOKRASİSİ:
YENİ "TERÖR LİSTESİ" YAYINLANDI; DHKP-C VE PKK DA LİSTEDE!
Yasaklara karşı sesini yükselt!

Emperyalist güçlerin "terörizme karşı mücadele" adına saldırı zincirine 2 Mayıs'ta yeni bir halka eklendi. Avrupalı emperyalist güçler "koalisyonu" Avrupa Birliği'nin Daimi Temsilciler Konseyi yeni bir "terörist listesi"ni kabul etti. Bu terör listesinde çeşitli ülkelerde emperyalizme ve onların yerli işbirlikçilerine karşı mücadele yürüten devrimci örgütler, ulusal kimliklerinin kabul edilmesi yönünde mücadele yürüten ulusalcı güçler/partiler ile dinci-İslamcı kişi ve gruplar yeralıyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye'den Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C) ile PKK da Avrupalı emperyalist güçlerin düzenlediği "terör listesi"ne dahil edildi.

(...) Onlar bu tür listelerle dünya kamuoyunda devrimci-demokrat mücadeleyi "terörizm" olarak damgalarken son yıllarda iyice tırmandırdıkları kendi terörlerini gizleme uğraşındalar!

Emperyalizmin ve uşaklarının dün Vietnam'da, Kore'de, Somali'de, Afganistan'da ve dünyanın birçok bölgesinde/ülkesinde yaptıkları terörden sayılmıyor! Bugün Filistin'de kendi silahları ile dişinden tırnağına kadar silahlandırdıkları İsrail devletinin Filistin halkına yönelik barbar saldırıları emperyalist devletlerin, başta sözümona "antiterör koalisyonu"nun başını çeken ABD'nin yardım ve desteği terörden, teröre destekten sayılmıyor!!! Bugün teror emperyalizmin kendi çıkarları temelinde şekillendirmeye çalıştığı dünyaya muhalif olan, onların istemlerine, iradesine karşı çıkış olarak damgalanıyor; emperyalizmin saldırılarına karşı çıkan, faşizme karşı mücadele yürüten, barış ve demokrasi isteyen, insan haklarını savunanlar terorist ilan ediliyor...

Avrupalı emperyalistlerin oluşturdukları "terör listesi"ne Kuzey Kürdistan-Türkiye'den DHKP-C ile PKK'nın alınmasını büyük bir memnuniyetle karşılayan, dahası KADEK'in de bu listeye dahil edilmesini isteyen Türk hakim sınıflarının Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaptıkları terör olmuyor! Bunun yerine, Türk hakim sınıflarının devletine karşı mücadele yürüten DHKP-C ile Kürt ulusunun haklı ulusal-demokratik taleplerini savunan, Kürt sorununu mevcut sistem içinde, TC devleti ile "çözme" siyasetine sahip PKK "terörist örgüt" sayılıyor!

Emperyalist güçlerin "terörizme karşı mücadele" adına bugüne kadar yaptıkları baskı ve saldırılar, özel olarak 11 Eylül sonrası emperyalist/kapitalist ülkelerde yaşanan baskı ve saldırılar, yeni "terör listesi" ile DHKP-C'nin ve PKK'nın Avrupa'da yasaklanması... burjuva demokrasisine bel bağlayanların, birçok sorunun olduğu gibi Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünü burjuva demokrasisinde arayanların; ya da Kürt sorununun gerçek çözümü konusunda batılı emperyalist güçlerin desteğini sağlamaya çalışanların ne büyük bir yanılgı içinde olduklarını bir kez daha göstermiştir. Gerçek demokrasi ve özgürlük emperyalizmin/kapitalizmin varlığı koşullarında gerçekleşemez. Günümüzde gerçek demokrasi isteyen, gerçek ve kalıcı barışa ulaşmak isteyen, gerçek anlamda kurtuluştan yana olan... devrimden yana olmak zorundadır! Çünkü gerçek demokrasi de, kalıcı ve gerçek anlamda bir barış da devrimle kazanılacaktır.

İşçiler, emekçiler;

Emperyalistlerin işçilere, emekçilere ve ezilen halklara yönelik saldırılarına karşı örgütlenelim, mücadele edelim! Emperyalistler ve onların işbirlikçileri olan gerici, faşist devletlerin, yani gerçek teroristlerin her geçen gün daha da yoğunlaştırdıkları saldırılara dur diyelim! Bunlara karşı mücadele etmek; emperyalizmin egemenliğini yıkmak, faşizme karşı mücadele etmek, gerçek demokrasiyi kazanmak için mücadele yürütmek, ulusal ve sosyal kurtuluştan yana olmak vb. vb. "terörizm", "teröristlik" vs. değil; yapılması gereken en doğru tavırdır, meşrudur, haklıdır!

DHKP-C ile PKK'nin "teror listesi"ne alınmasına, yasaklanmasına karşı protestomuzu yükseltelim! Bu örgütlerin yanlış görüşlerini eleştirme hakkımızı saklı tutarak, bu örgütlere karşı emperyalist güçlerin ve onların çanak yalayıcısı faşist Türk devletinin saldırılarına dur diyelim, bu örgütler şahsında Kuzey Kürdistan-Türkiye işçilerine, emekçilerine, ezilen halklarına karşı yoğunlaştırılmak istenen saldırılara karşı örgütlü gücümüzü çıkaralım! İçinde yaşadığımız devletin hak gasplarına, özgürlüklerin sınırlandırılmasına karşı mücadele edelim. Avrupa'da yoğunlaşan iç faşistleşmeye, bunun Almanya'daki uygulamalarına karşı çıkalım! Avrupalı emperyalistlerin ikiyüzlü demokrasisini teşhir edelim, demokrasi sahtekârlığına karşı sesimizi yükseltelim!

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

8 Mayıs 2002 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN
NRW TARAFTARLARI

6 Mayıs 1972, 18 Mayıs 1973'ten Mayıs 2002'ye...

Mayıs, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından, mücadele ile olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Türk hakim sınıfların faşist düzeni, Mayıs ayı içinde, onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek bedenen aramızdan almıştır.

Mayıs ayı, Kocadağlar, Ohannes Bakırcıyanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği;

Denizler, Yusuflar, Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetleyip devrimi haykırdığı;

Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice, nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü aydır. Bu ay işçi sınıfının önderlerinin devrimin kızıl bayrağını Kuzey Kürdistan-Türkiye'de göndere çektiği bir aydır.

Fakat Mayıs ayında yitirdiklerimizden birivardır ki, O'nun yeri bir başkadır.

O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de revizyonizmin, reformizmin, legalizmin hakimiyetine karşı isyan bayrağını yükselten; komünizmin, Marksizm-Leninizm'in şanlı kızıl bayrağını cesaretle yeniden göndere çekmeye başaran, önderlik eden İbrahim Kaypakkaya'dır.

Bundan 29 yıl önce, 18 Mayıs 1973'te, KuzeyKürdistan-Türkiye proletaryası en büyük komünist önderlerinden birini, İbrahimKaypakkaya yoldaşı yitirdi. 1973 yılı Ocak ayı sonunda, henüz 24 yaşındaki bu genç komünist önderi bir ihbar üzerine Dersim'de yaralı olarak tutsak alan faşist Türk devletinin güvenlik güçleri, 4 ay boyunca O'na en ağır işkenceleri uyguladılar.

O, en ağır işkence altında faşistlere tek sır vermedi. İşkencede ve poliste komünist tavrın ne olması gerektiğini pratikte tüm KuzeyKürdistan-Türkiye devrimci hareketine gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya'nın "ser verip sır vermeyen" komünist tavrı; O'nu da, o dönemdeki pek çok devrimci geçinen "önderi" (örneğin karşıdevrimci Doğu Perinçek vb.) gibi

İBRAHİM KAYPAKKAYA BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR!

TKP/ML'nin 30. kuruluş, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 29. yıldönümü dolayısıyla bölgemizde bir tartışma toplantısı düzenledik.

Bu toplantı öncesinde Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist kökenli örgütlere toplantıyı ortak yapma önerisi götürmüştük. Ancak toplantıdan 2-3 gün öncesine kadar somut bir tavır takınmadılar. Toplantıyı ortak yapmaktan vazgeçtik, bu kesimler düzenlediğimiz toplantıya da –katılacaklarını söyledikleri halde– katılmadılar. Düzenlediğimiz toplantıdan bir gün önce yapılan bir anma etkinliği bu kesimlerin katılmama bahanesi oldu!

Toplantı ile ilgili bölgemizde yoğun bir çalışma yapılmasına rağmen yaklaşık elli kadar izleyici toplantıya katıldı.

Toplantı iki bölüm halinde gerçekleşti. Konuşmacı arkadaşlar; birinci bölümde SBKP 20. Kongresi'nden TKP/ML'nin çıktığı döneme kadar olan bölümü; ikinci bölümde ise TKP/ML'nin kuruluşundan günümüze kadar olan bölümle ilgili görüşlerimizi aktardılar, İbrahim Kaypakkaya'nın kazanımlarını ve ondaki kimi hataların nedenlerini ortaya koydular.

Anlatımlardan sonra soru-yanıt bölümü ile tartışma bölümüne geçildi. Tartışma bölümünde esas olarak İbrahim Kaypakkaya'nın kazanımları ve hataları, Büyük Proleter Kültür Devrimi ve bunun Türkiye ve dünya devrimci hareketine etkisi, Mao Zedung sorunu vb. konularında yoğunlaşıldı. Tartışma içinde İbrahim Kaypakkaya'yı dönemin diğer devrimci önderlerinden ayıran özellikler –parti konusu, silahlı mücadele konusu, milli meseleye yaklaşım, Kemalizme karşı tavır vb.– ortaya kondu. O'nun Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinde bir milat olduğu bir kez daha vurgulandı.

İbrahim Kaypakkaya'yı anmanın, onu bolşevik mücadelemizde yaşatmak demek olduğu, bugüne dek olduğu gibi bugünden sonra da O'nun doğru görüşlerinin mirasçısı ve esas savunucusu olduğumuz vurgulandı.

Katılımın düşük olması dışında toplantı esasta olumlu geçti.

Haziran 2002
... bölgesinden bir
Bolşevik Partizan okuru▲

teslim alacağını sanan faşist Türk devletinin işkencecilerini kudurttu. Ve sonuçta; 18 Mayıs'ta İbrahim'i kurşunlayarak katlettiler.

Onlar İbrahim Kaypakkaya'nın bedenini genç yaşında aramızdan söküp aldılar. Fakat O'nun düşüncelerini, haklı davasını yokedemediler. O, bugün de O'nun mücadelesinin sürdürücüsü olan biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor ve proletaryanın ve ezilenlerin devrim mücadelesinde, "büyük insanlığın" komünist bir dünya mücadelesinde, her zaman yaşayacaktır; yaşatacağız!

O'nu işkence tezgâhlarında katledenler ise, daha sağlıklarında ölü olan, batan, çöken, çürüyen, kokuşan sömürü düzeninin onursuz savunucuları olan "yaşayan ölü"lerdir. Ve onlar eğer tarihte anılacaklarsa, ancak İbrahim ve devrimcilerin katilleri olarak, lanetlenerek anılacaklardır... Onlar barbarlığın, onursuzluğun adı olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ezilenlerce lanetleneceklerdir.

İbrahim Kaypakkaya her yıl olduğu gibi, muhtemelen bu yılda ölümünün 29. yılında da çeşitli devrimci siyasi güçler tarafından anılacak.

En başta O'nun kurucusu olduğu ve BOLŞEVİK PARTİ'nin de içinden çıkıp geldiği TKP/ML kökenli ve isimleri ekli veya eksiz TKP/ML olan tüm örgütler sahiplenecekler İbrahim Kaypakkaya'yı. Her zaman olduğu gibi, yine ardından ağıtlar ve övgüler dizip, O'nun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecekler. Aslında bunların İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıkması, gerçekte ceset sömürücülüğüdür...

İbrahim Kaypakkaya'nın en belirleyici özeliği olan "Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkma"dan fersah fersah uzaktır bunlar! İbrahim Kaypakkaya'nın araştırmacılığından; devrimci atılımından hiç nasiplenmemişlerdir...

* * *

Tarihte belirli dönemler vardır ki, işçi ve emekçilerin, yoksul halkın sadece hafızasında iz bırakmakla kalmaz, onların bundan sonraki yaşamının ayrılmaz bir parçası haline gelirler. Peşpeşe yaşanan faşist askeri diktatörlükler bile böylesi gelişmelerin içerdiği değerleri işçi ve emekçilerin, yoksul halkın yaşamında derin izler bırakmasını engelleyemezler.

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamlarına varan süreç de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler, yoksul halk, demokrat, yurtsever güçler açısından bu anlama geliyor.

Bunun içindir ki; bugün de gençlik onların kısa ama onurlu yaşam öykülerini okuyup orada kendi ideallerini ve özlemlerini bulmaya devam ediyorlar.

Egemenlerin baskı ve sömürü düzenine karşı çıkıp mücadele edenler; karşılarında egemen sınıfların faşist polisini, jandarmasını ve faşist mahkemelerini buldular. Ve sadece; sisteme, sömürüye, soyguna, baskıya, eşitsizliğe, işçi ve emekçilerin ezilmesine karşı çıkıyor diye, işçi ve emekçilerin önderleri işkence gördü, tutuklandı, uzun yıllar cezaevlerinde tutuldu; yetmedi sokaklarda infaz edildi, darağacında infaz edildi.

Bu barbarca faşist saldırganlığı; belki, egemen sınıfların ve uşaklarının tarih sahnesine çıkması kadar eski zamanlara götürebiliriz. Ama böylesi bir düzen savunuculuğunun egemenler, tarafından bilinçli bir politika haline getirilmesi, egemenlerin çıkarlarını ezilenler tarafından tehdit edilmeye başlamasıyla gündeme gelir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de böyle olmuştur. Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin egemen sınıfları, Cumhuriyet tarihi boyunca sistemlerine başkaldıran devrimcileri düşman ilan etmişler; hareketin önderlerini sokak infazları ya da idam sehpalarında yok etmeyi bir ilke olarak benimsemişlerdir. Aynı zihniyet; bütün bir '70'li yılları gençliğe karşı bir terör ve toplu cinayetler dönemi olarak değerlendirmiş; son 20-22 yılı da; sistemin "sağlamlaştırılması" için tüm milliyetlerden işçi ve emekçi, yoksul halkı; tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri hizaya getirmek için kullanmıştır. Yüzbinlerce devrimcinin gözaltına alınıp işkence tezgâhlarından geçirilmesi, binlerce kişinin faili meçhul cinayetlere kurban edilip kaybedilmesi, onbinlerce siyasi tutuklu, sıkıyönetimler, OHAL'ler... işçi ve emekçilerin kazanımlarının ayaklar altına alınıp çiğnenmesi için, bu "hizaya getirmenin" araçları olarak kullanılmıştır.

Bu faşist devletin terör ve baskı uygulamalarının arkasında; "Benim çıkarlarım ezeli ve ebedidir; buna karşı çıkanların ortadan kaldırılması caizdir. İşçi ve emekçiler bu zulüm ve sömürü düzenin boyun eğmeye mahkumdur" gerici zihniyeti vardır.

Onun içindir ki; 1972'de Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i katletmek için Meclis'te birbirleriyle yarışanlar hâlâ ülkenin tepesindedir ve bugün bile, "idamın kaldırılmaması için" direnmekte; "ya düzenimize yine başkaldırıları olursa" diye sormaktadırlar. Yani egemen sınıfların düzenlerine başkaldıranların hiç bir ulus ve milliyetten işçi, okumuş, bilim adamı, sanatçı vs. olması farketmez; "onlar ölümü hak etmiş"tir. Onun için "yasalara dayanarak idam" bu zulüm ve baskı düzeninin "meşruiyeti için zorunlu" görülmektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli devrimciler, işçi ve emekçiler, yoksul halk elbetteki egemenlerin sistemlerinden çok çektiler; yüzlerce, binlerce kayıp verdiler.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Mayıs ayı, bu kayıpların en çok olduğu aylardan biri olarak bir "anmalar ayı" görünümü kazandı. Ancak; anmayı geçmiş övgücülüğüne, mistik bir "ruha seslenişe" çevirenlerden olamayız. Tersine biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler olarak; önümüzdeki dönemlerde de bu anmaları sayfalarına doğru yansıtıp günümüze ışık tutacak yazılarla; dünün bugüne uzantısını ve mücadeleyi geleceğe taşıyan dayanakların tarihsel kökleri üstünde tartışmalara katkıda bulunmaya devam edeceğiz.

09.05.2002

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Bang li partî, rêxistin, grub û kesên marksîst-lenînîst yên li temamî dinyayê...

Kongra me ya 6. biryar da ku em van dîtinên xwe weke têzan careke din diyar bikin:

-Tevgera marksîst-lenînist ya dinyaye îro dema xwe ya herî jar, belavbûyî dije

- Îro platformeke hevbeş ku tevgera marksîst-lenînîst ya dinyayê lı ser karibe bibe yektune.

- Îro li hemû welatan erkek ji erkên herî girîn ku li pêşiya hêzên marksîst-lenînîstan sekiniye, ji bo pêkanîna yekitiya tevgera marksîst-lenînisten dinyayê, tekoşîn e.

- Gava yekemîn ku ji bo karibûna pekanîna yekitiya marksîst-lenînîsten dinyayê were avêtin, platforma ku tevgera marksîst-lenînîst karibe lı ser bibe yek, divê bi hewildana hevbeş ve were afirandin.

- Îro, ji bo ku platformeke hevbeş tuneye, di babetê kî gorî kîjan qeysê marksîst-lenînîste karibe were nirxandin, tewrekî hevbeş tuneye.

- Ji aliyê din, otorîtereke marksîst-lenînîst ya hevbeş ku hemû soreşgerên komunîst qebûl dikin jî tune.

- Di rewşeke wisa de ya ku divê were kirine, gorî me ev e:

- Grubên ku di îdia marksîst-lenînistbûnê de ne, yên hev û din - bi teorî û pratîkan ve marsîst-lenînîst yan jî weke nêzîkî Marksîzm-Lenînîzmê dinirxînin, dive xebata platformeke hevbeş bidin destpekirın. Xebatîn ku hatine destpêkirin hebin, heta ku mimkûn be divê bı hev re hewla mudaxalekirınê were dayîn.

Grûbên ku mijara gotinê e, ji bo wan, di heman demê de xwedî ji pûxta şoreşgeriya Maksîzm-Lenînizmê derketin tê çı manê, pejirandina bi marksîst-lenînîstîyî gorî wan ku pêşmercê nebe, nabe, dı ve watinê de, "Pîvanên rojane yên Marksîzm-Lenînîzmê" çine, divê bi diyarî derxin holê; ni nava van pîvan de yên ku hevbesin û yên ku ne hevbeşin divê werin bêlî kirin; li ser pîvanên rojane yên ne hevbeş divê likolînek û gengeşıyeke cidî û sîstematîk; tekoşîna îdeolojîk were organîze kırin.

- Li ser dîtinên cûdayıyên îdeolojîk-siyasî

gengeşıya eşkere lı ber gelemperî, lı ser xalên karıbın bi yekbın, tekoşîna îdeolojîk, weke rêbaza xebata yekbûnê divê were qebûl kırın.

- Xebata platforma hevbeş avakırınê, desteka praktîk ya beramberî hev, divê bı yekitiya çalakiyan ve paralel bimeşe. Di yekitıya çalakıyan de dıvê prensîb "di çalakıyê de yekıtî, dı ajîtasyon-propaxandayê de jî serbestî" be.

Gorî me pîvanên rojane yên Marksizm-Leninizmê ev in:

■ Marks, Engels, Lenîn û Stalin weke klasîkên Marksîzm-Lenînîzmê qebûl kırın;

■ Revizyonîzma tîpê Kruşçev –ku nuha xılıya ye– weke bıngeha ideolojıya sosyalemperyalizma Rus qebûlkırin û mehkûm kirin.

■ Sûcda û perpırsıyarê esas yê ku tevgera marksîst-lenînîst ya dınyayê dı hemandemê de anıya vê rewşê modem revizyonizma Kruşçev e, qebûlkırın; dıjî modern revîzyonizma Kruşçev tekoşîn temam nebûye, dı nava vê tekoşîne de şaşıyen zor giring û rêderketin jî hene, temamkırına vê tekoşînê îro jî weke erkê li pêşıya me sekınıye, qebûl kirın.

■ Teoriya Sê Dınê weke teorıyeke dıjşoreşger red û mehkûm kirin; tekoşına dıjî kok û hemû variyasyonên Teorıya Sê Dinê weke erkê qebûl kırın.

■ Mao Zedung weke marksîst-lenînîstekî mezın parastın. Dı nırxandına Mao Zedung de hem dıjê wî weke klasîka pencan ya marksizm-lenînîzmê nırxandın, hem jî ji bo pişti 1957 nırxandina gelempêr ya revizyonîst derketin; hem Mao weke bı temamî şoreşgerê bûrjûva bıçûk, gundî nırxandın, hem ji hinek şaşiyên ramana Mao Zedung ku Maoizm sîstematîk dike weke rêderketıyekî Lenîzmê red û mehkûm kırın.

■ Xeta PKA (AEP) ya pıştî 1978 weke xeteke revîzyonîst red û mehkûm kırın

■ Jı bo pekanîna yekıtıya tevgera marksîst-lenînîst ya dınyayê, îro xebata yekirına tevgera komunist ya dinyayê dı bıngeha platformeke hevbeş de helqeya esas ya ku were têgêhêştin, ger dı herêma navnetewî de, ger lı yeko veko welatan rêbaza yekitıya tevgera marksîzm-lenînîzmê eşkere û li pêşiya gelemperî bi prensîb tekoşîna ıdeolojîk e, qebûlkirin.

■ Doktrîna Partıya Lenınîst, îro bı taybeti dı derheqa partî wê çawa were afırandın, ev doktrîna "doktrîna avahıya partıyê ya bı du qonaxan" weke doktrîneke hemgelî were parastin.

■ Bı pêşewaziyen Marksızm-Lenınîzmê yên rêbazi, bı taybetî "ahengdarıya teorî-praktîke" û rêbazên "xwerexne" ve pıhêt qırêdayî bûn.

Em, banga hemu hêzên ku dıbêjın em xwe dısıparên Marksızm-Leninizmê, dıjî emperyalîzmê û iktîdara hakım ya lı welatê xwe ravêja lihevnehatın, mîlîtan, şoreşger dıstînın, bı mere pêwendıyê deynın û lı ser pîvanên ku me lı jor hêjmartın bi mere gengeşî bıkın; li cem vê jî dı tekoşîna me ya dıjî emperyalîzmê de jı bo tevgera hevbeş îmkana bıdın zorê, dıkın.

Em bı hemû hêzên şoreşger ve yên ku em weke şoreşger dınirxînın, yên ku dı îdia dı Marksîzm-Lenînîzmê de ne, lı alîkî jı bo afırandına platforma marksîst lenînist ya dınyayê, tekoşîna ideolojîk ya vekirî dımeşînin, lı alıyê dın dıjî hedefên ku bı hevre werın tespît kırın ji yekitıya çalakıyan re amadene.

Em banga hemû hezen ku em gotına wan dıkın ku pîvanên wan yen rojane çıne, bıra bı diyrî ilan bıkin. Tek rıya ku berve yekıtıyê pêşva dıçe, dıvê alternatif bı eşkereyı derkevın holê, lı ser van bı hevrêyi gengeşî kirıne.

Bijî Kongreya me, ya 6!

Örgütsüz proletarya bir hiçtir, örgüt herşeydir!

BOLŞEVİK PARTİ'Yİ GÜÇLENDİR!